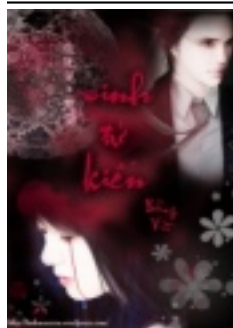

Sinh Tử Kiến

Contents

Sinh Tử Kiến	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 02 Phần 1	12
4. Chương 02 Phần 2	16
5. Chương 03 Phần 1	22
6. Chương 03 Phần 2	26
7. Chương 04 Phần 1	30
8. Chương 04 Phần 2	34
9. Chương 05 Phần 1	38
10. Chương 05 Phần 2	43
11. Chương 06	48
12. Chương 07 Phần 1	55
13. Chương 07 Phần 2	59
14. Chương 08 Phần 1	64
15. Chương 08 Phần 2	68
16. Chương 09	72
17. Chương 10 [hết]	79

Sinh Tử Kiến

Giới thiệu

Sư phụ đã nói qua, nếu như cả đời này cô muốn bình an yên ổn mà sống. Cần phải “Phong nhãn bất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sinh-tu-kien>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1

Tô Châu – Trung Quốc,

Đông Phương Khuynh Quốc một thân áo tím tay rộng theo phong cách Trung Quốc được thiết kế dành riêng cho hần, quần áo được cắt may rất khéo léo, làm nổi bật lên thắt lưng mảnh khảnh, trên áo thêu hoa văn hoa mẫu đơn, vạt áo rủ xuống theo cặp chân dài, phất phơ bất quy tắc, phiêu động theo từng bước chân, dáng điệu lay động, phong vận thướt tha.

Cổ áo hình chữ V khoét sâu, làm cho khuôn ngực trắng nõn cùng với đường cong cân xứng như ẩn như hiện, mê hoặc ánh mắt của người bên ngoài. Một chiếc quần dài bằng lụa satin bó sát người bao bọc hai chân thon dài khiêu gợi, mỗi bước đi, đều tao nhã quyến rũ nhìn xung quanh, làm cho người ta không nhìn được mà nín lặng trở mắt.

Thêm vào đó một mái tóc dài tông màu nâu được vấn lại, yêu sắc diễm lệ không phân rõ nam nữ, khiến cho hần vừa xuất hiện ở nơi cổ trấn sông nước này, lập tức gây nên rối loạn mạnh mẽ một hồi.

Không đếm xỉa đến cư dân cùng du khách đang trợn tròn mắt bốn phía, hần ung dung nhàn nhã giẫm lên con đường đá, xuôi theo dòng nước, nhìn địa chỉ trong tay, tìm nơi yên tĩnh mà vị “Sư thúc” kia đang ở. Nhưng là, vùng này thứ tự nhà cửa sắp xếp loạn thất bát tao, trên đường có ngõ, trong ngõ lại có hẻm, hần đã chạy cả một vòng rồi mà vẫn không tìm thấy được số nhà mà Cửu Nghĩa đưa cho.

“Aiz, làm sao bây giờ ta? ” Hần dừng lại ở chỗ rẽ, không kiên nhẫn vuốt lại mái tóc dài, nhìn những ngôi nhà cổ của dân cư xung quanh, mũi giày dưới chân không ngừng cọ qua cọ lại trên mặt đất.

Bà nội muốn hần tới đón cô gái ra về thần bí kia, hần đã đủ buồn nôn rồi, mà hết lần này đến lần khác, Cửu Nghĩa đều bận việc, không thể đến sân bay đón hần, chỉ nói lại cái địa chỉ kỳ quái này, muốn hần tự mình mò đến...

Ai! Chẳng qua chỉ là đưa cô ta về, còn phải nhọc công hần đích thân đi một chuyến, bà nội cũng chuyện bé xé ra to quá đi? Có trời mới biết cô gái kia có “thiên nhân” thần thông thật hay không?

Lại nói, ngay cả Lỗ Mặc trước kia cũng đã phạm sai lầm, liệu “tiểu sư thúc” của lão còn có thể tin được sao?

Xì một tiếng giễu cợt, cánh môi xinh đẹp của hần phác nên một nụ cười nhạt.

Lúc thì nói người giải lời nguyên là hậu duệ của công chúa Triệu thị, lúc thì nói chủ nhân chính thức của “Sứ mỹ nhân” là một người hoàn toàn khác, giờ Đông phương gia lại trở thành người mù quáng nghe theo lời kẻ khác nói một là một nói hai là hai.

Nhưng đâu còn cách nào khác? Lời nguyên của hơn một nghìn năm trước, chân tướng là gì, căn bản không có chắc chắn, chỉ hy vọng đừng tìm lầm người thêm một lần nữa. Lần trước coi như Triệu Mộ Hiền kia mạng lớn, có đại ca liều chết bảo hộ, nếu không chẳng phải là chết một cách vô nghĩa hay sao?

Bây giờ? Lại muốn có thêm người chết nữa hay sao? Cô gái mà nhị ca đến Hongkong tìm thật sự chính là công tượng* chuyển thể?

* thợ làm gốm sứ

Vạn nhất cô gái kia lại đổi giọng nói thay người, vậy bốn huynh đệ nhà Đông Phương bọn họ không phải mặc cho người ta biến thành đứa ngốc chơi đùa? Thật sự, quả đúng là một màn nực cười... Đôi mắt đẹp khẽ nhú lại, hần đem tâm lý không vui ném qua một bên, lại nghỉ ngơi một lát mới tiếp tục đi về phía trước, chỉ tiếc hần đã đi một vòng lớn, lại vẫn bị lạc trong một đồng ngõ ngách vừa dài lại vừa hẹp như mê cung này, tuần mi khẽ chau lại, hần bèn đi về phía một ngôi nhà, lễ phép cười, hỏi: “Xin hỏi, số nhà này là nhà nào vậy? Phải đi về hướng nào? ”

Bác gái đứng ở cửa ra vào hết như một pho tượng, mở to hai mắt nhìn hần, nửa ngày không nói nên lời.

Hắn thở dài một hơi, lại đổi sang hỏi một thằng nhóc có vẻ ít tuổi hơn hắn đang đứng trông mắt nhìn ở góc tường phía đằng sau.

“Xin hỏi...”

Lời còn chưa nói xong, thằng nhóc kia đã đỏ mặt chạy đi.

Hắn liếc một cái khinh thường, tức giận vò vò tóc, lấy điện thoại di động ra, bấm số của Cửu Nghĩa.

Chuông kêu nửa ngày mà vẫn không có người bắt máy, sắc mặt hắn trầm lại, cơn tức không khỏi tăng lên bực phát, dứt khoát cao giọng hô ầm lên bốn phía: “Tôi đang tìm một cô gái tự xưng có “thiên nhân”, có ai biết cô ta ở đâu không?”

Xung quanh một trận yên tĩnh, rất nhiều người đều kinh ngạc nhìn hắn, không có lên tiếng.

Cho đến khi hắn gần như từ bỏ, một cậu bé con đột nhiên chạy đến trước mặt hắn, kêu lên: “Đại mỹ nhân, chị muốn tìm “tiên tri” tỷ tỷ sao?”

Đại mỹ nhân? Hắn sững sờ, cúi đầu nhìn đứa bé khoảng mười tuổi trước mặt, khẽ cười, cũng không thèm để ý chuyện bị người ta nhận lầm giới tính, chỉ tò mò hỏi lại: “Tiên tri tỷ tỷ?”

“Đúng ạ! Ở đây chỉ có tiên tri tỷ tỷ có thiên nhân...” Cậu bé con nói.

“Vậy đúng rồi. Có thể nhờ bé dẫn ta đi được không?” Người có thiên nhân chắc hẳn rất hiếm.

“Được.” Cậu bé con xoay người, bước về phía một cái ngõ nhỏ.

Hắn theo sát phía sau, quẹo trái rẽ phải, đầu sắp choáng váng đến nơi, cậu bé con đột nhiên tiến vào một cái cửa nhỏ, hắn cũng không muốn nghĩ thêm gì nữa, trực tiếp bước vào.

Nhưng là, cảnh tượng bên trong, lại làm cho hắn kinh ngạc chết đứng, ngây dại.

Bên trong cánh cửa gỗ, lại có một khung cảnh thần tiên cách biệt, một kiểu sảnh nho nhỏ, đi sâu vào phía trong, đột nhiên hiện lên một lâm viên cây cối xanh ngắt, ao nhỏ yên tĩnh, hòn non bộ cùng với đình nhỏ được tô điểm thêm vào đó, mang vẻ lịch sự tao nhã mà không dung tục.

Lâm viên kiểu Trung Quốc này không lớn, so với những lâm viên ở những khu danh lam thắng cảnh không lớn bằng, nhưng chim sẻ dù nhỏ, ngũ tạng vẫn đầy đủ, tiểu viên đẹp lung linh như tranh vẽ, phòng ở cùng với hành lang được xây dựng vòng quanh lâm viên, tuy có cũ kỹ, lại ngăn nắp sáng sủa, tràn đầy hơi hướm cổ xưa.

Nhưng mà, ở nơi thanh tịnh đẹp đẽ này, bầu không khí bây giờ lại có chút căng thẳng kỳ quái, bởi vì ở đứng bên ngoài đại sảnh, là bốn người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, mỗi người mặt lộ hung quang, giống như đang đề phòng cái gì.

“A, lại có người đến ép tiên tri tỷ tỷ đoán mệnh rồi, đúng lúc bà bà với dì Kim không ở đây...” Cậu bé con giống như đã quen nhìn thấy cảnh này, thở dài lắc đầu giống hệt như người lớn.

Đông Phương Khuynh Quốc nhìn vào trong sảnh, quả nhiên thấy bên trong có vài bóng người, hắn quay đầu hỏi bé trai: “Hay có người đến đây tìm cái cô “tiên tri” này lắm à?”

“À, trước kia còn nhiều hơn, xếp hàng đến tận bên ngoài, nhưng mà thân thể tiên tri tỷ tỷ chịu không nổi, sau đó bà bà mới không cho phép tỷ tỷ giúp người ta đoán mệnh nữa, nhưng mà, vẫn có vài người đến nhất quyết ép tỷ tỷ phải đoán...”

“Bị ép sao? Vậy cô ta đối phó với những người này như thế nào?” Hai tay hắn khoanh trước ngực, tò mò hỏi.

“Còn làm thế nào nữa? Cứ giúp bọn hắn đoán thôi! Những người này đều rất hung hãn, tỷ tỷ dù sao vẫn phải giữ tính mạng chứ!” Cậu bé con nói có vẻ bất đắc dĩ.

“Vậy sao? Thì ra lá gan cô ta cũng nhỏ thôi...” Hắn mỉm cười.

“Mẹ kiếp! Nha đầu mày đang nói linh tinh cái gì?” Một tiếng rống giận giữ từ trong sảnh truyền đến, tiếp theo là một loạt những tiếng bàn ghế bị quăng quật, bốn tên to lớn bên ngoài cũng lập tức xông vào trong.

“Nguy rồi!” Cậu bé con chạy nhanh về phía trước.

Hắn sững sốt một chút, cũng bước theo sau, chỉ thấy vài tên cao lớn đang bao quanh một cô gái trẻ tuổi, trong đó một tên mặt đầy râu ria đang tức giận đến mắt long sòng sọc, dáng vẻ như muốn đem cô gái kia bầm thây vụn đoạn.

“Tôi chỉ đem những gì tôi nhìn thấy nói ra mà thôi, tin hay không tin, đều do ông.” Cô gái lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế gỗ, trên mặt bình tĩnh giống như không biết đối phương sớm đã lửa giận ngút trời.

“Nha đầu mày, tao làm sao có thể phá sản? Làm sao có thể chết? Tao thấy mày căn bản chính là giả tiên tri, ăn nói lung tung...”

“Tình loạn thần đãi, vận số đã hết, không có gì để nói.” Cô gái vẫn giữ nguyên giọng nói đều đều tỉnh khí.

“Mẹ kiếp! Nha đầu chết tiệt này! Tao thấy người chết chính là mày!” Người đàn ông vạm vỡ mặt đầy râu ria vươn tay tóm lấy cô gái, vung nắm đấm.

Cậu bé con căng thẳng hít một hơi, nhưng Đông Phương Khuyết Quốc lại nhàn nhã khoanh tay đứng nhìn, một chút ý định xuất thủ cứu người cũng không có.

Thứ nhất, hắn từ trước đến nay chưa bao giờ là loại người thành thực nhiệt tình, người khác sống chết thế nào hoàn toàn chẳng liên quan gì đến hắn.

Thứ hai, hắn cho rằng, cô gái này nếu như thật sự có bản lĩnh, thì nên dẹp yên được tình huống kiểu này mới đúng.

Mắt thấy nắm đấm của tên kia sắp rơi xuống, cô gái lại chẳng có chút sợ hãi, chỉ nhìn chằm chằm hắn, đột nhiên nói: “Vợ trước của ông chết không nhắm mắt, bà ta muốn ông đem phỉ thúy gia truyền mà ông đã cướp đi trả lại cho bà ấy.”

Tên vạm vỡ râu ria như bị đánh trúng một gậy, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên sợ hãi, mất hết huyết sắc, cả người cứng nhắc chết đứng.

“Mày... mày... mày làm sao mà... biết...” Giọng nói của hắn đã phát run.

“Bà ta ở ngay phía sau ông, nói bà ấy đang rất lạnh, muốn tìm một người xuống cùng với bà ấy.” Cô gái nhìn về phía sau hắn.

Tên vạm vỡ râu ria sợ tới mức lông tơ dựng đứng, nhẹ buông tay, vội vàng quay lại nhìn. Mấy tên cao to tới cùng hắn cũng sợ hãi không ngừng lùi về phía sau, trừng lớn mắt muốn nhìn rõ xem quỷ ở nơi nào.

“Ông nợ bà ta một mạng, cho nên, ông sống không được lâu đâu.” Cô gái lại nói.

“Câm... câm mồm!” Hắn hoảng sợ rống giận.

“A, bà ta đang ghé vào trên lưng ông, lạnh lùng cười, nói ông thuê người dùng xe cán chết bà ta, bà ta cũng muốn ông ném thử loại đầu đòn này...” Cô gái vươn tay chỉ vào hắn.

“Không không...!!!” Hắn hoàn toàn sụp đổ, sợ hãi phát thét lên, xoay người chạy ra ngoài.

Lũ thủ hạ của hắn cũng thất kinh bỏ chạy theo sau. Giống như ở trong này thật sự có quỷ.

Cô gái giống như chẳng có việc gì xảy ra, nhẹ nhàng chỉnh trang lại quần áo của mình, vỗ vỗ bụi bặm, sau đó, nói với Đông Phương Khuyết Quốc đang đứng xem kịch vui ở bên ngoài cùng với cậu bé con: “Có thể giúp tôi dọn cái bàn đi được chứ?”

Đông Phương Khuyết Quốc khẽ nhướn mày, đáy mắt bắn ra những tia sắc bén.

Quá lợi hại đi! Nói vài ba câu đã giải trừ nguy hiểm, hơn nữa, Cừu tổng quản có nói thị lực của cô ta rất kém, chỉ sợ là gạt người rồi? Nhìn cô ta xác định rất rõ ràng vị trí của hắn, tầm nhìn của ánh mắt cũng rất bình thường.

“Tiên tri tỷ tỷ, em tới giúp chị.” Cậu bé con gật gật đầu, chạy vào trong sảnh, giúp đỡ dựng lại cái ghế.

Đông Phương Khuynh Quốc phất nhẹ mái tóc dài, không lên tiếng, cũng bước theo vào, đem bàn ghế đang bị quăng bừa bộn dọn xong trong nháy mắt, sau đó hần nhìn thấy trên mặt đất còn sót lại một ít mảnh vỡ của bình hoa, mà cô gái kia lại đang bước tới, con mắt xinh đẹp của hần chợt hiện lên một tia xấu xa, cố ý không nói lời cảnh báo. Cô gái hồn nhiên chưa phát giác ra, bước một bước giẫm lên, bị mảnh vỡ bén nhọn đâm vào, thân thể lung lay, cậu bé con lập tức tiến lên đỡ lấy cô, kêu lên: “Tiên tri tỷ tỷ cẩn thận!” Cô gái giật mình, chợt nói: “Bình hoa vỡ sao? ”

Đông Phương Khuynh Quốc yên lặng nhìn cô, như đang suy nghĩ gì đó.

Cô nhìn thấy tương lai của người khác, nhưng lại không thấy mảnh vỡ của bình hoa dưới chân mình?

“Dạ! Trên mặt đất toàn mảnh vỡ thôi! Chị lùi lại bên này đi, để em lấy chổi đến quét qua một chút.” Cậu bé con lại nói.

“Được, cảm ơn em, Đinh Nam.” Cô gái cười, cảm ơn cậu bé con.

Đinh Nam dìu cô bước qua mảnh vỡ, để cô ngồi lại trên chiếc ghế bằng gỗ tử đàn trước, rồi mới chạy đi lấy cái chổi.

Lúc này, cô gái mới ngẩng đầu nhìn qua Đông Phương Khuynh Quốc, mỉm cười, nói: “Mời ngồi, Đông Phương tiên sinh, thật ngại quá, để anh mới đến đã nhìn thấy tình cảnh như vậy.”

Ấn đường Đông Phương Khuynh Quốc nghiêm túc chau lại, hỏi: “Cô biết rõ tôi là ai?”

“Đông Phương tiên sinh khí chất không giống với người bình thường, ừm, nếu tôi nhớ không nhầm, anh đứng hàng thứ ba, tên là... Khuynh Quốc, Đông Phương Khuynh Quốc, phải không?” Đôi mắt đen trong suốt của cô nhìn về phía hần. Tên là Khuynh Quốc, có thể thấy được dung mạo nhất định là bất phàm, đáng tiếc, cô không thấy được.

Bị cô nhìn chằm chằm, bị cô gọi tên, một loại co rút kì lạ đột nhiên chạy toán loạn không ngừng trong lòng hần. Đông Phương Khuynh Quốc không thích cảm giác này cho lắm, hất nhẹ mái tóc dài, thanh âm mềm mại có chút lạnh lẽo: “Cô lần đầu tiên gặp tôi, làm sao lại biết tên của tôi?”

“Cừu tiên sinh từng nói qua anh sẽ đến, mà khí trên người anh cùng với Cừu tiên sinh rất giống, thậm chí còn rõ ràng, chói mắt hơn, quý khí hơn, cho nên tôi đoán, anh nhất định chính là Đông Phương tam thiếu gia trong miệng ông ấy.”

“Khí? Thật là sâu xa! Dựa vào khí có thể nhận ra người.” Hần chậm rãi đi đến chiếc ghế bát tiên bên cạnh ngồi xuống, giọng điệu mang theo một tầng trào phúng.

“Đúng vậy, chính xác là rất sâu xa.” Cô phụ họa, cũng không tính toán.

“Vậy Cừu Nghĩa đâu? Ông ấy đi đến chỗ ai vậy?”

“Bình thường chiếu cố bệnh tình khẩn cấp của Tàn bà bà tôi, ông ấy tốt bụng giúp tôi đưa bà ấy đi bệnh viện.”

Thì ra Cừu tổng quản không thể đến sân bay đón hần, chính là vì loại chuyện nhỏ nhặt này...

Nhưng mà, dựa vào tính cách của Cừu tổng quản, cũng không vô duyên vô cớ mà phân phát lòng tốt, hần tin tưởng ông ấy nhiệt tình như vậy, cũng chỉ vì lấy lòng cô bé này, để dễ dàng thuyết phục cô đến Đài Loan.

Nhưng là, cô nhóc này thực sự có thể giúp được Đông Phương gia sao? Hần rất hoài nghi.

“Như vậy a... Thật vui là ông ta có thể giúp đỡ chút chuyện.”

“Đúng, tôi rất cảm kích ông ấy.”

“Như vậy, tiểu thư, tôi nên xưng hô với cô thế nào đây? Nhà Tiên tri sao? ” Hần nhìn cô nói.

“Tôi họ Văn, Văn Tri Lai.” Cô từ từ nói.

“Tri Lai?” Biết đến? Xem quá khứ biết tương lai sao? Thật là một cái tên kiêu ngạo.

“Một cái tên kiêu ngạo, đúng không?” Cô nhìn hần.

Hắn chợt sợ hãi, khuôn mặt tươi cười biến mất.

Độc tâm, cũng là một trong những năng lực của cô ta sao?

“Tên là do sư phụ đặt cho tôi, những người xung quanh đều gọi thẳng tên tôi Tri Lai, nếu như Đông Phương tam thiếu gia không ngại, cũng gọi tôi như vậy đi.”

Hắn thu hồi lại chút tư tưởng hi vọng, bắt đầu tinh tế dò xét cô.

Trước khi tới đây, Cừu Nghĩa đã đem thông tin về cô nói sơ qua, nghe nói cô mới hai mươi tuổi, nhưng mà tận mắt nhìn thấy, trái lại càng cảm thấy cô so với thông tin lấy được còn trẻ hơn rất nhiều.

Mái tóc dài vừa đen vừa thẳng, được tết thành một bím tóc thật dài, đơn giản vắt qua một bên vai, rủ xuống trước ngực.

Vóc dáng cô nhỏ nhắn xinh xắn mảnh khảnh, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp thanh tú, nói xấu không xấu, nhưng là không phải đẹp một cách đặc biệt, cùng với những cô gái Trung Quốc bình thường không khác nhau là mấy, nhưng ánh mắt kia...

Đôi mắt kia trong vắt như thủy tinh, tinh khiết thấu triệt. Phảng phất như nhìn khắp thế gian, có một loại trấn tĩnh hơn hẳn phàm tục, hiểu biết am tường, biến ảo khôn lường nhập định.

Đó không thể là con mắt của người bình thường. “Đã gọi là Tri Lai, chắc hẳn thật sự có thể biết trước được tương lai chứ?” Hắn cố ý hỏi.

“Cũng không nhất định, có cái nhìn thấy được, có cái nhìn không thấy.”

“Không nhất định? Vậy cô làm sao có thể phụ trách với lời tiên đoán của cô?”

“Tôi nhìn thấy, xác định rồi mới nói ra.”

“Vậy những lời vừa rồi dùng ma quỷ dọa lão đại hắc đạo kia thì sao? Cô thật sự có thể nhìn thấy ma quỷ? Thật sự... xác định hẳn sẽ chết?” Hắn chống cằm, hừ nhẹ.

Văn Tri Lai đột nhiên trở nên trầm mặc, giống như không phản bác được, nhưng lúc này, Đinh Nam vội vã chạy tới, hô to: “Tiên tri tỷ tỷ, nghe nói cái tên xấu xa kia vừa ra khỏi Cổ trấn chúng ta đã bị xe đụng phải, cả người đầy máu, tắt thở tại chỗ luôn!”

2. Chương 01 Phần 2

Đông Phương Khuynh Quốc biến sắc, quay đầu nhìn chằm chằm vào Văn Tri Lai. Thần kì như vậy? Người kia... thật đã chết rồi?

Cô thở dài, bất đắc dĩ cảm khái: “Quả nhiên trốn không thoát...”

“Lời tiên đoán của tiên tri tỷ tỷ thật chuẩn! Nếu như em cũng có thể biết rõ được tương lai sẽ ra sao thì tốt quá...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đinh Nam tràn ngập sự sùng bái.

“Đinh Nam, có thể nhìn thấy tương lai, chưa chắc đã là chuyện tốt.” Ánh mắt của cô chẳng những không có chút tự mãn đắc ý, ngược lại, còn có chút thương cảm.

“Vì sao vậy, biết rõ từ nay về sau thế nào, em sẽ không phải sợ hãi nữa...” Đinh Nam chớp chớp đôi mắt khờ dại.

“Sai rồi, có thể biết trước tương lai như thế nào, sẽ càng thêm đáng sợ.” Cô lắc đầu, lời nói sâu xa. Những lời này như một cái búa tạ gõ vào tâm khảm Đông Phương Khuynh Quốc, khuôn mặt xinh đẹp như hoa đào chợt giật mình, nhìn chằm chằm cô thật sâu. Đáng sợ sao? Cô cũng hiểu hết tất cả sự thống khổ của việc biết trước sao?

Mọi người muốn biết rõ tương lai của mình, nhưng lại không biết, có khi không biết gì mới là một loại hạnh phúc.

“Nào có? Em cứ muốn biết mình sau này sẽ như thế nào, có phát tài lớn hay không, có thể có tiền hơn nhà Trương Tiểu Mao hay không, không cần phải nghe nó ngày nào cũng khoe khoang...” Đinh Nam chu miệng lên, lại quay ra cầm lấy cái chổi quét mấy mảnh vỡ trên mặt đất.

“Tôi cho rằng cô sẽ rất vui vẻ nếu lời tiên đoán của mình thành sự thật.” Đông Phương Khuynh Quốc hừ nhẹ.

“Tiên đoán hạn chết cho người khác, ai có thể vui vẻ được chứ?” Cô than nhẹ.

“Như vậy, tìm đường sống cho cả một gia tộc bị nguyên rửa, hẳn sẽ là một chuyện cực kỳ vui vẻ nhỉ?” Hần coi như có chút phục cô. Có lẽ, Cừu Nghĩa không hề tìm nhằm người, có thể xét về năng lực, cô ta hơn hẳn so với Lỗ Mặc.

“Đối với lời nguyên rửa nhà các anh, tôi đã chỉ điểm qua, những gì cần nói đều đã nói...”

“Cô chỉ chỉ ra nhân vật công tượng kia, bước tiếp theo để giải lời nguyên, bọn tôi không hề có đầu mối, “Sứ mỹ nhân” phải xử lý thế nào, mong rằng cô có thể nói rõ chi tiết một chút.”

“Chỉ cần Nhị ca của anh tìm thấy cô gái kia, sự tình tất sẽ có thể xoay chuyển, không cần lo lắng.”

“Cô nói thật đơn giản, nhưng việc này đối với Đông Phương gia chúng tôi rất quan trọng, tôi nói gì thì nói đều phải mời cô theo tôi trở về.” Hần không muốn lãng phí thời gian dây dưa với cô, lần này ra khỏi cửa, hẳn thăm nghĩ chỉ tốn thời gian hai ngày, nhiều hơn một giây cũng không được.

“Thật xin lỗi, Đông Phương tiên sinh, tôi đã đáp ứng với sư phụ, phùng thập bát xuất, năm nay tôi vừa vặn tròn hai mươi, tuyệt đối không có khả năng rời đi trong lúc này, đây là lời hứa của tôi với sư phụ.” Cô ngồi ngay ngắn ở trên ghế bạch đàn, giọng nói nhu hòa mà kiên định.

Phùng thập bát xuất? Muốn dùng cái cớ buồn cười này để cự tuyệt hẳn? Quá hoang đường!

“Vậy sao? Thật đáng tiếc, tôi vốn muốn giữ chút phong độ cùng với lịch sự, mời cô đi một chuyến, nhưng nếu như cô cứ dứt khoát không chịu đi với tôi, tôi đây đành phải...” Hần nhún nhún vai, từ trong túi quần lôi ra một đôi găng tay màu đen, chậm rãi đeo vào.

“Lấy thanh danh vang dội của Đông Phương gia bên ngoài, thật sự không nên ép buộc...” Cô mơ hồ cảm thấy ý đồ chẳng tốt đẹp gì của hắn, nhưng lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, một trận gió mạnh đã quét vào mặt, làm hô hấp của cô cũng cứng lại.

“Này, đại mỹ nhân...” Đinh Nam sợ tới mức hô to.

“Tôi không có thời gian khách khí với cô, Văn Tri Lai, cô vẫn là ngoan ngoan đi theo tôi đi, nào!” Hần một phen bắt lấy cổ tay của cô, mạnh mẽ kéo cô một cái, cúi người dí sát vào mặt của cô, cười lạnh.

Ngay tại giây phút hắn chạm vào cô, một luồng rung động mãnh liệt đột nhiên nổ bung trong ngực cô, thề giới từ nhỏ vẫn mong lung không nhìn rõ, đột nhiên như bị vén ra tầng tầng lớp lớp màn che, trở nên hết sức rõ ràng, mà rõ ràng nhất, chính là khuôn mặt tuyệt sắc diễm lệ như thủy nguyệt quan âm trước mắt!

Cô trừng lớn hai mắt, như bị sét đánh, sắc mặt phút chốc tái nhợt.

Đông Phương Khuynh Quốc chống lại tầm mắt của cô, ngực đột nhiên run lên, bởi vì, hẳn tin chắc cô nhìn thấy hắn !

Đôi mắt thanh tịnh mà vượt khỏi người phàm kia, trong một giây này, rơi trở lại nhân gian.

Nhưng là chỉ có một giây, ngay sau đó, cô nhắm mắt, mất đi ý thức, trong sự kinh ngạc của hắn, cùng với tiếng thét chói tai của Đinh Nam, mềm nhũn ngã vào lòng ngực của hắn.

Khuôn mặt đẹp đến mức làm người ta nín thở, yêu mỵ xâm nhập vào trong mắt của cô! Đôi mắt sáng long lanh như sóng nước, cặp môi đỏ mọng xinh đẹp, vừa giống nam lại vừa giống nữ, hóa thành vết tích của giọt lệ đầu tiên được lau đi trong mắt cô. Rất có thể cũng là duy nhất, sau đó dù thấy cũng lau không hết... Thiên nhân lạc phàm !

Đây chính là Thiên nhân lạc phạm như lời sư phụ nói hay sao?

Văn Tri Lai từ trong cơn mê tỉnh lại, đau nhức ngồi dậy, túm chặt lấy ngực, thật lâu không dám mở mắt.

Bồn bề yên tĩnh, cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập loạn nhịp của mình, cùng với tiếng hít thở bất an.

Tám năm trước, sư phụ trước lúc lâm chung đã gọi cô đến trước giường, nói với cô: “Tri Lai, con mang theo “thiên nhân” đầu thai, nhân quả của nó tuy khó có thể nhìn thấy, nhưng sư phụ xem qua mệnh của con, kiếp này con phải đoạn thất tình, tuyệt lục dục* mới có thể trường mệnh, kéo dài tuổi thọ.”

* thất tình bao gồm 7 trạng thái tình cảm: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố dục; lục dục theo quan điểm của nhà Phật bao gồm mắt muốn nhìn cái đẹp, tai muốn nghe cái hay, mũi muốn ngửi mùi thơm, lưỡi muốn nếm vị ngon, thân muốn được hưởng sướng, ý nghĩ muốn được vui vẻ.

“Dạ.”

“Có thể biết trước tương lai, là một năng lực mạnh mẽ, nhưng cũng không phải chuyện tốt lành. Tiết lộ thiên cơ, thay đổi vận mệnh, đều là trái với thiên mệnh, người khác có lẽ sẽ nhờ con mà được cứu giúp, nhưng con sẽ phải nhận hết mọi quả đắng.”

“Tri Lai hiểu rõ.”

“Nếu muốn bình an suôn sẻ, cần phải nhớ kỹ “Tứ bất” ...” Phong nhân bắt khán, thị phi bất thính, phùng thập bất xuất, Đông Phương bất hành.” *

* Nhắm mắt không thấy, thị phi không nghe, gặp mười không đến, Đông Phương không đi.

“Phong nhân bắt khán, thị phi bất thính, phùng thập bất xuất, Đông Phương bất hành.” Cô cũng sờ đọc lại một lần.

“Đúng, chỉ cần con làm được tứ bất này, sẽ không bị thương tổn, nếu không...”

“Nếu không sẽ như thế nào? Sư phụ? ”

“Nếu không... thiên nhân lạc phạm, lệ như máu, tâm hồn loạn, tánh mạng mất...”

“Thiên nhân... lạc phạm? ”

“Bây giờ con không hiểu, sau này... sẽ sáng tỏ. Hảo hảo bảo vệ mình... nhớ lấy... nhớ lấy...”

Sư phụ vừa dứt lời, liền nhắm mắt tạ thế, nhưng bốn câu cảnh báo cuối cùng vẫn in đậm trong lòng cô.

Tám năm, cô mặc dù không lĩnh hội được rõ ràng những lời kia cuối cùng kia của sư phụ, nhưng vẫn cẩn thận tuân theo lời dạy của sư phụ, giữ đúng “Tứ bất”, tận lực không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng triệt để chấp hành mệnh lệnh “Phùng thập bất xuất, Đông phương bất hành”, bởi vậy, năm hai mươi tuổi này, cô chưa bao giờ bước khỏi “Tịnh Viên” này một bước, nghiêm chỉnh ở trong Tịnh viên tu thân dưỡng tính.

Cô cho rằng, không bước khỏi cửa, không đi về phía Đông, có thể tránh đi tai nạn, ai ngờ, bởi vì quan hệ với Lỗ Mặc, cho dù cô không đi về hướng Đông, Đông phương cũng tự động mò tới... Cừu Nghĩa tới chơi, đã để lộ ra dấu hiệu, khi đó, ông ta nói rõ chủ nhân mình họ kép Đông Phương, cô đã âm thầm kinh hãi, Đông Phương, Đông Phương, vì sao hết lần này đến lần khác là Đông Phương?

Vì thế, cô lâm vào thế khó xử, Lỗ Mặc không hiểu chỗ khó xử của cô, trước khi chết đã trực tiếp giới thiệu người nhà Đông Phương tới tận cửa, nể mặt sư huynh, cô không thể không giúp, sau nhiều lần suy nghĩ, quyết định sẽ có chừng mực.

Chuyện Đông Phương gia gặp phải lời nguyện không thể so sánh với tầm thường, qua tin tức nghe được, cô đã đem những gì nhìn thấy nói rõ một phen, chỉ mong rằng sự tình có thể nhờ đó mà sáng tỏ thêm một chút, thứ nhất coi như cũng không phụ lòng Lỗ Mặc đã khuất, thứ hai cùng giúp cho Đông Phương gia ngắt được tai hoạ.

Chỉ là, ngàn phòng vạn phòng, lại không phòng nổi cái người tên Đông Phương Khuynh Quốc này.

Hắn, đúng ngay tại ngày mồng mười, tháng mười, mười giờ, xuất hiện ở trước mặt cô.

Cừu Nghĩa đã nói Đông Phương tam thiếu gia muốn đích thân tới gặp cô, tại sao cô không có đoán trước được giờ khắc này?

Thiên nhân nhìn thấy chỉ là đầu mối, mà không phải giả dối, thấy chính là sự kiện, mà không phải diễm mạo của con người, đôi mắt thần kỳ sinh ra đã ẩn giấu trong linh hồn của cô, nhìn thấu tất cả chúng sinh, nhưng chưa từng đem diễm mạo của bất cứ kẻ nào đặt vào trong mắt, kể cả chính cô, nhưng mà, lần này lại khiến cô rõ ràng “nhìn thấy” Đông Phương Khuynh Quốc.

Con người màu hổ phách, chiếc mũi vừa cao vừa thẳng, bờ môi xinh đẹp như hoa anh đào kết lại...

Một khuôn mặt nhân gian tuyệt sắc, khiến cho thiên nhân... lạc phạm. Thiên nhân lạc phạm, lệ như huyết, tâm hồn loạn, tính mạng mất. Kiếp nạn sư phụ đã báo trước, rốt cuộc cô vẫn chạy không thoát sao? Văn Tri Lai cúi đầu, bưng kín đôi mắt của mình, trong lòng than thở.

“Tri Lai, rốt cục em cũng tỉnh lại! Làm cho chị lo muốn chết! Lúc chị không ở đây đã xảy ra chuyện gì? Làm sao em lại té xỉu vậy?” Kim Phượng xông vào trong sương phòng, vừa mở miệng đã nói một tràng.

Kim Phượng hơn bốn mươi tuổi, nhìn có vẻ cao gầy từng trải, cá tính thẳng thắn, là bạn gái ở chung với sư huynh của Văn Tri Lai, hai người sống chung một chỗ hơn mười năm, sư huynh nói sợ chính mình sống không lâu, không có cách nào khiến cho Kim Phượng được hạnh phúc, bởi vậy nên nói không kết hôn, sau đó sư huynh quả nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Văn Tri Lai bèn đưa Kim Phượng một thân một mình giữ lại bên người, sống cùng nhau.

Hôm nay Kim Phượng vừa vận đi ra ngoài mua thức ăn, vừa về đến nơi đã nghe thấy tin Văn Tri Lai té xỉu, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Tiểu Phượng tỷ...” Văn Tri Lai lắc đầu, Tiểu Phượng tỷ không thở lấy một hơi hỏi một đồng như vậy, cô biết trả lời thế nào đây?

“Làm sao vậy? Mắt có đau không? Là do cái tên yêu nam đẹp chết người kia làm gì em sao? Hắn có làm em bị thương không?” Kim Phượng nhón nhắc hỏi một đồng, hai tay còn nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, nhìn kỹ đôi mắt của cô.

“Chị bình tĩnh một chút, em không sao.” Cô chậm rãi mở mắt ra, phát hiện trước mặt vẫn là một mảnh mơ hồ quen thuộc, lặng lẽ thở dài một hơi.

“Không sao mà lại đột nhiên vô duyên vô cớ té xỉu? Thằng nhóc Đinh Nam kia rõ ràng nói tên yêu nam kia túm lấy tay em xong, em mới té xỉu...” Kim Phượng trừng đôi mắt xé nhỏ dài lên.

“Chị có thể đừng cứ mở miệng là yêu nam, ngậm miệng là yêu nam được không? Tôi có tên có tuổi hắc hoi!” Đông Phương Khuynh Quốc nghiêng người tựa bên cánh cửa, miến cưỡng xen vào một câu kháng nghị, Kim Phượng cả kinh, xoay người lại trừng mắt nhìn hắn, trong lòng bỗng chốc trùng xuống, đỏ mặt nói thầm, đàn ông gì mà so với con gái còn đẹp hơn, không phải yêu thì là cái gì?

Lúc này khi cô mới nhìn thấy hắn, còn ngây người đứng năm phút đồng hồ.

Văn Tri Lai trong lòng rét lạnh, quay đầu, nhẹ giọng nói: “Đông Phương tiên sinh, anh... vẫn còn chưa đi sao?”

Mặc dù đã không nhìn thấy hắn rõ ràng như lúc trước, nhưng trong mắt cô, hắn vẫn là bóng hình chói sáng lóa mắt nhất, không giống với người bình thường nhất.

Cô rất bất an... phi thường bất an...

“Cô ngắt trước mặt tôi, tôi đi thế nào được?” Đông Phương Khuynh Quốc thông thả bước vào trong phòng, ánh mắt yên lặng lướt qua cô: “Lại nói, nếu phải đi, cũng phải mang cô đi cùng.”

“Tri Lai của chúng tôi năm nay tuyệt đối không thể bước ra khỏi cửa, nhất là tháng mười lại càng không thể!” Kim Phượng hung hãn chặn trước người Văn Tri Lai, chống nạnh tuyên bố.

“Vì sao?” Đông Phương Khuynh Quốc thật sự không sao hiểu nổi, tháng mười trời thu mát mẻ, đúng là dịp để đi du lịch mà!

“Ai, cậu không cần biết nguyên nhân làm gì! Tóm lại, con bé coi như đã nể mặt lão đầu thú Lỗ Mặc kia lắm rồi, phá lệ giúp nhà các người, các người cũng đừng ép con bé nữa.” Kim Phượng phát phát tay, khẩu khí cảnh báo cứng rắn, ánh mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của Đông Phương Khuynh Quốc.

“Như vậy, lý do là gì đối với tôi chẳng quan trọng tí nào, mục đích tôi tới đây chính là đưa cô trở về Đông Phương gia.” Đông Phương Khuynh Quốc cũng chẳng ngại gì mà không dám nói, cho dù Văn Tri Lai không muốn, hắn cũng nhất định phải mang cô đi.

“Cậu...” Kim Phượng phát cáu, chỉ vào hắn, cả giận nói: “Uổng cho cậu bên ngoài...đẹp như vậy, tâm địa lại đủ xấu xa, chẳng lẽ cậu không biết nghĩ cho người khác sao? ”

“Không biết.” Hắn trả lời một cách dứt khoát.

Kim Phượng há hốc mồm, tức giận không nói nên lời. Người này thật sự là... thật sự là...

“Tam thiếu gia, chúng ta nên tôn trọng Tri Lai tiểu thư.” Cừu Nghĩa yên lặng xuất hiện phía sau Đông Phương Khuynh Quốc, nhin không được nói lời nhắc nhở, miễn cho công sức mấy ngày qua của ông ta trở thành công cốc.

Để lấy lòng Văn Tri Lai, ông ta tự mình đưa Tần bà bà, người từ nhỏ đã trông nom Văn Tri Lai đến bệnh viện khám, lại giúp đỡ thanh toán tiền thuốc men, chiếm được hảo cảm của Tần bà bà, đang cảm thấy sự tình có thể chuyển biến, không ngờ vừa về tới Tịnh Viên đã nghe thấy tam thiếu gia đã tới, mà lại còn khiến cho Văn Tri Lai bất tỉnh...

Thế này thì hay rồi, bị tam thiếu gia náo loạn như vậy, muốn mời Văn Tri Lai đến Đài Loan xem ra tỉ lệ càng thấp.

“Cừu tổng quản, tôi rất tôn trọng cô ta rồi đấy chứ! Nếu không, tôi đã trực tiếp gọi bảy sói nhà chúng ta đem cô ta ép trở về.” Hắn mỉm cười nói.

Cừu Nghĩa hơi nhíu đôi lông mày già nua, âm thầm kêu khổ. Lão phu nhân đáng lẽ không nên phái Tam thiếu gia tới, tam thiếu gia nhìn có vẻ ôn hòa thuận tính, phóng đảng ngang ngạnh, nhưng trên thực tế tính tình cực kỳ xảo trá vụn vặt, cổ quái khó dò, là kẻ khiến cho người ta không biết đầu mà lần nhất trong bốn vị thiếu gia.

“Đông Phương tiên sinh...” Văn Tri Lai mở miệng.

“Cô có thể gọi tôi là Khuynh Quốc.” Đông Phương Khuynh Quốc cảm thấy mấy chữ “Đông Phương tiên sinh” nghe rất không thuận tai.

“Khuynh Quốc tiên sinh, thật sự xin lỗi, tôi còn có những chuyện khác, vậy nên không có cách nào giúp các vị thêm được nữa.” Cô nhàn nhạt nói, thái độ so với lúc trước càng thêm xa cách.

Đông Phương Khuynh Quốc nhướn đôi lông mày, đột nhiên bước qua, một tay đẩy Kim Phượng đang chắn đường qua một bên, một tay đặt lên mép giường, cúi người về phía cô, hiếu kỳ hỏi: “Văn Tri Lai, cô vừa này tại sao lại té xỉu? ”

Cô kinh hãi, trợn tròn hai mắt, lùi về phía sau trốn.

Chỉ cần là ánh sáng diễm lệ của hắn, còn có hơi thở thơm ngát đặc biệt trên người hắn, đều làm cho cô bối rối một cách khó tả.

“Này! Cậu làm gì vậy !”

“Tam thiếu gia!”

Kim Phượng cùng với Cừu Nghĩa đồng thời kinh hô, nhưng hắn giơ tay muốn bọn họ im lặng, ánh mắt nhìn thẳng vào Văn Tri Lai, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

Bây giờ, trong mắt của cô không có hắn.

Ánh mắt của cô lại hồi phục lại sự sạch sẽ không phản chiếu lại bất cứ bóng dáng của kẻ nào, làm uộn phiền của người ta đều sạch thấu. Hắn chau mày, có chút thất vọng.

“Tôi... chỉ là có chút choáng váng đầu óc mà thôi.” Cô giải thích.

“Như vậy sao...” Hần hừ nhẹ...” Nhưng là trước lúc cô té xỉu, hình như rất hoảng sợ.”

“Có sao?”

“Có, biểu hiện của cô lúc đó, giống như bị khuôn mặt của tôi hù dọa vậy.” Hần cố ý nói.

“Đừng có náo loạn, họ Đông Phương kia, đôi mắt của Tri Lai không nhìn rõ được ai cả, con bé thậm chí còn chưa nhìn qua được tướng mạo của chính mình.” Kim Phượng buồn bực nói.

“Cô không biết mình trông như thế nào?” Hần nhướn mi.

“Phải, tôi vừa mới ra đời thị lực đã không tốt.” Văn Tri Lai nói.

“Từ nhỏ thị lực đã không tốt, nhưng là... cô vừa nãy “nhìn” thấy tôi, đúng không? Có không?” Hần lại cúi người về phía trước, dung nhan xinh đẹp kề sát khuôn mặt của cô, muốn xác nhận cô thật sự không “Nhìn thấy” hần, cũng có thể là, chờ đợi cô “nhìn thấy” hần một lần nữa.

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, đột nhiên mất đi sự bình tĩnh vốn có, quay đầu, không trả lời hần, ngược lại nói với Kim Phượng: “Chị Tiểu Phượng, em... em muốn nghỉ ngơi, mau tiễn khách đi thôi.”

Kim Phượng thấy cô bất thường, vội vàng đẩy Đông Phương Khuynh Quốc ra, tức giận hạ lệnh trực khách: “Các người đi đi thôi, Tri Lai mệt mỏi, đừng có mà đến làm phiền con bé nữa.”

“Cô vẫn chưa trả lời tôi.” Hần tránh khỏi Kim Phượng, vẫn không có ý rời đi.

“Tam thiếu gia, đừng như vậy, Tri Lai tiểu thư thực sự mệt mỏi rồi.” Cừu Nghĩa miễn cưỡng bắt lấy tay hần, vội la lên.

Hần thấy sắc mặt Văn Tri Lai thực sự u ám, mắt húng nhếch nhếch khóe miệng, bước về phía cửa phòng. Cừu Nghĩa áy náy nói: “Tri Lai tiểu thư, tam thiếu gia nhà chúng tôi có chỗ mạo phạm, xin hãy thứ lỗi.”

“Ai, Cừu tổng quản, tôi cũng đâu có mạo phạm cô ấy! Tôi nếu quả thật muốn “mạo phạm” ai đó, sẽ không chỉ có thể thôi đâu.” Đông Phương Khuynh Quốc tựa trên cánh cửa, không vui vẻ cho lắm thanh minh.

“Mặc kệ có hay không, Tri Lai cũng không muốn gặp lại các người, mời đi ra ngoài cho.” Kim Phượng cứng rắn nói.

“Được, chúng tôi lập tức đi.” Cừu Nghĩa chật vật lùi kéo Đông Phương Khuynh Quốc rời khỏi căn phòng, men theo hành lang đi về phía cửa chính.

Ra khỏi Tịnh Viên, cửa ngay lập tức bị Kim Phượng nặng nề đóng lại, Đông Phương Khuynh Quốc quay đầu lại nhìn cánh cửa gỗ, con mắt đẹp khe khép hờ, khóe miệng chứa đựng ý cười.

Ngoại trừ thiết kế gồm sứ Đông Phương, hần rất ít khi cảm thấy hứng thú đối với người khác, nhưng Văn Tri Lai này, thật sự khơi gợi lòng hiếu kỳ chưa từng có từ trước đến nay của hần.

“Tam thiếu gia, bây giờ phải làm sao đây? “Cừu Nghĩa cực kỳ vô lực, tam thiếu gia làm như vậy, sự tình hòng bết hết cả.”

“Đừng lo, Cừu tổng quản, trong ba ngày, tôi sẽ đem được Văn Tri Lai trở về.” Hần vuốt vuốt mái tóc dài, tự tin nói.

“Cậu cũng đừng giở trò xằng bậy đấy, tam thiếu gia.” Cừu Nghĩa không lo lắng làm sao được? Còn không phải bởi vì Đông Phương Khuynh Quốc là phân tử siêu cấp quái gở trong bốn anh em nhà Đông Phương hay sao !

“Giở trò xằng bậy... ừ, chủ ý hay đấy, đối phó với loại con gái lúc nào cũng quy quy củ củ, có nề có nếp như vậy, chính là phải giở trò xằng bậy...”

Hần vừa nói vừa cười bước đi, chỉ thấy trên khuôn mặt già nua của Cừu Nghĩa giờ đây đã tràn ngập vạch đen.

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2

“Văn Tri Lai! Mở cửa ra! Tôi đến rồi...”

“Văn Tri Lai, còn không mở cửa là tôi trèo tường vào đây!”

“Văn Tri Lai, tôi mang đồ ăn ngon đến, cho cô bỏ mắt đây, mau mở cửa đi...” Bên ngoài Tịnh Viên truyền tới tiếng Đông Phương Khuynh Quốc đập cửa gọi to, làm cho hàng xóm xung quanh đều chạy ra nhìn, có mấy người già ghét âm ỉ, chuẩn bị chạy ra mắng người, nhưng vừa nhìn thấy diễm mạo của hắn, liền ngây ngốc, hoàn toàn quên mất định nói gì, thậm chí còn gia nhập vào hàng ngũ hóng hớt.

Bên trong Tịnh Viên, Kim Phượng bật lỗ tai, từ sảnh nhỏ vọt vào trong sân nhà, miệng không ngừng rủa xả: “Muốn chết sao! Cái tên yêu nam kia bị làm sao vậy? Đã ba ngày rồi còn chưa đi, mỗi ngày chạy tới náo loạn, chị sắp chịu không nổi rồi.”

“Anh ta không dễ bị đuổi đi như vậy đâu.” Văn Tri Lai ngồi trong đình hóng mát, gió lạnh thổi qua, nắng thu chiếu xuống, bất đắc dĩ than nhẹ.

Chuyện liên quan đến sinh tử của Đông Phương gia, Đông Phương Khuynh Quốc đương nhiên là không thể dễ dàng buông tha, chỉ là, cô cũng không ngờ được một người đàn ông lớn tướng rồi lại có thể náo loạn đến như vậy, Hai ngày trước, hắn còn tìm một đồng người đến yêu cầu cô bói toán đoán mệnh, âm ỉ rung chuyển cả Tịnh Viên, hại Kim Phượng cả ngày trời đều phải bận rộn khuyên họ trở về, cô cũng chịu không nổi sự quấy nhiễu như vậy. Hôm nay, hắn lại đổi cách khác, mới sáng sớm tinh mơ đã gọi cửa, làm cho người ta không cách nào yên ổn.

“Thật là, đáng cao người đẹp như vậy, tính khí lại kém cỏi đến cực điểm.” Kim Phượng mắng.

“Còn không phải sao? Toàn thân chỉ được cái túi da cầm tú, diễm sắc vô song, tính tình lại cổ quái như vậy...” Văn Tri Lai thấp giọng nói nốt.

Kim Phượng nghe liền ngẩn người, có chút nghi hoặc nhìn cô: “Tri Lai, em nói cứ như biết đáng về Đông Phương Khuynh Quốc trông như thế nào vậy?”

Văn Tri Lai cả kinh, vội vàng giải thích: “Em nghe mọi người nói thôi, tự mình tưởng tượng...”

“A...” Kim Phượng lẳng lặng gật đầu.

“Lại nói, khí của anh ta quả thật rất đẹp, cực kỳ chói mắt, không giống với những người khác.”

“Hừ, thật đúng là không giống người mà! Chị sống đến bây giờ, vẫn chưa thấy người đàn ông nào giống cậu ta, đẹp đến mức... làm cho người ta không dám nhìn thẳng, đẹp so với nữ nhân còn đẹp hơn... Thăng thần mà nói, lúc chị mới nhìn thấy cậu ta, tim cứ đập thình thịch, giống như bị sét đánh vậy, mắt thì đầy sao, đầu thì choáng váng,... bây giờ mấy người ở ngoài cửa cả trái lẫn gái từ trẻ đến già có ai không bị cậu ta mê hoặc.... Chắc chắn, yêu ma! Cậu ta nhất định là yêu tinh biến ra.” Kim Phượng khoa trương nói.

“Về đẹp của anh ta đến từ sự nguyên rửa, thật lòng mà nói, không khác gì yêu quái.” Văn Tri Lai thực sự cảm thấy Kim Phượng nói cực kỳ chính xác.

“Nói đến lời nguyên kia, Tri Lai, con cháu Đông Phương gia nhà bọn họ... bao gồm cả cậu ta... thật sự đều không sống quá ba mươi tuổi sao?” Kim Phượng lúc trước khi nghe Cừu Nghĩa nhắc tới chuyện khó tin này, liền có chút sợ hãi.

“Đúng vậy.” Sống không quá ba mươi... Đây là vấn đề khó nhất của Đông Phương Khuynh Quốc.

“Haizz, chẳng trách cậu ta cứ dây dưa như vậy, đổi lại là chị, nếu sớm biết tử kỳ của mình, khẳng định sẽ phát điên mất.” Kim Phượng run lên một phen.

“Cho nên, biết trước tương lai có gì tốt chứ? Người người đều muốn hỏi em về tương lai, nhưng nếu biết trước tương lai, cuộc sống còn có niềm vui gì nữa chứ?” Văn Tri Lai cảm khái nói.

“Đúng đó,... Tri Lai, em có nhìn thấy được tương lai của Đông Phương Khuynh Quốc không? Cậu ta... thật sự sẽ chết trước lúc ba mươi tuổi sao?” Kim Phượng miệng tuy một câu yêu nam hai câu yêu nam gọi hấn, nhưng cứ nghĩ đến một mỹ nhân như vậy phải sớm lìa đời, liền cảm thấy vừa đau lòng vừa đáng tiếc.

Có nhìn thấy tương lai của Đông Phương Khuynh Quốc hay không ư?

Không, không có, đây là điểm khiến cô hoang mang nhất, ở trên người hấn, cô chẳng thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ trừ có... khuôn mặt hấn!

Tình huống kiểu này lần đầu tiên xảy ra. Cuộc đời của mỗi người, ở trong thiên nhân không có gì là bí mật, cô có thể chọn nhìn hoặc không nhìn, nói hoặc không nói, chỉ là, từ lúc mười tuổi đi theo sư phụ, sư phụ đã muốn cô tận lực ít nhìn ít nói, để tránh khỏi trời phạt phản thân. Nhưng mà, đối mặt với Đông Phương Khuynh Quốc, thiên nhân lần đầu tiên biến mất, không thấy mệnh, chỉ thấy người. Vì sao lại như vậy. Vì sao giữa một biển người mệnh mông, cô lại chỉ nhìn thấy có một mình hấn?

“Văn Tri Lai, đang nghĩ cái gì vậy?”

Giọng nói của Đông Phương Khuynh Quốc đột nhiên xuất hiện bên trong vườn, dọa Kim Phượng sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cũng làm cho Văn Tri Lai lấy làm kinh hãi.

“Này! Cậu... cậu cậu cậu vào bằng cách nào?” Kim Phượng chỉ vào hấn gầm lên.

“Trèo tường vào thôi, ai bảo các cô không mở cửa.” Đông Phương Khuynh Quốc cười cười, tiến vào lương đình.

“Đứng lại cho tôi... Cậu làm sao có thể đột nhập nhà dân?” Kim Phượng đuổi theo, muốn trước khi hấn đến gần Văn Tri Lai có thể ngăn hấn lại, nhưng mà, ngay tại lúc tay cô sắp tóm được hấn, hấn lại xoay mình từ trên thềm đá nhảy một cái, giống như chim bay nhún người đáp xuống trước mặt Văn Tri Lai.

Trời ạ trời ạ ! Đúng là yêu tinh mà! Lại còn biết bay... Kim Phượng trừng to hai mắt, sợ tới mức tim ngừng đập.

“Văn Tri Lai, tôi đem gà hầm bào ngư với quýt thanh yên cho cô đây, nghe nói có thể bổ mắt, đợi đại nương kia hâm nóng lên cho cô.” Đông Phương Khuynh Quốc cười cười, cầm túi đồ trong tay đặt lên trên bàn đá.

“Cái gì mà đại nương? Tôi còn là tiểu thư, tiểu thư nha !” Kim Phượng tức giận hét lớn.

Văn Tri Lai âm thầm cười, nói: “Cám ơn anh, Khuynh Quốc tiên sinh, để anh phải tốn kém rồi. Nhưng mà, mời anh có thể dừng tới nữa được không? Anh cứ vậy tôi sẽ cực kỳ phiền nhiễu.”

“Cô như vậy, tôi cũng sẽ cực kỳ phiền nhiễu!” Đông Phương Khuynh Quốc ngồi xuống ghế đã trước mặt cô, gác chân, nhẹ nhàng, một tay chống cằm, tầm mắt nhìn chằm chằm cô.

Hôm nay Văn Tri Lai một chiếc áo dài màu trắng đơn giản, nhìn vào vẫn tinh thuần như vậy, phảng phất như một đóa sen trắng không nhiễm bụi trần, yên lặng đứng trong thế gian ồn ào hỗn loạn này, tự mình tỏa ra hương thơm trong sạch.

“Có ý gì?” Cô nghe ra trong lời nói của hấn có chuyện, hơi hơi ngẩn ra.

“Cô ở đây cũng lâu rồi nhỉ? ”

“Đúng, Tịnh Viên là nơi ở của sư phụ tôi, từ lúc mười tuổi tôi đã được đưa đến đây rồi.”

“Như vậy, chắc là cô cực kỳ thích chỗ này?” Hấn lại hỏi.

“Đương nhiên, không chỉ thích, mỗi nhánh cây ngọn cỏ ở đây tôi đều rất quen thuộc.”

“Cô thích tòa nhà cũ này như vậy, theo lý mà nói, tôi không nên đuổi cô đi mới đúng, nhưng mà, làm sao bây giờ, từ hôm nay trở đi chỗ này là của tôi.” Hấn xấu xa nở nụ cười.

Cô ngây dại! Hấn... đang nói gì vậy?

Kim Phượng phì cười nói: “Đừng có náo loạn, Đông Phương Khuynh Quốc, Tịnh Viên này đúng là do lão sư phụ lưu lại cho Tri Lai cùng với sư huynh Phương Trọng Khải của nó.”

“Trên nguyên tắc thì đúng là như vậy, nhưng mà vị sư huynh này – cùng là sư phụ Phương Trọng Khải tiên sinh của Lão Mặc, vì giúp bạn bè mở trường học, từng đem Tịnh Viên này thế chấp để mượn tiền.” Đông Phương Khuyneh Quốc nói.

“Cái gì? Trọng Khải khi nào thì...” Sắc mặt Kim Phương trắng xanh, quay đầu nhìn Văn Tri Lai vội la lên: “Tri Lai, em biết chuyện này không?”

Văn Tri Lai gật gù đầu, nói: “Có, em biết, nhưng...”

Sư huynh lớn hơn cô gần ba mươi tuổi, là bậc thầy về phong thủy, nhưng trời sinh tính thẳng thắn tiêu sái, luôn luôn nhắc nhở cô không cần sử dụng thiên nhãn đoán trước tương lai quá nhiều, sư huynh nói, đời người là một thứ đầy ngạc nhiên cùng mạo hiểm, nếu sớm biết kết cục, thì còn gì ý nghĩa nữa?

Cho nên, cô cũng không hỏi nhiều về chuyện của sư huynh, cô cho rằng người hào phóng không chịu trói buộc như hắn sẽ sống thật lâu, khoái khoái lạc lạc đi khắp mọi nơi.

Kết quả, sư huynh chưa đến năm mươi tuổi đã qua đời, nói là khi đang lái xe thì ngủ gật, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Kim Phương lúc khóc lóc đi nhận xác sư huynh, vẫn không thể tin được, đang lái xe êm đẹp vì sao lại ngủ gật? Vì sao lại một thân một mình ra đi ở nơi xóm núi xa xôi như vậy?

Khi đó, lần đầu tiên cô dùng thiên nhãn để nhìn sư huynh, trên thi thể lạnh lẽo của hắn, lại có một vòng sáng đến chói lóa, trong vòng sáng đó, cô nhìn thấy hắn đứng ở một khu trường học đơn sơ, nhìn một đám trẻ con đang học bài, cười đến cực kỳ vui vẻ.

Cô lúc ấy mới hiểu được, trước khi chết sư huynh đều bận rộn tập trung mở trường dạy học, đại ngao đồng nhiệt tâm lại nhiệt tình kia, thà vứt bỏ lời mời của những ông chủ lớn với mức lương cao chỉ để làm chuyện hắn muốn. Bởi vậy, cô biết rõ hắn lên thế chấp Tịnh Viên, cũng không trách hắn, chỉ là sau khi hắn chết đem món nợ này nhận lấy, dựa vào sức mình để trả lại, đây cũng là nguyên nhân cô ngẫu nhiên sẽ ngoại lệ đoán trước tương lai, cô dù sao cũng phải cần tiền để duy trì Tịnh Viên.

Nhưng mà, rõ ràng đã trả lãi đúng hạn, vì sao Tịnh Viên lại có thể rơi vào tay Đông Phương Khuyneh Quốc được?

“Cô không tin sao? Có muốn tôi lấy giấy chứng nhận cho cô xem?” Đông Phương Khuyneh Quốc từ trong túi hồ sơ lấy ra một văn kiện.

Kim Phương tiến lên một tay đoạt lấy văn kiện kia, vừa xem xong, cơ hồ đứng không vững, ngã ngồi trên ghế, run giọng tức giận mắng: “Sao lại có người ngốc như vậy... Không có đầu óc gì cả, cứ vậy đem Tịnh Viên đi gán nợ, giờ Tri Lai biết làm sao đây? Hồn đản này... chết thì chết, còn liên lụy đến người sống...”

“Tiểu Phương tỷ, sư huynh cũng là làm việc thiện thôi.” Cô bình tĩnh trấn an Kim Phương.

“Việc thiện! Làm việc thiện cũng phải cân nhắc khả năng của mình chứ! Chẳng lẽ hắn không biết em cũng có một phần ở Tịnh Viên này, hắn... làm sao có thể gạt em...” Kim Phương tức giận đến sắp khóc.

“Các cô chắc cũng không biết nhỉ? Tần bà bà dùng tiền tiết kiệm của bà trả trước lãi của nửa năm, gần đây trả không nổi, ngân hàng đã bắt đầu thúc giục, nên Tần bà bà mới đau khổ đến sinh bệnh.” Đông Phương Khuyneh Quốc biết được tin tức từ chỗ Cừu Nghĩa.

Văn Tri Lai ngậm ngẩn cả người.

“Cái gì? Tần bà bà vậy mà...” Kim Phương vừa ngạc nhiên vừa áy náy.

“Khó trách bà bà vừa rồi lại yếu như vậy...”

Văn Tri Lai không khỏi tự trách, cô mấy ngày nay một mực nghỉ ngơi để lấy lại sức, cũng không chú ý đến Tần bà bà đang sầu não vì cái gì, càng không phát hiện đến bà đã sớm thu chẳng bằng chi.

“A... Bởi vì như vậy, tôi mới có cơ hội mua được Tịnh Viên.” Đông Phương Khuyneh Quốc đắc ý cười.

“Đông Phương Khuynh Quốc, cậu là đồ tiểu nhân! Cậu sao có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?” Kim Phượng trừng mắt nhìn Đông Phương Khuynh Quốc.

“Vì sao không thể?” trên khuôn mặt ma mị của Đông Phương Khuynh Quốc không có một tia ân hận, tuy hẳn xác thực dùng tài lực khổng lồ trong tài khoản của hắn khiến cho ngân hàng đi vào khuôn khổ, nhưng thế thì đã sao? Thế giới này, vốn là kẻ nào mạnh thì kẻ đó được lợi, người nào yếu thì chịu thiệt thòi.

“Cậu...” Vị mỹ nam tử này, lòng dạ thật đen tối...

“Thôi, chị Tiểu Phượng, cho qua đi!”

“Cái gì mà cho qua? Người này muốn đuổi chúng ta khỏi chỗ này đây!” Kim Phượng dậm chân.

“Anh ta sẽ không, mục đích của anh ta, chỉ là muốn ép em đi Đài Loan một chuyến mà thôi, anh ta căn bản không cần khu vườn cũ nát này làm gì.” Văn Tri Lai rất rõ ràng dụng ý của Đông Phương Khuynh Quốc.

“Không sai, chỉ cần cô theo tôi trở về, tôi liền đem Tịnh Viên trả lại cho cô.” Đông Phương Khuynh Quốc nheo mắt, bờ môi đẹp đẽ hơi nhếch lên.

Đến nước này, Văn Tri Lai không đi cùng hắn cũng không được “Được rồi! Tôi đây sẽ theo anh đi một chuyến!” Văn Tri Lai rất rõ ràng, cô không có quyền lựa chọn, từ khi tức mà Đông Phương Khuynh Quốc phát ra cô có thể biết được, hắn không phải loại người có thể thương lượng được, nếu là chủ ý hắn đã quyết định, thì cho dù giãy vò chết người ta, cũng sẽ không bỏ qua.

“Thật tốt quá, chúng ta đây không cần tiếp tục trì hoãn nữa, đi ngay lập tức đi.” Đông Phương Khuynh Quốc đứng dậy, nhìn cô.

“Không! Tri Lai, em không thể đi!” Kim Phượng lo lắng kéo cô lại.

“Chị Tiểu Phượng, có lẽ, đây là số mệnh của em, nhất định không đi không được.” Cô thoải mái vỗ vỗ tay chị.

“Nhưng mà, lần này em đi, cực kỳ có khả năng sẽ phải chết đấy!” Kim Phượng giận dữ kêu lên.

“Chết? Không nghiêm trọng như thế chứ? Vị đại nương này, Đông Phương gia chỉ thỉnh Văn Tri Lai đến giúp chỉ điểm một chút, cũng đâu có muốn mạng của cô ấy.” Đông Phương Khuynh Quốc bật cười.

“Cậu thì biết cái gì! Tri Lai năm nay không thể xuất môn, nếu không chắc chắn phải chết không nghi ngờ, đây là lời dặn của lão sư phụ trước khi tạ thế! Cậu... cậu ép nó như vậy, rõ ràng là muốn hại chết nó!” Kim Phượng trừng mắt nhìn hắn, thật muốn mắng cho hắn một trận té tát.

Ngừng một lát, chỉ là đối mặt với đôi mắt đẹp của hắn, khí thế liền giảm đến tám phần.

“Thôi, đừng nói nữa, chị Tiểu Phượng.” Văn Tri Lai can lời Kim Phượng.

“Văn Tri Lai, chẳng lẽ năm nay cô ra khỏi cửa sẽ chết sao?” Đông Phương Khuynh Quốc cảm thấy thực quá khoa trương.

“Đại khái vậy!”

“Đại khái? Vì sao không phải là câu khẳng định? Chẳng lẽ người có thiên nhãn như cô lại không thể đoán được tương lai của chính mình?”

“Là không thể.” Cô nhìn những tia sáng rọi trên mặt nước ao, lạnh nhạt nói. Tựa như đôi mắt của một người chỉ có thể nhìn thấy được người khác, không thể nhìn thấy bản thân mình, thiên nhãn nhìn thấy vĩnh viễn đều là chuyện của người khác, cô không có cách nào nhìn thấy được tương lai của chính mình, chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan đến cô, thiên nhãn sẽ mù, lớn như chuyện sống chết, nhỏ thì té ngã bị thương, cô cũng chẳng có cách nào biết được.

Sư phụ nói, đây là trời cao khoan dung với cô, cũng là bồi thường.

Chính xác, cũng chỉ có như vậy, cô mới có thể chuyện gì cũng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu cả thể gian này, chẳng tốn chút hơi sức.

Nhưng mà, giờ đây, có thể khiến cho thiên nhãn biến mù, lại thêm một người nữa.

Nghĩ đến đây, cô theo bản năng quay về phía Đông Phương Khuynh Quốc, sự bất an dưới đáy lòng kia lại dâng lên.

Mà Đông Phương Khuynh Quốc cũng đang nhìn chăm chăm về phía cô, nghĩ thầm, biết trước tất cả, nhưng lại không có cách nào liệu trước chuyện của chính mình, cách nói này thật sự có phần buồn cười. Nếu không phải ít nhiều biết về năng lực của cô, hẳn thật sự cho rằng cô đang hù dọa người.

“Cho nên, cô mà bước ra khỏi Tịnh Viên có thật sự chết hay không, cô kỳ thật cũng không rõ, phải không?”

“Phải.”

“Nếu thế, vậy thử trước xem sao.” Nói xong, hắn nháy mắt đã túm lấy tay cô, lôi cô bước đi.

“A?” Cô kinh hô một tiếng.

“Đông Phương Khuynh Quốc, cậu... cậu muốn làm gì?” Kim Phượng sợ tới mức kêu lên.

“Chúng ta liền thử xem sao, ra khỏi cửa của Tịnh Viên, cô có chết được hay không?” Hắn quay đầu cười xấu xa với Văn Tri Lai.

Văn Tri Lai trừng lớn hai mắt, toàn thân lại run lên, loại cảm giác mãnh liệt kia lại ập tới, sau đó, sương mù trước mắt đột nhiên lại rõ ràng hết thấy, cô, lại một lần nữa nhìn thấy dung mạo tuấn lệ vô cùng kia!

Đông Phương Khuynh Quốc dường như lập tức nhận thấy sự biến hóa trong đôi mắt cô, hắn kinh ngạc, nụ cười cứng lại, đột nhiên kéo cô về phía mình.

Cô kinh hãi, con người khép lại, rất nhanh tránh khỏi hắn, hai tay cũng che lên mắt. Không được nhìn! Không được nhìn! Nhìn sẽ... sẽ... Hắn cũng không để cho cô che mắt lại, chế trụ lấy cổ tay nhỏ bé của cô, vặn bung hai tay của cô ra, cả người đến gần mặt cô. Mất đi hai tay che đây, cô bối rối nhắm hai mắt lại, đem khuôn mặt tuyệt sắc kia ngăn khỏi tầm mắt.

“Vì sao lại nhắm mắt? Rõ ràng cô nhìn thấy tôi.” Hắn không hờn giận nói.

Cô không đáp, không biết phải trả lời... thế nào.

“Cô... sợ nhìn thấy tôi sao?” Hắn nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch của cô, càng thêm tò mò.

Cô khép chặt mí mắt nhẹ nhàng rung động, hô hấp trở nên gấp gáp, thấp giọng nói: “Xin buông...”

“Cô mở mắt ra, thì tôi buông.” Hắn muốn nhìn thấy đôi mắt của cô, muốn thấy cô... nhìn hắn.

4. Chương 02 Phần 2

Kim Phượng thấy hắn gây khó dễ cho Văn Tri Lai, vùng nắm đấm xông lên nói: “Cái tên yêu nam này, còn không buông tay ra.”

“Cô không mở mắt, tôi sẽ hôn cô.” Hắn nói xong, thật sự cúi đầu xuống, môi chậm rãi tiến gần về phía cô. Cảm giác được hơi nóng phả tới, cô cả kinh, theo bản năng mở mắt ra, vừa lúc chống lại đôi mắt thâm thúy đang gần trong gang tấc kia của hắn. Nhất thời, hai người bốn mắt tương tiếp, tầm mắt giao nhau...

Hắn thấy rõ hình bóng của mình trong đôi mắt trong trẻo của cô, giờ khắc này, một thứ rung động vô danh đánh vào trong lòng hắn, ngực của hắn thất lại, phảng phất ngay tại lúc cô nhìn thấy hắn, linh hồn hắn cũng đã bị hút vào trong đáy mắt cô, thành tù binh của cô.

Mà cô, ngay tại thời điểm nhìn thấy khuôn mặt của hắn, rốt cục cũng chân chính ngộ ra câu nói kia của sư phụ.

Thiên nhãn lạc phàm, không phải vì thiên nhãn mù, mà là vì, trái tim từ trước đến nay vẫn luôn bình thản của cô!

Đã rối loạn rồi.

Thiên nhân lạc phạm, chỉ là lời cảnh báo trước, báo trước rằng cô sẽ yêu người đàn ông này.

Cho nên, cô mới có thể chỉ nhìn thấy hắn, bởi vì, cả cuộc đời này của cô, chỉ muốn nhìn thấy hắn, chỉ mong nhìn thấy hắn!

“Tri Lai? Em...” Kim Phượng ngậy ngốc nhìn một màn này, há hốc mồm.

Tri Lai... đang nhìn Đông Phương Khuynh Quốc.

Giọng nói của Kim Phượng đánh thức cô, trong thoáng chốc, khuôn mặt của Đông Phương Khuynh Quốc biến thành vô số mảnh nhỏ, sau đó, cô nghe thấy được tiếng khóc âm ỉ của chính mình, một cảm giác đau đớn đến tận xương tủy như thủy triều dâng lên cuốn sạch tất cả mà đến... vì hắn mà đến! Cô kinh ngạc hoảng sợ, dùng lực đẩy hắn ra, xoay người chạy như điên. Nhưng mà, nháy mắt khi rời khỏi hắn, trước mắt lại biến trở về sương mù, cô nhìn không thấy thêm đá dưới chân, bước đi loạng choạng, chân đạp phải khoảng không, cả người ngã xuống.

“Tri Lai!” Kim Phượng kinh hô.

Đông Phương Khuynh Quốc động tác rất nhanh, bước dài một bước, đứng vào trước lúc cô ngã xuống kịp thời ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô kéo vào trong lòng hắn.

Kim Phượng toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vô lực ngã ngồi xuống đất.

“Vì sao cô vừa nhìn thấy tôi đã muốn trốn? Mặt tôi đáng sợ như thế sao?” Đông Phương Khuynh Quốc cúi đầu nhìn Văn Tri Lai, giống như đang nén giận hừ nhẹ một tiếng.

Những người từng thấy qua hắn, đều giống như ruồi bọ vội vã dánh vào, chỉ có cô, liều mạng muốn tránh né hắn.

Văn Tri Lai tựa vào trước ngực hắn, sợ hãi thở gấp, không có cách nào mở miệng, chỉ đau thương thầm nghĩ, đáng sợ không phải là khuôn mặt của hắn, mà là tương lai của cô.

Gặp phải hắn, là định mệnh của cô!

Lệ rơi như máu, tâm hồn nhiễu loạn, tính mạng... tất không còn!

Đêm khuya mười hai giờ, cánh cửa Tịnh Môn lén lút được mở ra, Kim Phượng mang theo một cái rương cũ, nhìn ra ngoài dò xét, mới xoay người đỡ Văn Tri Lai bước ra. “Tốt, giờ không có ai, chúng ta đi mau.” Chị khẩn trương kéo tay Văn Tri Lai.

“Tiểu Phượng tỷ, chúng ta chạy không thoát đâu, người của Đông Phương gia rất lợi hại.” Văn Tri Lai thở dài.

“Ai bảo thế? Chị sẽ có cách giấu em đi, để cho cái tên yêu nam họ Đông Phương kia làm cách nào cũng không tìm được em.” Kim Phượng thấp giọng cam đoan.

“A? Chị muốn đưa cô ấy giấu đi đâu đây?” Giọng nói của Đông Phương Khuynh Quốc từ từ vọng lại từ một góc tối.

Kim Phượng chấn động, quay đầu trừng mắt nhìn Đông Phương Khuynh Quốc xuất quỷ nhập thần, vẻ mặt giống hệt như gặp quỷ, tiếng nói toàn bộ mắc kẹt trong cổ họng.

Văn Tri Lai tuy đã sớm có dự cảm, nhưng cô không ngờ rằng hắn có thể đoán được Kim Phượng mà nửa đêm đứng ở cửa bắt người.

“Không phải đã nói, bước ra khỏi cửa của Tịnh Viên này, cô sẽ chết sao? Văn Tri Lai.” Đông Phương Khuynh Quốc chậm rãi đến gần, nghiêng người dựa vào tường đá. Hai tay khoanh trước ngực nhìn chăm chăm cô: “Không phải bây giờ cô vẫn khỏe mạnh đấy thôi.”

“Đấy chỉ là cách nói, mục đích của sự phụ chính là muốn tôi năm nay đừng rời khỏi nhà, hơn nữa, không thể đi về phương Đông.” Văn Tri Lai thấp giọng nói.

“A...? Đây rõ ràng là nhằm vào Đông Phương gia nhà chúng tôi đúng không?” Hần không thích thú mấy lời tiên đoán không chút căn cứ này cho lắm, nói nghe cứ như Đông Phương gia nhà hắn sẽ giết cô không bằng.

“Đúng vậy.” Cô cũng không phủ nhận.

“Cho nên cô muốn chạy trốn?” Hần nhìn ra được, cô phi thường phi thường muốn bảo trì khoảng cách với hắn.

“Tôi trốn thoát được sao?” Cô ngẩng đầu, hỏi lại.

“Rất khó.” Hần nở nụ cười.

“Tôi cũng nghĩ vậy” Hần cùng cô sẽ bị trói buộc rất sâu, điểm ấy, ngay tại chớp mắt lúc cô nhìn thấy hắn, đã hiểu được.

“Tôi đã đặt vé máy bay rồi, vì để đảm bảo tôi có thể ngủ một giấc ngon lành, từ giờ trở đi tôi đành phải ở chỗ này thôi.” Hần tuyên bố.

“Cậu muốn ở đây?” Kim Phượng kêu lên “Vậy làm sao được...”

“Phiền chị đi chuẩn bị phòng cho khách được không? Chị Tiểu Phượng.” Giọng nói mềm mại, ánh mắt mê hồn, hắn nhìn Kim Phượng nở một nụ cười ma mị.

Kim Phượng lời chưa đến đầu lưỡi đã bốc hơi, chị ngây ngốc nhìn hắn, giống như bị trúng tà, gật đầu một cái, cũng hết giận luôn, hồn cũng bay mất, ngoan ngoãn xách vali lên đi vào sửa sang lại phòng khách.

“Vào đi thôi! Văn Tri Lai, tối nay bên ngoài lạnh lắm, đi dạo linh tinh, cẩn thận bị cảm lạnh nha!” Hần cười cười đỡ lấy Văn Tri Lai, nghênh ngang đi vào Tịnh Viên. Sau đó, hắn muốn uống trà, Kim Phượng dâng trà, hắn muốn ăn điểm tâm, Kim Phượng vội vàng lấy bánh bích-quy ra, thậm chí còn chủ động giúp hắn hâm nóng một chén canh, trong mắt lấp lánh đầy sao, nghiễm nhiên đã trở thành người ái mộ siêu cấp của hắn. Nhưng mà, hắn thật không thể nào khen nổi đồ dùng ở Tịnh Viên này, nhà cửa quá cũ kỹ, các thiết bị điện hiện đại quá ít, giường ở phòng khách quá cứng, phòng tắm thì sơ sài...

“Không có TV, không có cái điều hòa nào, không có dàn âm thanh, không có máy vi tính, không có cả mạng... Cô rút cuộc sống ở thập niên bao nhiêu vậy?” Hần đảo một vòng, từ phòng khách lướt trở lại nhà chính, tức giận phàn nàn với Văn Tri Lai.

“Những thứ anh nói, tôi không dùng tới.” Văn Tri Lai lạnh nhạt đáp.

“Nhưng mà ăn uống cũng phải tử tế một chút chứ? Trà này... Aiz! Thật khó uống!” Hần cầm chén trà lên ngửi một hơi, lại chán ghét đặt xuống bàn.

“Này này này, Đông Phương thiếu gia, cậu đây là đang nói trà tôi pha khó uống sao?” Kim Phượng hình như đột nhiên tỉnh táo lại, cơn tức lại dâng lên.

“A, xin lỗi, vấn đề không phải tại chị, là trà chưa đủ ngon, lần sau tôi sẽ mua trà đến tặng cho chị” Hần lại đưa đẩy sóng mắt nhìn Kim Phượng.

Kim Phượng lại rơi vào tay giặc lần nữa, cười tủm tỉm cầm chén trà bước đi.

Văn Tri Lai dù cho không thấy rõ, cũng đoán ra chuyện gì đã xảy ra. Chắc chắn là chị Tiểu Phượng đã bị Đông Phương Khuynh Quốc phóng điện cho choáng váng rồi! Nếu như hắn đã cố ý bày ra vẻ yêu dã ấy, thì chẳng ai có thể chống lại nổi sức cuốn hút của hắn. Vẻ đẹp mỹ lệ tuyệt diệu của hắn, một nửa là do lời nguyên của Sứ mỹ nhân, một nửa còn lại là do di truyền từ mấy đời, tướng mạo khác biệt không tầm thường kiểu này, là không tầm thường, nhưng cũng chẳng tốt lành gì, sẽ không ở lại nhân gian lâu dài.

Cho nên mới có câu: Mỹ nhân xưa nay tựa danh tướng. Há để nhân gian thấy bạc đầu.

Người đã hạ lời nguyên, bởi vì vị công chúa yêu nhất chết vào năm ba mươi tuổi, cũng muốn những kẻ quấy rầy lăng tẩm của công chúa gặp phải vận mệnh giống như vậy. Vậy nên, con cháu Đông Phương gia, tất cả đều không sống quá ba mươi.

Đông Phương Khuynh Quốc năm nay cũng đã... hai mươi ba đi?

Vậy nên, nếu như lời nguyện không được giải, tính mạng của hắn, theo lý thuyết thì chỉ còn lại bảy năm.

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Đông Phương Khuyên Quốc phát hiện thấy cô đang trầm tư.

“Tôi đang nghĩ xem, anh còn có thể sống được bao lâu.” Cô nói thẳng.

“Sao? Vậy cô thấy tôi có thể sống được bao lâu?” Hắn cố ý túm mái tóc dài lại, ngồi xuống bên cạnh cô, mặt quay về phía cô.

“Tôi nhìn không thấy bất cứ chuyện gì của anh.” Cô nhích sang một bên, cố gắng giữ khoảng cách với hắn.

Hắn nhíu mày, xoay người đặt tay lên bàn tay nhỏ bé của cô.

“A!” Cô sợ hết hồn, lập tức rút ra, không cẩn thận làm đổ chén canh đặt trên bàn, nước canh làm ướt sũng cả người hắn. Hắn cũng chẳng hồn chẳng giận, chỉ khiêu khích nói: “Nói dối, chỉ cần tôi chạm vào cô, cô sẽ nhìn thấy tôi, không phải sao?”

Cô hít một hơi sâu, không đáp, chỉ nhẹ giọng nói: “Tôi đi lấy quần áo cho anh thay.”

Hắn nhìn cô không chút khó khăn nào bước về phòng của mình, nghĩ thầm, nếu không phải đã xác định mắt của cô thực sự có vấn đề, hắn có cho là cô đang giả mù không nhỉ?

Nhưng, mắt của cô đúng là có vấn đề, giống như, lúc hắn chạm vào cô, cô sẽ nhìn rõ trong chốc lát, có thể thấy được hắn, nhưng mà, hắn thấy khi Kim Phụng dắt tay cô, cô không hề có tình trạng giống như vậy...

Sao lại như thế? Cô chỉ có thể nhìn thấy hắn sao?

Kỳ quái hơn là, cô ta có vẻ rất hoảng sợ với hiện tượng này, cô rốt cuộc đang sợ cái gì?

Hoặc là nên hỏi, Thiên Nhân của cô thấy gì ở hắn? Một người luôn không nhanh không chậm, tỉnh táo bình tĩnh, vô tâm vô tính như cô lại có thể khủng hoảng đến biến sắc như vậy?

Đang suy nghĩ, đã thấy cô lấy ra một chiếc áo dài rộng rãi màu trắng, đưa cho hắn.

“Đây là bộ đồ rộng nhất của tôi, anh xem có mặc được không.”

Hắn cởi xuống chiếc áo hàng hiệu đã bị nước canh dính ướt, đón lấy chiếc áo trắng mặc vào, trên y phục còn mang theo mùi hương trong lành thoang thoảng của cô cùng với hương thơm của thứ xà bông cổ xưa, làm cho trái tim hắn khẽ lay động một chút.

“Mặc được chưa?” Cô hỏi.

“Vừa xong.” Hắn khoác bộ đồ trắng của nữ này vào, trông lại càng giống một cô gái, liếc nhìn bản thân trong gương, trên mặt lướt qua một tia tự giễu. Đến chết, hắn cũng không tháo khuôn mặt đàn bà này ra được...

“Mặc có vừa không? Bộ đó có hai cái dây nịt...” Cô lại nói.

“Đúng vậy, hai cái dây này là cái gì? Buộc kiểu gì bây giờ?” Hắn cau mày nhìn hai cái dây nịt thừa thãi kia.

“Cái bên trái thì phải vòng qua hông bên kia, sau đó xuyên qua...” Cô giải thích.

“Ài, thật phiền toái, cô giúp tôi làm luôn đi!” Hắn yêu cầu.

Cô ngẩn người, trên mặt thoáng qua nét do dự.

“Đừng quên, là cô làm bẩn quần áo của tôi.” Hắn tùy hứng đứng trước mặt cô, rõ ràng bắt cô không làm không được.

Hắn cố ý, cô biết, nhưng làm đổ nước canh cô cũng có lỗi, chẳng thể làm gì khác hơn là vươn tay, tìm kiếm hai dải dây bên hông hắn. Lại cầm một trong hai cái xoắn qua cái lỗ ở bên hông, lại vòng ra phía sau, kéo đến bên kia buộc lại cùng với cái dây còn lại.

Những động tác này phải đến gần thân thể của hắn, cô cực kỳ cẩn thận tránh không đụng phải hắn, rất cẩn thận, không để cho hơi thở của hắn ảnh hưởng đến mình... Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt đang cúi thấp của cô, nhìn nét mặt không chút gợn sóng của cô, đột nhiên rất muốn gỡ tung cái mặt nạ không nhiễm thế tục

đó của cô ra, muốn kéo cô vào trong cũi hồng trần cuộn cuộn này, làm cho cô cảm thụ sống chết đau khổ, vui mừng tan hợp như mọi người.

“Trong mắt cô, chỉ có thể nhìn thấy được tôi, đúng không?” Hấn khẽ hỏi.

Tay của cô chợt dừng lại, không đáp lại, tiếp tục buộc dây.

“Tại sao không nói gì?”

“Tôi không muốn nói.” Cô lãnh đạm nói, buộc chặt dây, xoay người muốn bước đi, hấn lại nhanh chóng vươn tay bắt lấy cô, kéo cô vào trong lòng.

“Lý do không muốn nói là gì?” Hấn ác liệt cười hỏi, tay còn đặt ở hông của cô.

“Xin buông tay, Khuynh Quốc tiên sinh.” Cô không hề bị hù dọa, lạnh lùng đáp.

Hấn nhìn chằm chằm trông mắt thanh thấu của cô, không nhịn được giờ tay khua qua khua lại trước mặt cô, thấy cô không có chút cảm giác nào, không khỏi có chút phiền muộn: “Hả? Lần này sao cô lại không thấy tôi?”

“Bởi vì tôi không muốn thấy.”

“Không muốn thấy tôi? Tại sao? Cô không thích nhìn mặt tôi? Hay là, cô sợ tôi?”

“Tôi sợ chính tôi.” Cô nhẹ nhàng tránh khỏi hấn, đang muốn thoát khỏi cái ôm của hấn, lại bị hấn kéo vào.

“Cô đây là đang lấy lệ với tôi sao?” Hấn không vui chút nào.

“Trễ rồi, xin trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Cô tỉnh táo ngẩng đầu nhìn hấn nói. Hấn tỉ mỉ quan sát khuôn mặt cô, trong lòng nổi lên một tầng sương mù nhàn nhạt, thứ cảm xúc ấy rất vi diệu, giống như cả trái tim bị vùi trong đám sương mù, mờ lung, vì phiền muộn, rồi lại giống như được thứ gì đó xoa dịu.

Cô gái này, không hề giống những người khác, ngay từ đầu, đối với hấn mà nói, cô đã rất đặc biệt.

“Được rồi, vậy ngày mai chúng ta tán gẫu tiếp, ngủ ngon.” Khẽ mím môi, buông cô ra, hấn xoay người tránh ra.

“Ngày mai anh không có tinh thần để nói chuyện phiếm với tôi đâu.” Cô trong lời có ý nói, cũng tự nhiên bước về phòng của mình.

yv)u 0Q P ông Phương Khuynh Quốc cảm thấy mấy chữ “Đông Phương tiên sinh” nghe rất không thuận tai.

“Khuynh Quốc tiên sinh, thật sự xin lỗi, tôi còn có những chuyện khác, vậy nên không có cách nào giúp các vị thêm được nữa.” Cô nhàn nhạt nói, thái độ so với lúc trước càng thêm xa cách.

Đông Phương Khuynh Quốc nhướn đôi lông mày, đột nhiên bước qua, một tay đẩy Kim Phượng đang chắn đường qua một bên, một tay đặt lên mép giường, cúi người về phía cô, hiếu kỳ hỏi: “Văn Tri Lai, cô vừa nảy tại sao lại té xỉu? ”

Cô kinh hãi, trợn tròn hai mắt, lùi về phía sau trốn.

Chỉ cần là ánh sáng diễm lệ của hấn, còn có hơi thở thơm ngát đặc biệt trên người hấn, đều làm cho cô bối rối một cách khó tả.

“Này! Cậu làm gì vậy !”

“Tam thiếu gia!”

Kim Phượng cùng với Cửu Nghĩa đồng thời kinh hô, nhưng hấn giờ tay muốn bọn họ im lặng, ánh mắt nhìn thẳng vào Văn Tri Lai, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

Bây giờ, trong mắt của cô không có hấn.

Ánh mắt của cô lại hồi phục lại sự sạch sẽ không phản chiếu lại bất cứ bóng dáng của kẻ nào, làm uộn phiền của người ta đều sạch thấu. Hấn chau mày, có chút thất vọng.

“Tôi... chỉ là có chút choáng váng đầu óc mà thôi.” Cô giải thích.

“Như vậy sao...” Hân hừ nhẹ...” Nhưng là trước lúc cô té xỉu, hình như rất hoảng sợ.”

“Có sao?”

“Có, biểu hiện của cô lúc đó, giống như bị khuôn mặt của tôi hù dọa vậy.” Hân cố ý nói.

“Đừng có náo loạn, họ Đông Phương kia, đôi mắt của Tri Lai không nhìn rõ được ai cả, con bé thậm chí còn chưa nhìn qua được tướng mạo của chính mình.” Kim Phượng buồn bực nói.

“Cô không biết mình trông như thế nào?” Hân nhướn mi.

“Phải, tôi vừa mới ra đời thị lực đã không tốt.” Văn Tri Lai nói.

“Từ nhỏ thị lực đã không tốt, nhưng là... cô vừa nãy “nhìn” thấy tôi, đúng không? Có không?” Hân lại cúi người về phía trước, dung nhan xinh đẹp kề sát khuôn mặt của cô, muốn xác nhận cô thật sự không “Nhìn thấy” hân, cũng có thể là, chờ đợi cô “nhìn thấy” hân một lần nữa.

Sắc mặt cô trở nên trắng bệch, đột nhiên mất đi sự bình tĩnh vốn có, quay đầu, không trả lời hân, ngược lại nói với Kim Phượng: “Chị Tiểu Phượng, em... em muốn nghỉ ngơi, mau tiễn khách đi thôi.”

Kim Phượng thấy cô bất thường, vội vàng đẩy Đông Phương Khuynh Quốc ra, tức giận hạ lệnh trực khách: “Các người đi đi thôi, Tri Lai mệt mỏi, đừng có mà đến làm phiền con bé nữa.”

“Cô vẫn chưa trả lời tôi.” Hân tránh khỏi Kim Phượng, vẫn không có ý rời đi.

“Tam thiếu gia, đừng như vậy, Tri Lai tiểu thư thực sự mệt mỏi rồi.” Cừu Nghĩa miễn cưỡng bắt lấy tay hân, vội la lên.

Hân thấy sắc mặt Văn Tri Lai thực sự u ám, mắt húng nhếch nhếch khóe miệng, bước về phía cửa phòng. Cừu Nghĩa áy náy nói: “Tri Lai tiểu thư, tam thiếu gia nhà chúng tôi có chỗ mạo phạm, xin hãy thứ lỗi.”

“Ai, Cừu tổng quản, tôi cũng đâu có mạo phạm cô ấy! Tôi nếu quả thật muốn “mạo phạm” ai đó, sẽ không chỉ có thể thôi đâu.” Đông Phương Khuynh Quốc tựa trên cánh cửa, không vui vẻ cho lắm thanh minh.

“Mặc kệ có hay không, Tri Lai cũng không muốn gặp lại các người, mời đi ra ngoài cho.” Kim Phượng cứng rắn nói.

“Được, chúng tôi lập tức đi.” Cừu Nghĩa chật vật lùi kéo Đông Phương Khuynh Quốc rời khỏi căn phòng, men theo hành lang đi về phía cửa chính.

Ra khỏi Tịnh Viên, cửa ngay lập tức bị Kim Phượng nặng nề đóng lại, Đông Phương Khuynh Quốc quay đầu lại nhìn cánh cửa gỗ, con mắt đẹp khe khép hờ, khóe miệng chứa đựng ý cười.

Ngoại trừ thiết kế gồm sứ Đông Phương, hân rất ít khi cảm thấy hứng thú đối với người khác, nhưng Văn Tri Lai này, thật sự khơi gợi lòng hiếu kỳ chưa từng có từ trước đến nay của hân.

“Tam thiếu gia, bây giờ phải làm sao đây? “Cừu Nghĩa cực kỳ vô lực, tam thiếu gia làm như vậy, sự tình hòng bết hết cả.”

“Đừng lo, Cừu tổng quản, trong ba ngày, tôi sẽ đem được Văn Tri Lai trở về.” Hân vuốt vuốt mái tóc dài, tự tin nói.

“Cậu cũng đừng giở trò xằng bậy đấy, tam thiếu gia.” Cừu Nghĩa không lo lắng làm sao được? Còn không phải bởi vì Đông Phương Khuynh Quốc là phần tử siêu cấp quái gở trong bốn anh em nhà Đông Phương hay sao !

“Giở trò xằng bậy... ừ, chủ ý hay đấy, đối phó với loại con gái lúc nào cũng quy quy củ củ, có nề có nếp như vậy, chính là phải giở trò xằng bậy...”

Hân vừa nói vừa cười bước đi, chỉ thấy trên khuôn mặt già nua của Cừu Nghĩa giờ đây đã tràn ngập vạch đen.

5. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Tinh thần của Đông Phương Khuynh Quốc hoàn toàn hồng rồi! Khuôn mặt xinh đẹp ngồi trước bàn giống như một tờ giấy bị dầm đập giầy xéo qua vừa trắng bệch lại vừa âm trầm, mái tóc màu nâu xõa rũ rượi, chiếc áo trắng mượn hôm qua của Văn Tri Lai vạt áo hoàn toàn mở ra, cả người thoát nhìn cực hấp dẫn, nhưng cũng rất... chật vật.

“Khuynh Quốc tiên sinh, anh khỏe chứ?” Văn Tri Lai đã sớm rửa mặt xong, khuôn mặt sáng sủa gọn gàng cầm chiếc bát, thông dong ăn bữa sáng.

Hắn nhìn chằm chằm cô, tức điên lên được.

Còn dám hỏi hắn có khỏe hay không?

Cái giường cứng muốn chết ấy, cái gối cứng muốn chết ấy, cái chăn cứng muốn chết ấy, còn có mấy con muỗi chết tiệt kia nữa...

Kết quả, hắn cả đêm không ngủ được, mới sáng sớm, không biết là gà nhà ai lại đáng chết gáy không ngừng, sau đó, Kim Phượng lại còn “tốt bụng” mà gọi hắn đi dùng cơm vào lúc bảy giờ.

Văn Tri Lai đã sớm đoán được hắn sẽ không thích ứng nổi, nên tối hôm qua mới nói câu kia.

Đáng ghét!

“Đông Phương Khuynh Quốc, cậu không rửa mặt sao?” Kim Phượng lại bê một khay đồ ăn bưng lên, nhìn vẻ mặt nhập nhèm đầy oán giận của hắn, trong lòng sợ hãi lách cách kêu một tiếng. Thật quá đáng mà! Ngay cả cái mặt thôi lúc mới rời giường cũng đẹp quên trời quên đất, cứ như vậy thì tìm ai chịu cho được?

“Tôi không muốn tắm.” Hắn hừ lạnh.

“Vậy thì ăn điểm tâm đi!”

“Tôi không muốn ăn.”

“Nếu như buồn ngủ, thì đi ngủ đi!”

“Tôi không muốn ngủ.”

“Vậy cậu muốn làm gì?” Kim Phượng bắt đầu dỗi hỏi.

“Chị Tiểu Phượng, đừng hỏi nữa, anh ta bây giờ chỉ muốn về khách sạn thôi.” Văn Tri Lai nhẹ giọng nói.

Đông Phương Khuynh Quốc nhướn mày, bởi vì bị cô đoán trúng tâm tư, cơn tức lại càng thêm lớn.

“Ai bảo tôi muốn về khách sạn? Tôi cứ thích đợi ở đây đây.” Hất mái tóc dài, hắn khiêu khích vỗ mặt bàn.

Cứ cho là hắn thật sự muốn trở về tắm rửa một chút, thoải mái sáng khoái mà nằm trên giường ấm đệm êm mà ngủ một giấc thật, hắn cũng không muốn thừa nhận.

“Đừng cẩu kính tức giận nữa, trở về tắm rửa một chút, thoải mái sáng khoái nằm trên giường ấm đệm êm mà ngủ một giấc đi!” Văn Tri Lai lại nói.

Hắn ngẩn ngơ, tức giận gất lên: “Đừng có dùng Thiên nhân của cô xem trộm suy nghĩ của tôi!”

“Tôi không có xem trộm, tôi chẳng qua là theo lý phỏng đoán suy nghĩ của anh. Những người đã quen sống đầy đủ sung túc sẽ không quen với cuộc sống kiểu chúng tôi.” Cô ăn xong, cầm chén trà sứ lên, nhấp một ngụm trà xanh. Nhìn cô thần thanh khí爽 vạch rõ sự khác biệt giữa hắn và cô, hắn lại càng không muốn yếu thế.

“Ai bảo tôi không quen được? Tôi sẽ tiếp tục ở đây đến ngày mai, sau đó đưa cô cùng nhau trở về Đài Loan” Hắn vừa nói vừa đứng lên, bước về hướng phòng tắm.

Shit! Phòng tắm đơn sơ chết tiệt.

Hắn khề nguyên rửa mặt một tiếng, đây chính là lý do vì sao hắn không muốn đi vệ sinh không muốn đánh răng rửa mặt, thậm chí không muốn tắm.

Không có bồn rửa mặt, không có vòi hoa sen, không có bồn cầu.

Không, hắn nên suy nghĩ đến mặt tích cực, dù sao cũng còn có nước...Shit!

Dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt một phen, hắn giống như tránh tà lao ra ngoài, vừa đúng lúc đụng phải Kim Phượng đang xách làn chuẩn bị ra ngoài. Kim Phượng trở mắt ngậy ngậy, chiếc làn trên tay rớt xuống.

“Chị Tiểu Phượng, rớt làn rồi.” Hắn tốt bụng nhắc nhở, lách qua bên cạnh mà đi.

Kim Phượng ước chừng ngần người mười mấy giây, mới hồn hồn quay đầu lại mắng tới tấp: “Đáng chết, cậu cái đồ Đông Phương yêu nam kia, tắm rửa xong không mặc quần áo đã chạy lung tung ra ngoài, cậu muốn dọa ai hả? Hại tôi huyết áp tăng vọt sao?”

“Đừng có căng thẳng như vậy, nhìn thấy đàn ông trần truồng cũng đâu có mang thai.” Hắn tự ý bước vào phòng khách, mặc quần dài vào, xách cái áo trắng lên, nửa người trên trần trụi, lại đi ra.

“Ặc, tiểu tử thôi, nói cái gì vậy... Cậu... Cậu cậu cậu...” Kim Phượng mặt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào thân thể đẹp đẽ của hắn, đầu lưỡi lập tức lú lại. Mỹ nhân xuất dục chính là như thế này sao? Nhưng mà... người này là nam mà!

“Đi mua thức ăn đi! Chị Tiểu Phượng!” Hắn thản nhiên cười một tiếng, tiện tay khoác chiếc áo trắng vào, lững thững bước vào đại sảnh.

“Phải, đi mua thức ăn, đứng chút nữa chắc mình phun máu mũi mất...” Kim Phượng hoa mắt váng đầu một trận, ôm trán, khó khăn chống đỡ vội vàng bước ra cửa.

Văn Tri Lai nghe thấy bọn họ nói chuyện, không nhịn được than nhẹ một tiếng, nhìn về Đông Phương Khuynh Quốc đang đi về phía cô nói: “Đừng có thiếu lễ phép như vậy, chị Tiểu Phượng là bề trên.”

“Thế thì đã làm sao? Tôi tắm xong quen ở trần.” Hắn chọn cái ghế bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, tựa đầu bên khung cửa, để mái tóc dài ẩm ướt buông xuống bên ngoài cửa sổ, dáng vẻ thanh tao trang nhã phơi nắng.

“Anh quen, chúng tôi không quen.”

“Cô cũng đâu có nhìn thấy.”

“Đây là vấn đề tôn trọng...”

“Thôi nào, đừng có dạy bảo tôi nữa, để tôi nghỉ ngơi một chút, ngồi chỗ này thật thoải mái nha...” Hắn hừ nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, hưởng thụ nắng ấm gió nhẹ của sáng sớm.

Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hắn, nhẹ giọng nói: “Đừng có ngủ ở đó, sẽ bị lạnh.” Hắn không lên tiếng.

“Khuynh Quốc tiên sinh?” Vẫn không đáp lại như cũ. Cô bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cầm lấy một chiếc chăn mỏng, bước về phía hắn ngồi, cẩn thận đắp lên cho hắn, sau đó trở về bên chiếc bàn vuông bên góc đại sảnh ngồi xuống, lẳng lẳng chạm lên cuốn sách dành cho người mù.

Hắn chậm rãi mở mắt, lặng lẽ nhìn cô, màn sương mù trong tim chẳng những không có tan đi, ngược lại càng thêm đậm.

Mà cô, chính là vu nữ tạo nên màn sương ấy...

Cả ngày, hắn cứ ở bên cạnh cô như vậy, lúc thì mơ màng, lúc thì ngẩn người, hoặc suy nghĩ về cách chế tạo đồ gốm Đông Phương kiểu mới, hoặc thỉnh thoảng đấu đá cãi vã với cô, mặc dù chẳng làm gì cả, nhưng cũng không thấy nhàm chán, hơn nữa, tâm trạng lại trở nên bình tĩnh, yên ổn.

Đây có lẽ chính là khoảng thời gian buông lỏng tự tại nhất của hắn trong hai mươi ba năm qua.

Đêm đến, hắn bắt đầu thúc giục Kim Phượng giúp Văn Tri Lai sửa sang hành lý, nhưng vừa nhìn thấy chiếc va li cũ nát kia, liền không chịu nổi, cầm tiền bảo Kim Phượng đi mua một cái va li mới.

“Sao không nói sớm, sáng mưa có phải xong rồi không? Bây giờ thì làm gì có hàng nào mở.” Kim Phượng lầu bầu trong miệng, tâm không cam tình không nguyện đi ra khỏi Tịnh Viên.

Văn Tri Lai không nhịn được trách nhẹ hần: “Cần gì phải lãng phí tiền mua mới? Tôi cũng đâu có nhiều quần áo.”

“Tôi cũng đang định nói đây! Quần áo của cô sao toàn đồ trắng vậy?” Hần cau mày nhìn chăm chăm cô lấy ra từ trong ngăn kéo vài bộ đồ trắng, phát hiện ngay cả kiểu dáng cũng gần như giống nhau như đúc.

“Đây là đồ của người tu đạo.” Cô giải thích.

“Tu đạo?” Từ này nghe thật là chói tai.

“Đúng vậy! Tôi là người thanh tu, sư phụ nói màu trắng đại biểu cho sự thanh khiết, thích hợp với tôi nhất, người muốn tôi thanh tâm quả dục, tu thân dưỡng tính, để cho lục căn thanh tịnh...”

* lục căn – : Theo Phật giáo, chỉ chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý thức

“Tu cái gì? Chẳng lẽ cô muốn trở thành tiên sao? Thời đại nào rồi, một người khỏe mạnh, nên hưởng thụ cuộc sống mới đúng, cái gì mà lục căn thanh tịnh, chỉ cần là người thì lục căn đã không thanh tịnh rồi.”

“Sẽ được, chỉ cần không có dục vọng, tâm có thể thanh tịnh.”

Hần nhìn chăm chăm cô, xoay người đẩy ngã cô xuống giường, cười lạnh: “Tôi không tin cô có bao nhiêu thanh tịnh, thật không có dục vọng.” Vừa nói, hần áp sát lại gần, môi cách khoe miệng của cô không tới một phân.

Cô bình tĩnh bất động, đang muốn khuyên hần buông tay, đột nhiên, mí mắt nháy lên, một luồng khí lạnh như kim châm đâm vào ngực.

“A...” Cô đau đớn thở hắt ra, nhú mày.

“Sao vậy?” Hần ngạc nhiên hỏi.

“Tôi nghĩ, có lẽ trong thời gian ngắn anh sẽ không về Đài Loan được...” Cô có dự cảm không tốt chút nào.

“Có ý gì?” Hần nhướn mày.

Cô không trả lời, ngoài cửa đã có người vô thanh vô tức xông vào, tất cả đều có thân thủ nhanh nhẹn, chưa đến mấy giây đã xâm nhập vào phòng khách. Đông Phương Khuynh Quốc ngừng trêu chọc cô, kéo cô dậy, hai người bước vào nhà trước. Sáu người, đều mặc rất tiện lợi, nhưng khuôn mặt thì như hung thần ác sát, trong tay cũng đều lăm lăm khẩu súng, nhìn qua đã biết không phải người tốt.

Đông Phương Khuynh Quốc nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Nửa đêm canh ba đột nhập nhà dân, đây là phạm pháp đấy?”

“Cô là Văn Tri Lai?” Một người trong số đó nhìn chăm chăm Đông Phương Khuynh Quốc, trong mắt không nén nổi sự kinh diễm.

“Đúng vậy!” Hần hé miệng cười một tiếng, lơ đãng đem Văn Tri Lai kéo ra phía sau, nhẹ nhàng ấn vào lòng bàn tay của cô một cái.

Văn Tri Lai hiểu ý định của hần, hần muốn cô đừng có lên tiếng, để cho những người này nhận lầm.

“Ông chủ của chúng tôi tìm cô lâu rồi, Văn Tri Lai, ngoan ngoan đi theo chúng tôi đi!” Người đàn ông mắt vẫn không tài nào dời khỏi khuôn mặt của Đông Phương Khuynh Quốc.

“Ông chủ các người là ai?” Đông Phương Khuynh Quốc cau mày, nhìn những kẻ này toàn thân phát ra sự cuồng ngạo, vừa nhìn đã biết là kẻ lão luyện, không giống như những người bình thường tới xem bói.

Người tới bất thiện, những người này tìm đến Văn Tri Lai để làm gì?

“Đợi cô cùng tôi trở về, sẽ biết.” Vừa nói, gã vừa ra lệnh ột tên khác: “Mang cả hai đi!”

“Dạ.” Một tên trong số đó tiến về phía Văn Tri Lai, vươn tay về phía cô. Mắt thấy tay kẻ kia sắp chạm đến Văn Tri Lai, một loại cảm giác chán ghét vô danh đột nhiên nảy sinh, hàng lông mày đẹp khê nhướn lên,

phất tay đẩy tay kẻ kia ra, hừ lạnh: “Đừng có chạm vào cô ấy, tôi đi với các người là được, cô ta chẳng qua chỉ là người chăm sóc tôi mà thôi, để cô ta lại.”

“Vậy cũng không được, tất cả những người có liên quan đến cô chúng tôi đều không thể bỏ qua, mang đi!” Gã kia vung tay lên, năm người khác lập tức xông lên.

Hắn quan sát tình thế, kinh ngạc phát hiện, trên tay những người này là súng lục loại tiên tiến nhất, ngay cả sắt thép cũng có thể bắn thủng, vậy nên, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.

“Đi!” Năm khẩu súng đã chìa thẳng vào hắn và Văn Tri Lai.

Hắn nhìn chằm chằm họng súng làm cho người ta chán ghét kia, nghĩ đến hành trình trở về Đài Loan của mình lại bị trì hoãn thêm vài ngày, thở dài, quay đầu nói với Văn Tri Lai: “Aiz, xem ra chúng ta không đi không được.”

Văn Tri Lai lại kéo hắn, nói nhỏ: “Tôi đi là được rồi, anh chạy mau.”

“Cô cho là tôi sẽ để cô đi một mình?” Hắn hừ nhẹ.

“Chuyến đi này... rất nguy hiểm.” Cô ngẩng đầu, trong mắt hiện lên khuôn mặt mông lung của hắn, mà trong sự mông lung đó, còn mang theo hắc khí.

“Nguy hiểm với ai?”

“Anh.”

“Sao? Vậy cũng hay, tôi cũng lâu lắm rồi không biết hai chữ nguy hiểm viết như thế nào?” Hắn chớp mắt, hứng thú nói.

“Đừng có làm chuyện liều lĩnh, tôi nói thật đấy.” Cô có chút nóng nảy.

“Sao vậy, cô đang lo cho tôi hả?” Hắn nhìn cô, khẽ mỉm cười, cảm thấy... tâm trạng thật tốt.

“Hai người đang nói chuyện gì? Đi mau!” Gã kia cúi kính quát lên.

“Đừng có hung dữ mà! Đáng sợ như vậy, làm chúng tôi sợ nha!” Hắn ném cho tên kia một phát mị nhãn.

Gã kia sợ run một cái, súng trong tay khẽ run lên, thiếu chút nữa mất hồn.

Hắn cong cong khoe miệng, hất mái tóc dài, cầm lấy tay Văn Tri Lai, mang theo cô rời khỏi Tịnh Viên.

Bên ngoài đã có hai chiếc xe màu đen, bọn họ bị đẩy vào một chiếc trong số đó, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Ở đây trên các văn phòng cao ốc mới mẻ độc đáo của phố Đông Thượng Hải, từ cửa sổ nhìn ra, bờ sông Hoàng Phố đêm khuya vẫn rực rỡ như vậy, như một tòa thành trong mộng tưởng, cảnh sắc tươi đẹp vô cùng.

Đông Phương Khuynh Quốc không có hứng thú gì với cảnh đêm ngoài cửa sổ, hắn chỉ liếc qua đồng hồ lúc kim chỉ vào số hai, nghĩ thầm, lúc này nếu ở nhà, đã là giờ đi ngủ của hắn. Aiz! Cho nên hắn mới không thích đi xa nhà, vừa ra khỏi cửa, trật tự sinh hoạt đều bị rối loạn hết.

“Cô nói cô chính là Văn Tri Lai?” Một người đàn ông thân hình cao lớn, dáng vẻ thô lỗ, đứng trước mặt hắn, sắc bén nhìn chằm chằm vào hắn.

Người đàn ông này ước chừng ba bốn chục tuổi, mặc áo ngắn tay màu đen bó sát người. Da thịt rắn chắc cơ bắp hiện lên rõ ràng, tóc ngắn không đến một cm, từ cằm tới thái dương toàn bộ đều là râu, ngũ quan lạnh lùng cứng rắn, ánh mắt như chim ưng, cả người tràn ngập khí thế cường hãn hung ác bức người.

Tên này đúng là nhân vật hung ác đây! Hơn nữa khẳng định chính là chủ mưu bắt cóc Văn Tri Lai.

Ai! Sớm biết sẽ đụng phải cường địch, thì để Tuyệt Thế* tới đây một chuyến, kẻ ác đấu với máu lạnh, vừa đúng để cho bọn họ đánh một trận sướng khoái.

Hắn á, hắn ghét nhất là đánh đánh giết giết...

* Tuyết Thế là cậu tứ nhà này nha, mọi người có thể đọc Đồng Mệnh Tuyết để thấy được đồ máu lạnh của em ấy).

6. Chương 03 Phần 2

“Đúng, tôi chính là Văn Tri Lai.” Đông Phương Khuynh Quốc gắng gượng vô lực trả lời. nhìn chiếc di động của mình bị lực soát đặt trên bàn, trong lòng bắt đầu tính toán lúc nào Cừu Nghĩa mới tới.

“Tôi chưa từng nghe nói “nhà tiên tri” Văn Tri Lai lại là một tuyệt sắc giai nhân.” Người đàn ông vươn tay nâng cằm của Đông Phương Khuynh Quốc lên, giọng nói trầm thấp nhưng đáy mắt có lóe lên những tia sáng khác thường.

Đông Phương Khuynh Quốc tự nhiên biết chính mình đáng vẻ xinh đẹp được người ta khen cũng thành quen, người ngoài có nhầm hắn thành nữ hắn cũng chẳng buồn nói, nhưng mà hắn không thích ánh mắt tên này nhìn hắn.

“Ông rốt cuộc là ai? Bắt tôi tới để làm gì?” Hắn đẩy tay của tên vô lễ kia ra, miễn cưỡng hỏi

“Nghe nói Văn Tri Lai có Thiên Nhân lễ nào lại không đoán được thân phận cùng mục đích của tôi?” Người đàn ông cười lạnh rồi liếc mắt nhìn bóng người gầy nhỏ từ đầu đến cuối vẫn lẳng lặng ngồi trong góc.

“Thiên Nhân cũng có lúc mệt! Cũng phải nhắm mắt nghỉ ngơi chứ, bất quá nếu ông muốn hỏi về tuổi thọ của mình tôi có thể lập tức nói cho ông biết, ông sắp chết rồi.” Hắn sớm biết không thể gạt được tên râu quai nón này.

“Hừ! Tôi nghe nói Văn Tri Lai là một người mù, tuổi tác chỉ khoảng hai mươi, quan trọng hơn là cô ta là phụ nữ! Mà cậu...” Tên kia âm ngoan nói xoay người rút súng lục ra, hòng súng đặt ngay giữa trán. “Cậu giả hàng thật cho rằng có thể lừa được mắt tôi sao.”

Đông Phương Khuynh Quốc chẳng hề sợ hãi chút nào, trái lại còn gương cao khuôn mặt xinh đẹp ngênh hường hòng súng nổ nụ cười.

“Nhưng mà tôi lại gạt được đám thủ hạ ngu xuẩn của ông đấy!” Vừa nói, hắn vừa liếc qua mấy gã to con đang đứng bên cạnh cửa nhìn hắn không chớp mắt.

Tên kia chấn động trước dung nhan mỹ lệ như hoa đào một chút, vừa sợ vừa giận, hắn đưa tay soát một tiếng xé chiếc áo trắng. Lập tức phần nộ lên đạn quát: “Mày là đàn ông!”

Lòng ngực bằng phẳng trần trụi rõ ràng biểu thị giới tính của hắn, mấy tên bị hắn mê hoặc đến mù mị kia đều há hốc mồm.

“Xin dừng tay” Văn Tri Lai tới lên tiếng quát bảo ngừng lại. Tên kia quay đầu nhìn cô cười nhạt: “Văn Tri Lai, cô rốt cuộc cũng chịu mở miệng. Tôi thiếu chút nữa cho rằng cô không những mù mà thậm chí còn câm.”

Lời nói sắc nhọn của hắn khiến Đông Phương Khuynh Quốc phản cảm.

“Đừng thương tổn anh ta, có chuyện gì trực tiếp cùng tôi nói chuyện” Văn Tri Lai chậm rãi đứng lên đi về phía trước.

Tên kia kia thu hồi súng chuyển hướng cô châm chọc: “Văn Tri Lai cô nuôi tiểu bạch kiểm từ bao giờ vậy? Bên cạnh cô không phải chỉ có một mù già và một bà cô sao?”

“Anh ta và ông giống như nhau, chỉ là khách hàng thôi”. Cô thản nhiên nói.

Như nhau? Nghe cô nói hắn cũng giống cái tên bị thịt thừa pheromone* kia khiến Đông Phương Khuynh Quốc phi thường phi thường khó chịu

Oxford

“Hừ, tôi mặc kệ cô cùng hắn có quan hệ gì, dù sao người tôi muốn tìm là cô.” Tên kia chậm rãi tới gần cô, từ tốn nâng khuôn mặt của cô lên.

“Việc của ông tôi không thể giúp được.” Giọng cô trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tên kia giật mình, mày rậm nhướng lên. “Cô biết tôi muốn cô làm gì?”

“Ông muốn tìm một tòa cổ mộ.”

Cổ mộ? Đông Phương Khuynh Quốc trong lòng có chút lạnh. Tên kia kinh ngạc ngẩng người vài giây lập tức cười ha hả: “Văn Tiên tri quả nhiên danh bất hư truyền! Tôi còn chưa có mở miệng cô đã biết mục đích của tôi”

“Đáng tiếc ông tìm nhầm người, muốn tìm cổ mộ phải hiểu biết về tinh tượng, phong thủy bát quái, về phương diện này tôi một chút cũng không biết.”

“Sư phụ cô chính là một đại sư phong thủy nổi danh, nếu không muốn bị thất truyền tất phải truyền thụ cho cô.”

“Sư phụ đem toàn bộ kiến thức về phong thủy truyền hết cho sư huynh tôi. Người nói tôi không nên biết nhiều quá.” Cô giải thích.

Thiên Nhân cũng không phải cái gì cũng có thể thấy rõ, nó cũng có điểm mù

“Đừng có giả bộ, Văn Tri Lai. Tôi đã chịu đựng giấc mộng chết tiệt kia mỗi ngày đều lặp đi lặp lại làm cho tôi không được yên ổn. Tôi nhất định phải tìm được ngôi mộ trong mộng kia!” Tên kia không hề giận nắm chặt cổ tay của cô lớn tiếng cả giận nói.

Phút chốc Văn Tri Lai chấn động một chút trước mắt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông mặc đồ cổ trang, vẻ mặt lạnh lẽo tức giận nhìn chằm chằm một ngôi mộ, sau đó tay giơ lên, trong tay bay ra nhiều đóa hoa trắng, những đóa hoa trắng kia, phảng phất như những mảnh vụn, từng mảnh rơi xuống trước mộ phần.

Phần mộ kia chính là mộ của một vị công chúa Tổng triều, mà nam tử kia chậm rãi xoay người lẩm bẩm nói ba chữ, một cánh tay lặng lẽ vươn tới, xuyên qua người đàn ông kia, kéo Văn Tri Lai khỏi người đàn ông kia. Văn Tri Lai sững sờ một lát, thần trí đã trở lại, cả người đã nép vào trong ngực Đông Phương Khuynh Quốc, màn sương mù trong mắt biến mất trong chớp lát, nhưng ba chữ mà nam tử kia thốt ra lúc cuối cùng đã đủ khiến cho cô khiếp sợ đến biến sắc.

“Đừng có đụng chạm lung tung vào cô ấy!” Đông Phương Khuynh Quốc giống như bảo vệ thứ thuộc về mình nhìn về phía tên kia lạnh giọng tuyên bố: “Hành trình kế tiếp của cô ta đều đã bị tôi bao rồi, không rảnh, đi tìm kẻ khác đi!”

Tên kia cảm tức nhìn hắn, giờ khẩu súng trên tay lên âm độc nói: “Như vậy giết mày rồi, hành trình của cô ta sẽ rảnh rồi chứ gì!”

“Ai! Thế giới này còn có những kẻ động một chút là giết tới giết lui mới có thể loạn thành như vậy” Đông Phương Khuynh Quốc chê cười một tiếng.

Tên kia nhìn chằm chằm hắn, nét mặt trở nên dữ tợn hiểm ác.

“Thằng nhóc này chắc chưa nếm mùi vị đau khổ bao giờ? Từ nhỏ được nuông chiều quá mức, ăn sung mặc sướng, da mỏng thịt non, không biết thế nào là nhân gian hiểm ác.. ” Tên kia nói đi về phía hắn, đưa tay vuốt ve lên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của hắn, ánh mắt bắt hảo liếc về phía lồng ngực trơn bóng hấp dẫn của hắn.

Đông Phương Khuynh Quốc khước miệng từ từ nhếch lên cả khuôn mặt kiêu diễm như hoa đào nồng nàn mà lay động lòng người

“A như vậy ông có muốn cho tôi biết cái gì mới được gọi là mùi vị đau khổ thật sự hay không?” Hắn hỏi.

Tên kia nín thở mấy giây sau đó cười lạnh: “Tao không chơi đàn ông, nhưng mày là ngoại lệ”

Vừa nói hấn xoay mình dùng sức chế trụ gáy của Đông Phương Khuynh Quốc cúi đầu điên cuồng chiếm lấy hai cánh môi xinh đẹp tươi tắn. Văn Tri Lai mặc dù không nhìn thấy lại cảm nhận rõ ràng tên này làm gì với Đông Phương Khuynh Quốc, nhất thời một cổ không thoát mái run xuyên qua, khiến cho ngực của cô bị siết chặt.

Đông Phương Khuynh Quốc không hề kháng cự, chỉ có con người trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Tên kia đã ném thử được tư vị, lại càng mong muốn nhiều hơn, thở hỗn hển ra lệnh cho thủ hạ: “Đưa nó vào phòng trong chờ tao”

“Dạ.” Hai tên to lớn đi về phía Đông Phương Khuynh Quốc.

“Chờ một chút!” Văn Tri Lai khẽ biến sắc, lập tức ngăn lại sau đó nhìn về phía Đông Phương Khuynh Quốc nói “Khuynh Quốc tiên sinh xin anh đừng làm loạn.”

“Tôi đâu có làm gì nha!” Hấn cười quyến rũ, phát hiện khuôn mặt của hai gã to con kia đã đỏ rần lên.

Cô lười phải nghe hấn giải thích, nhìn tên kia nói: “Không nên làm khó hấn, tôi có thể giải mộng giúp ông, nhưng trước tiên xin thả anh ta ra.”

“Cô hình như có vẻ rất quan tâm đến thằng nhóc đẹp trai này, Văn đại sư!” Tên kia hừ lạnh.

“Tôi đã nói rồi tôi cùng anh ta một chút quan hệ cũng không có.” Văn Tri Lai nhú mày.

“Nếu vậy tôi làm gì hấn, cô cần gì phải quan tâm?” Tên kia cười âm hiểm.

“Văn Tri Lai đừng sợ, hấn không làm gì tôi đâu! Phải nói là, hấn chẳng thể làm gì được tôi.” Đông Phương Khuynh Quốc khiêu khích.

Gã kia quay đầu nhìn hấn, đáng sợ nói: “Chớ chọc tao, nhóc con, bằng không ngay cả gân cốt mày tao cũng sẽ ăn sạch sẽ!”

“Cẩn thận nha! Muốn ăn tôi chỉ sợ ông cũng sẽ nghẹn chết đó.” Hấn châm chọc nheo đôi mắt đẹp lại.

Gã tức giận nhìn thủ hạ: “Đưa nó vào phòng, tao muốn coi nó làm thế nào để tao nghẹn chết.”

Hai gã thủ hạ liền cầm súng ép Đông Phương Khuynh Quốc rời khỏi phòng làm việc.

“Văn Tri Lai đừng lo lắng cho tôi, tôi sẽ không có việc gì.” Tiếng của Đông Phương Khuynh Quốc vọng từ sau cửa truyền tới, trong giọng nói lộ rõ ý cười nửa miệng cũng không nghe thấy một chút khẩn trương nào.

Văn Tri Lai khẽ thở dài một hơi.

“Cô lo lắng cho hấn cũng vô ích, Văn đại sư, tôi sẽ khiến cho thằng nhóc xinh đẹp yêu mỵ kia đến lúc đó ngay cả nói cũng không nói được.” Gã cười đậm đang nói với cô.

Cách nói của gã làm cho ngực cô khẽ nhói lên một cái. Từ trước tới nay cô chưa từng tức giận, nhưng tà tâm của người đàn ông này đối với Đông Phương Khuynh Quốc làm cho cô cực kỳ chán ghét.

“Tôi không phải lo lắng cho anh ta, tôi lo cho ông.” Cô lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Gã kia kinh ngạc.

“Coi một con sói hoang là một con mèo nhỏ dễ bảo, là chuyện rất nguy hiểm.” Tên kia còn chưa rõ ý tứ trong lời nói của cô, cửa phòng làm việc đã bật ra, Đông Phương Khuynh Quốc đã lưu loát bước vào. Thân trên hoàn toàn trắng trợn, chiếc áo trắng bị xé nát lúc trước đã được cởi ra, lộ ra lồng ngực và bắp vai xương xương tinh tể, làn da trắng nõn, còn cả những đường cong của bắp thịt đã qua rèn luyện, ưu mỹ, hấp dẫn, cũng mang theo sự nguy hiểm.

Mái tóc dài màu nâu xõa xuống, trên tay mang theo một chiếc bao tay da màu đen, chiếc quần dài màu đen cạp trễ vừa vặn bó lấy vòng eo thon, chân dài bước đi ưu nhã không chút tiếng động, trên khuôn mặt xinh đẹp còn dính một giọt máu tươi đọng lại, giống như một con sói tuyết khát màu, trong mắt lóe lên sát cơ sâu sắc.

Tên kia sắc mặt đại biến, ngây dại.

Đây chính là thằng nhóc xinh đẹp yêu dã yếu đuối lúc nãy sao?

“Một, hai, ba, bốn... chỉ giết có bốn, thật chẳng thống khoái, còn không cần thận làm dơ mặt của tôi.” Đông Phương Khuyneh Quốc vươn tay nhẹ nhàng lau đi giọt máu vương trên mặt, cười giống hệt như một con sói vừa mới xé nát được con mồi.

Bốn? Chẳng lẽ mới trong chớp mắt, thằng nhóc này đã đem bốn tên thủ hạ được huấn luyện đặc biệt của hắn giết hết?

Gã kia càng thêm kinh hãi, lúc này mới đột nhiên sáng tỏ ý tứ của Văn Tri Lai.

Gã đúng là không có mắt, mới không nhìn ra thằng nhóc xinh đẹp như yêu tinh này thật ra lại là một con dã thú hung ác...

“Văn Tri Lai, cô có khỏe không? Gã bại hoại kia có làm gì cô không hả?” Đông Phương Khuyneh Quốc nói, từ từ đến gần Văn Tri Lai.

“Tôi không sao cả.” Văn Tri Lai cảm thấy được máu tanh trên người hắn, không khỏi nhú mào. Từ lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt của hắn, cô đã biết, hắn là một con yêu thú khoác lên một chiếc áo diêm lệ, bên dưới chiếc mặt nạ luôn luôn ung dung tùy hứng kia, ẩn chứa một linh hồn từ nhỏ đã bị cái chết ám ảnh làm cho vặn vẹo biến hình.

Một linh hồn cố chấp, vặn vẹo và tàn khốc.

Gã đàn ông kia giận dữ, kéo Văn Tri Lai qua, súng trong tay chìa thẳng vào Đông Phương Khuyneh Quốc, quát lên: “Đứng lại! Tiểu tử thôi, tao lại bị mào lừa!”

Hắn nhún mào, tóc dài nhẹ buông, cười quỷ dị: “Cái gì hả? Tôi lừa ông cái gì?”

“Hừ, đáng dấp thì xinh đẹp, không ngờ thân thủ lại bất phàm như vậy. Mào rốt cuộc là ai?” Gã kia đề phòng nhìn chằm chằm vào hắn.

“Tôi á, tôi là...” Hắn đang muốn giới thiệu bản thân mình một chút, lại bị Văn Tri Lai cắt đứt.

“Anh ta chẳng qua chỉ là khách hàng, tìm đến cửa hỏi chút chuyện, không đứng dấp lại bị ông bắt tội.”

Hắn nhún mào, Văn Tri Lai là đang ngăn cản hắn nói ra thân phận sao? Tại sao?

“Nếu không liên quan đến cô, thì càng không thể thả hắn đi.” Gã kia nổi lên lòng xấu xa, vẫn cảm thấy thằng nhóc đẹp đẽ quỷ dị này sẽ là đứa gây họa.

“Nhưng mà, tôi chẳng những phải đi, còn phải mang luôn cả cô ấy đi cùng đấy!” Đông Phương Khuyneh Quốc cười, đột nhiên động thủ. Gã kia kinh hãi, bắn ngay hai phát súng, lại phát hiện hắn đã biến mất từ trước mặt, đang kinh hãi, giật mình đã thấy hắn đã vọt tới bên phải, một chớp mắt tới. Gã lập tức đưa tay ngăn đỡ, không ngờ bụng lại mất phòng bị, mạnh mẽ bị đánh trúng một cước, tiếp đó, súng trong tay cũng bị đoạt lấy.

“A...” Gã lùi lại ba bước, phần nộ, còn muốn đánh trả, giữa trán đã bị hòng súng chìa vào.

“Đừng có nhúc nhích nha! Khẩu súng này là lấy từ chính tay ông đấy, là loại súng có độ công kích lớn nhất phải không? Một viên đạn vào đầu thôi, sẽ tử ra, lúc đấy đầu sẽ nở hoa.” Đông Phương Khuyneh Quốc âm lãnh cười.

“Mào không biết dùng loại này đâu, nhóc con.” Gã kia cười nhạo báng.

“Ông đang nói đến cái chốt an toàn được giấu kỹ này phải mở ra thì mới có thể bắn được ấy hả?” Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng kéo chốt an toàn.

Sắc mặt gã kia nhanh chóng trở nên xanh mét, hừ nói: “Không đơn giản, mào còn biết về súng ống.”

“A, chẳng qua là thỉnh thoảng hay chú ý đến vũ khí mới một chút, từ nhỏ tôi đã thích cảm giác đập nát đồ vật ra rồi!” Hắn âm trầm cười, giữ lấy cò súng.

“Giết tao, mào tuyệt đối không thể còn sống mà ra khỏi Trung Quốc.” Gã kia nhìn chằm chằm hắn, giọng nói tràn ngập cảnh cáo.

“Phải không? Ông đừng có kích động tôi, con người tôi tâm tính không được ổn định, nhất là không chịu nổi người khác kích thích.” Hắc cười khê. Gã kia sợ hãi trong lòng, bởi vì gã rõ ràng nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên sát ý điên cuồng.

“Đủ rồi, Khuynh Quốc tiên sinh, chúng ta đi thôi!” Văn Tri Lai lên tiếng ngăn cản hắn.

Đông Phương Khuynh Quốc có chút mất hứng cau mày: “Cứ thế mà đi?”

“Ừm, tôi mệt quá, muốn về.” Sắc mặt cô có chút tái nhợt.

“Được rồi! Cũng không thể để cô mệt mỏi quá.” Đông Phương Khuynh Quốc thở dài, buông gã kia ra, bước tới đỡ cô, nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Các người không được đi!” Gã kia không cam lòng gầm lên.

Đông Phương Khuynh Quốc bỗng nhiên liếc mắt xoay người, giờ súng nhắm ngay vào trái tim của gã kia, trên mặt nồng đậm sát khí.

“Không! Đừng giết người nữa...” Văn Tri Lai xoay mình kéo tay của hắn.

Hắn ngơ ngẩn, phân tâm, trong một khắc này, gã kia xoay mình từ bên hông rút ra một khẩu súng khác, bắn thẳng về phía hắn!

“Đoàng!” Đạn trúng vào hông của hắn.

Văn Tri Lai kinh ngạc chấn động, ngây ngẩn cả người.

Đông Phương Khuynh Quốc hừ nhẹ một tiếng, giờ súng lên bắn hai phát về phía gã kia, gã kia vội vàng ngã xuống tránh khỏi, hắn nhân cơ hội kéo Văn Tri Lai nhanh chóng chạy ra ngoài.

7. Chương 04 Phần 1

Chương 4

Văn Tri Lai cảm thấy đau quá, nhưng là không biết đau ở chỗ nào. Lúc bị Đông Phương Khuynh Quốc lôi kéo chạy ra khỏi cao ốc đó, cô nghe thấy rất nhiều tiếng súng vang lên, cũng biết có không ít người đuổi theo bọn họ, mà Đông Phương Khuynh Quốc rõ ràng bị thương, còn có thể mang cô bình yên ra khỏi đó, trốn được ở nơi yên tĩnh vắng vẻ này.

Cô không bị thương nhưng lại cảm thấy đau đớn.

“Hừ hừ... thật là, cũng tại cô làm hại, Văn Tri Lai, cô không cần tôi, tôi đã sớm đánh cho tên khốn kia thủng một lỗ trước ngực.” Đông Phương Khuynh Quốc thở hổn hển dừng tại con ngõ nhỏ, ngồi trên chiếc rương gỗ không nhận được chỉ trích cô.

“Thật xin lỗi.” Cô ấy nãy thấp giọng nói, trong lòng còn chấn động chưa phục hồi.

Cuộc sống bình yên của cô từ lúc gặp hắn một khắc kia bắt đầu nổi lên sóng gió.

“Tên kia không phải là kẻ lương thiện, chết cũng đáng đời cô việc gì phải ngăn cản tôi giết hắn?” Hắn tức giận hỏi.

“Tay của anh, nên dùng để cầm bút vẽ gốm, không nên dính quá nhiều máu tanh, sẽ phá hỏng sự mỹ lệ của anh.” Cô trầm tĩnh nói, trong lòng vẫn nghĩ đến gã đàn ông kia lúc kiếp trước khi gã nói ba chữ nọ. Gã kia... trong khoảnh khắc quay đầu, nhìn thấy ai? Gã đang nói chuyện với ai?

“Mỹ lệ? Hắc... Cô nên biết, dưới cái túi da này của tôi, là một linh hồn tội lỗi mục rữa! Tôi ấy, nam nữ đều ăn” Hắn đánh trống lảng cười.

Trước kia những tình sử của hắn cùng nam nam nữ nữ nhiều đến không kể hết, cắn thuốc, pha trộn, dựa vào sự kích thích của thân thể, nhắm vào cái chết bị nguyên rửa kia mà kháng nghị.

Sinh nhật hai mươi tuổi ngày đó, ở trong câu lạc bộ đêm, nhìn đám bạn hắn còn không gọi nổi ra tên giúp hắn tổ chức sinh nhật, mọi người tranh nhau ôm hắn, hôn hắn, hắn đột nhiên hít thở không thông, buồn nôn, vọt tới nhà sinh oi đến ngay cả dịch mật tia máu cũng tràn ra, oi đến ý thức không rõ ràng bị đưa đến bệnh viện cấp cứu, khi đó, hắn cái gì cũng không nhớ nổi, chỉ nhớ rõ trong miệng tràn đầy đắng chát, trong lòng càng đau đớn.

Hắn mệt mỏi, mệt mỏi khi phải nhìn sự xấu xa của con người, vậy nên bắt đầu an phận ở nhà, lười phải ra cửa..

Hắn trở nên thích sống một mình, thích một mình xem chiếu bóng, lên net, nghiên cứu về gốm sứ đời Tống, thuận tiện, nghiên cứu vũ khí.

Hắn vẫn muốn tìm inh một thứ vũ khí có thể giết mình, mà không quá đau đớn...

“Đó là do anh chưa tìm được ý nghĩa cuộc sống của mình, mới có thể làm như vậy.” Cô biết, hắn chỉ vì muốn chống cự lại nỗi sợ hãi trước cái chết, nên mới đắm chìm trong truy lạc như vậy.

“Đừng nói cứ như cô hiểu tôi lắm.” Hắn không thích cô dùng cái giọng “Tôi đã nhìn thấu anh” với hắn.

“Thật xin lỗi đây chỉ là cảm giác của tôi. Anh giống như đóa hoa mẫu đơn hiếm thấy, thanh ông manh, diễm lệ vô song, lại tự mình chán ghét, đến nỗi kỳ hoa nở còn chưa tới, đã biến thành khô héo.”

“Hừ, kỳ hoa nở cho dù chưa tới, cũng sắp kết thúc rồi.” Hắn ngẩng đầu tự chế giễu.

“Sẽ không kết thúc, tính mạng của anh vẫn sẽ kéo dài.” Cô cúi mặt xuống, nhẹ giọng tiên đoán.

“Hả?”

“Chuyện nguyên rửa sắp rẽ mây sẽ thấy rõ mặt trời, chính tình yêu của anh hai anh sẽ đưa chủ nhân của sứ mỹ nhân trở về Đông Phương gia.” Cô vừa nói vừa quay sang hắn, dùng cặp mắt lóe lên những tia sáng nhàn nhạt nhìn hắn.” Cho nên, cố gắng thả lỏng đi! Hãy trân trọng vẻ đẹp của anh.”

Trái tim hắn căng thẳng, mắt phủ tầng sương.

Từ nhỏ tới lớn, có bao nhiêu người mê luyến gương mặt của hắn, nói hắn thật xinh đẹp kiều diễm, nhưng không từng có lời ngợi ca nào của ai có thể chân chính đi vào trong lòng hắn.

Nhìn chằm chằm cô trong mấy giây hắn đột nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô kéo về phía hắn. Cô không đứng vững, cả người ngã ngối ở bên cạnh hắn, đưa tay gắng sức chống đỡ, không ngờ lại sờ lên một thứ thật mềm mại, hơn nữa, trên đó còn có đầy chất lỏng ẩm áp...

Đây là... máu! Cô thở hắt vì kinh ngạc, vội la lên, ”Vết thương của anh rất nặng phải lập tức lấy đạn ra khử trùng.”

“Nên khử trùng không phải ở chỗ đó, mà là nơi này...” Hơi thở hắn nặng nề, siết chặt cổ tay cô, sau đó, mạnh mẽ cúi xuống, hôn lên bờ môi mềm mại kia của cô.

Cô kinh sợ chấn động, một cổ run sợ từ trong miệng xông vào ngực, sau đó xúc cảm ướt át nóng rực kia, đã thấm sâu vào rốn tim cô, không có cách nào xóa đi...

Môi hắn phủ lên cô, muốn mượn nụ hôn của cô, để xóa đi thứ mùi ghê tởm mà gã kia để lại trên môi hắn, hắn cần hơi thở trong lành của cô, đến xóa tan những vẩn đục trên miệng, và trái tim của hắn.

Qua mấy giây sau, cô mới từ khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, dùng sức đẩy hắn ra.

“Anh”

“Ah... Đau quá...” Hắn chống đỡ hết nỗi ngả về một bên, chỉ cần khẽ động thôi vết thương cũng đau đến phải cau mày...

Che lại môi của mình, cô mở to đôi mắt, sự thông suốt ngũ cảm từ trước đến nay như bị thứ gì che lại, không cảm giác được bất cứ thứ gì, trừ... nhịp tim của chính cô.

Hai mươi năm thanh tâm quả dục, đậm bạc vô tình tu hành, trong nháy mắt ngắn ngủi, đã bị hấn đập nát, phá hủy...

“Làm gì mà sợ hãi như vậy? Chưa từng có người đàn ông nào hôn cô sao?” Khóe miệng hấn cong lên giễu cợt.

“Anh không nên hôn tôi.” Cô run giọng nói. Cái hôn này làm cho cô hiểu, nơi vẫn không ngừng đau đớn lúc này, chính là trái tim của cô! Là trái tim của cô đang đau đớn, vì hấn mà đau đớn.

“Tại sao? Chẳng lẽ hôn một cái thì phải phụ trách đối với cô sao?” Hấn đau đến sắp bất tỉnh rồi mà trên miệng thì vẫn cứ nói giỡn.

Nhận ra sự suy yếu trong giọng nói của hấn, cô tiến lên dìu hấn ngồi lại trên cái rương, trách mắng: “Tiết kiệm sức lực một chút, đừng nói nữa, anh sắp không chịu nổi.”

Hấn thật sự không còn khí lực để chống chọi với sự đau đớn do vết thương nữa, thuận thế tựa vào cô, thở hổn hển kêu lên: “Không sao... Cừu quản gia sắp tới rồi...”

Cô không thể không ôm lấy hấn, mặc mái tóc dài chảy xuống trước ngực cô, mũi người thấy mùi thuốc súng hòa cùng mùi máu tanh trên người hấn, cảm nhận dưới tính cách kiên cường mãnh liệt của hấn là sự yếu ớt bất lực, trái tim lần nữa lại mãnh liệt rung động.

Người này... là sát tinh trong vận mệnh của cô!

Nhưng cô không tài cách nào đẩy hấn ra được, không tài cách nào phong nhãn không nhìn, không có cách nào thì phi không nghe, ngay cả Đông Phương, cô cũng không đi không được.

Sư phụ, số kiếp này, con sợ là sẽ không tránh khỏi.

Nhắm mắt lại, cô than nhẹ trong lòng.

Một trận tiếng bước chân hỗn loạn tới gần, cô cũng không cảm thấy kinh hoàng, vẫn ôm Đông Phương Khuynh Quốc, đối mặt với sự bao vây của kẻ địch.

“Rốt cuộc cũng tìm được! Du tiên sinh muốn tìm là hai người kia sao?”

“Ông chủ giao phó, phải dẫn cả hai trở về, nhưng tuyệt đối không làm họ bị thương.”

“Được, đem bọn họ nhét vào trong xe cảnh sát.”

“Cẩn thận một chút, trong tay thằng nhóc kia có khẩu thiên nữ tán hoa chúng ta vừa mới nhập.”

“Thiên nữ tán hoa? Mày nói là loại súng chuyên dụng của nhân viên tình báo nước ngoài có độ sát thương rất cao?”

“Ừ”

“Khẩu súng đáng sợ như thế làm sao có thể lọt vào trong tay người ngoài?”

“Thằng nhóc kia... thân thủ rất lợi hại.”

“Hừ, tao thấy nó cũng sắp ngổm rồi, còn lợi hại được đến mức nào? Mọi người, lên!”

Ra lệnh một tiếng, đám người tản bước tiến tới gần, phút chốc, Đông Phương Khuynh Quốc vốn trông giống như người chết đã đứng lên không nói hai lời liền nổ súng, đem ba phát đạn còn dư lại bên trong khẩu súng bên trong mạnh mẽ bắn ngã ba người, sau đó, hấn tựa như ma quỷ nhào tới trước, ra quyền, đá chân, hoàn toàn nhìn không ra là người đã bị thương nặng, đám người chỉ thấy một mái tóc dài của mỹ nhân ở trước mắt bay múa, mỗi khi hấn xoay tròn, công kích từng chút từng chút tia máu phun ra, khung cảnh thê thảm lại khiếp người.

Mặt Văn Tri Lai mỗi tác đều trắng xanh, cô không nhìn thấy, nhưng mà, khi tia máu tươi ầm ập bắn lên gương mặt cô, trái tim cô lại quặn thắt lại.

Cô rõ ràng bảo hấn đừng xuất thủ, rõ ràng đã bảo hấn chờ một chút, hấn lại giống như một kẻ điên cuồng liều mạng, bảo là muốn khiêu vũ cho cô xem,... cái người điên này! Hấn căn bản là muốn chết! Hấn ... sợ

chết, cho nên muốn chết, thật mâu thuẫn, cũng thật đáng buồn làm sao... một luồng khí nóng chợt dâng lên trong mắt, ở hốc mắt hóa thành một vòng hơi nước, phủ mờ đôi mắt của cô, trái tim của cô.

Đánh một vòng, kẻ địch đã bị đánh ngã hơn phân nữa, nhưng có kẻ đã rút súng lục ra, muốn hấn dừng tay, hấn lúc này mới ngừng lại, đem súng quăng đi, thở gấp gấp không ngừng, lão đảo muốn ngã, cười nói: “Được rồi, cứu binh tới rồi, không chơi nữa”

Giọng nói của hấn còn chưa dứt, một chiếc xe dừng ở phía ngoài hẻm đột nhiên nổ tung, tiếng vang lớn hù dọa mọi người kinh hãi hốt hoảng có kẻ xông ra có kẻ sững sờ, trong lúc nơi này hỗn loạn, một bóng đen nhanh chóng vọt vào trong ngõ hẻm, quyền pháp sắc bén giải quyết toàn bộ đối thủ, cũng đem kẻ cầm đầu đập cho bất tỉnh, từ bên hông gã lục soát ra một chiếc còng tay, còng hấn lại vào ống nước.

“Tam thiếu gia!” Cừu Nghĩa xử lý xong đám địch nhân này, lo lắng vạn phần lập tức chạy tới Đông Phương Khuynh Quốc, nhìn thấy vết thương trên bụng hấn là do súng đạn bắn nhất thời biến sắc mặt.

“Chậm quá...” Đông Phương Khuynh Quốc vô lực lầu bầu.

“Tại sao có thể như vậy? Thân thủ của cậu trước giờ không tệ!” Cừu Nghĩa kêu lên. Máy định vị trên dây lưng Phương Khuynh Quốc vừa phát ra tín hiệu, ông ta đã chạy thẳng tới, vừa đến đã thấy tình trạng thảm này

“Là tại tôi đã làm hại tới anh ta.” Văn Tri Lai cắn dứt nói.

“Đúng vậy, là cô làm hại.” Đông Phương Khuynh Quốc chỉ về phía cô, trong miệng chỉ trích, trên mặt lại một chút trách tội cũng không có, ngược lại còn cười. Cừu Nghĩa nghi ngờ liếc nhìn thiếu gia một cái mới nói: “Tôi phải thông báo cho Đại thiếu gia, kêu Thập Tứ tới đây.”

“Không... Đừng để trong nhà biết.” Đông Phương Khuynh Quốc suy yếu yêu cầu.

“Nhưng là...”

“Đây là mệnh lệnh, tôi không muốn làm cho bà nội và mẹ phải lo lắng.” Đông Phương Khuynh Quốc xoay mình nhìn chằm chằm Cừu Nghĩa.

“Phải, nhưng bây giờ tôi phải nghĩ cách đưa cậu đi bệnh viện, nhưng bên ngoài đã tin tức đã phong phanh, hai người rút cuộc đã chọc tới kẻ nào? Xem ra thế lực của hấn không nhỏ, ngay cả cảnh sát cũng tham gia giúp hấn một tay lục soát.” Cừu Nghĩa đỡ Đông Phương Khuynh Quốc quay đầu tên cảnh sát đã bị ông ta còng lại lo lắng.

Lúc này tiếng còi xe cảnh sát đã tới gần, lại có một nhóm cảnh sát chạy tới, chân mày Cừu Nghĩa cơ hồ như dính lại.

Văn Tri Lai trầm mặc mấy giây mới nói: “Cừu tiên sinh đừng đưa anh ta đến bệnh viện lớn, đi về hướng bắc, nhìn thấy tòa cao ốc liền quẹo phải, đi tiếp chú sẽ thấy một ngôi nhà bề ngoài quét toàn bộ màu đen, đó chính là phòng khám tư nhân, thấy thuốc chính là một cao nhân, y thuật tốt, cũng kín miệng, chú mau đưa anh ta đi nhanh đi, đừng trì hoãn nữa.”

Dứt lời cô cất bước hướng phía ngoài hẻm đi tới.

Chẳng qua là mới bước ra một bước, tay của cô đã bị túm lại.

“Cô muốn đi đâu?” Đông Phương Khuynh Quốc hơi thở nặng nề hỏi.

“Tôi đi gặp bọn họ, người kia muốn tìm là tôi, hai người nhân cơ hội chạy trốn đi.” Cô vừa nói muốn nhẹ hất tay của hấn ra nhưng hấn lại liều mạng giữ chặt không chịu buông.

“Không được cô không thể đi! Gã kia...”

“Người kia sẽ không làm tôi bị thương, anh nên dưỡng vết thương cho thật tốt trước, ba mươi ngày sau chúng ta sẽ gặp nhau, khi đó, tôi sẽ cùng anh trở về Đài Loan.” Cô nhẹ giọng đồng ý nhận lời sau đó mặt quay sang Cừu Nghĩa.

Cừu Nghĩa cảm kích liếc nhìn cô một cái, giúp cô tách khỏi bàn tay của Đông Phương Khuynh Quốc.

Sau đó, cô men theo mép tường chậm rãi bước ra khỏi con hẻm nhỏ, cũng rời khỏi tầm mắt mỗi lúc một mờ hồ của Đông Phương Khuynh Quốc.

“Văn Tri Lai.” Hắn cố hết sức gọi cô một tiếng, liền bị bóng tối bao trùm.

...

Một tháng sau, bác sĩ già kiểm tra lại toàn bộ vết thương của Đông Phương Khuynh Quốc xong, gật đầu rất hài lòng: “Được rồi, cậu có thể đi.”

Đông Phương Khuynh Quốc cài lại nút áo, hừ nhẹ: “Cám ơn! Mẫn lão đầu.”

“Nhóc con! Không có lễ phép, cậu phải gọi tôi là bác sĩ.” Bác sĩ Mẫn râu ria dựng đứng không vui trừng mắt.

Đông Phương Khuynh Quốc nhìn ông già nát rượu khô gầy hết như một cái cây già hóa thạch, lại liếc mắt lần nữa nhìn căn phòng so với cái kho còn bẩn hơn, trong lòng thấy may mắn mình có thể không bị nhiễm khuẩn mà bình yên khỏe lại, mặt khác cũng thầm oán giận Văn Tri Lai sao lại giới thiệu hắn đến cái phòng khám rách nát này. Nếu không phải hắn đã bất tỉnh khi Cừu Nghĩa đưa tới, hắn có thể thà mạo hiểm đi bệnh viện lớn cũng không cần để cho cái lão già trông chẳng khác nào lão ăn mày này giúp hắn động dao lấy đạn. Dĩ nhiên, hắn cũng bội phục dũng khí của Cừu Nghĩa khi dám đem hắn giao cho ông già này trị liệu, ở cái nơi như thế này, với loại thấy thuốc kiểu này cho dù ai nhìn cũng muốn nhấc chân bỏ chạy, mà ông ấy lại còn ở lại đây những một tháng.

“Nhìn cái gì? Còn dám ghét bỏ? Nếu không phải gặp tôi cậu đã sớm ngỏm rồi! Đạn găm vào bụng, dạ dày còn bị thủng đến nát bươm, ngay cả gan cũng bị thương, cậu còn sống được, nên cười thầm đi.” Bác sĩ Mẫn há mồm dùng tiếng Thượng Hải mắng to, lộ ra hai cái răng cửa bằng vàng trong miệng.

“Rồi, là y thuật của ông lợi hại, được chưa?” Hắn nhún vai, vươn tay chấp lại, đem mái tóc dài buộc thành một túm đuôi ngựa

Chính là bởi vì vết thương quá nặng nên mới phải điều trị mất ba mươi ngày, chuyện này nếu để cho bà nội biết, đảm bảo sẽ khiến bà sợ chết khiếp, vậy nên, trong khoảng thời gian này, hắn luôn khóa máy, hoàn toàn không liên lạc với người trong nhà.

“Hừ, cái mặt này của cậu, đúng là gieo họa, tôi không cho phép cậu đi mê hoặc Tiểu Tri Lai, nghe chưa?” Bác sĩ Mẫn Lập Căn chỉ vào mặt hắn cảnh cáo/

Hắn ngẩn ra, không khỏi ai oán trong lòng.

Là ai mê hoặc ai chứ?

8. Chương 04 Phần 2

Mấy ngày nay từ lúc hôn mê cho tới khi tỉnh táo, hắn không có một ngày không nhớ tới Văn Tri Lai, bắt luận hắn mở mắt hay nhắm mắt, đôi mắt thanh lương của cô lúc nào cũng hiện lên trong tâm trí hắn, quanh quẩn trong tâm hồn hắn. Hắn muốn biết cô đang ở đâu, đang làm gì, có bình an vô sự hay không, có sợ hãi không, có kẻ nào khác cũng có thể tiến vào đôi mắt của cô hay không,... sau đó, hắn mới hiểu ra, cả ngày cứ nghĩ mãi đến một người như vậy, gọi là nhớ nhung.

Mà hắn, mới biết tương tư, đã sợ tương tư.

“Tôi làm sao mà mê hoặc cô ấy được? Cô ấy còn không nhìn thấy.” Hắn cố ý hỏi.

“Hừ! Được tiện nghi mà còn khoe mẽ. Sự phụ nó sớm đã nói với tôi, nếu có một ngày, con bé giới thiệu một người đàn ông đến tìm tôi, tức là nó sắp chết.” Mẫn Lập Căn rút thuốc lòn, mắng tới tấp.

“Chết? Ông rốt cuộc đang nói cái gì?” Trong lòng hắn chấn động, khuôn mặt đẹp dễ biến sắc.

“Thằng nhóc xấu xa, Thiên Nhân của Tiểu Tri Lai không thấy người, con bé chỉ xem chuyện, chỉ điểm người ta thoát khỏi bần mê, cả đời phải tuyệt tình đoạn dục, mà cổ tình, mệnh của nó có một sát tinh, hại con bé Thiên nhân lạc phạm, một khi nó động tâm, động tình với một người đàn ông nào, nhất định phải chết.”

“Thiên nhân... lạc phạm? Đây rốt cuộc là có ý gì? Hoang đường cũng có hạn thôi chứ?”

Văn Tri Lai làm sao có thể kị nhiều thứ như vậy? Năm nay ra khỏi cửa sẽ chết. Ra cửa hướng đông sẽ chết. Bây giờ động tình động tâm với ai cũng sẽ chết.

Một người làm sao có thể chết dễ dàng như vậy? Ông già này là cố ý chọc giận hắn mới nói như vậy sao?

“Aiz, tóm lại cậu đừng đi tìm con bé, nhóc con cậu sẽ hại chết con bé, tốt nhất tránh xa nó một chút.” Mẫn Lập Căn trừng mắt nhìn một cái, hai tay khoát trên cái lưng gù, quay đầu bước đi.

“Chờ một chút, bác sĩ Mẫn, ông nói cho rõ ràng đi chứ.” Hắn đuổi theo vội hỏi.

“Tôi cùng sư phụ nó biết nhau mấy chục năm qua, con bé như cháu gái của tôi, tôi cũng không muốn tuổi nó còn trẻ lại bị cậu hại chết. Cậu mau chóng trở về Đài Loan đi, đừng quấy rầy con bé nữa.” Mẫn Lập Căn khoát tay.

“Tôi sao có thể hại chết cô ấy? Tôi chẳng qua chỉ tới xin cô ấy giúp đỡ một tay!” Hắn cả giận nói.

“Cậu còn không hiểu? Cậu chính là sát tinh của nó! Hết thầy tất cả cũng vì cậu, chỉ cần đến gần con bé, nó sẽ chết, cho nên nhân lúc chuyện còn không có quá tệ, cậu mau biến đi! Nếu như ngày nào đó mắt con bé bắt đầu chảy huyết lệ thì thật không cứu được.”

Huyết lệ? Làm gì có ai có thể chảy ra huyết lệ? Lão già toàn xương này đang nói lung tung cái gì vậy?

Chẳng lẽ hắn thật sự sẽ làm cho Văn Tri Lai gặp tai ương?

Hắn nửa tin nửa ngờ giật mình run sợ, lông mày khê nhăn, bỗng dưng nhớ tới Văn Tri Lai lần đầu tiên “thấy” hắn thì hoảng sợ, ngực đột nhiên trở nên nặng trĩu.

Cô sợ hắn là bởi vì chuyện này?

Mẫn Lập Căn sa sầm khuôn mặt già nua, còng lưng bước ra khỏi phòng khám, đúng lúc đụng phải Cừu Nghĩa đang từ bên ngoài vào, nặng nề hừ một tiếng, nói: “Các người đi nhanh đi! Đừng rước thêm phiền phức cho tôi, cũng đừng để cho Tiểu Tri Lai gặp phiền toái.”

“Được, chúng tôi sẽ lập tức rời đi, cảm ơn bác sĩ một tháng này đã chiếu cố.” Cừu Nghĩa gật đầu cảm ơn với bác sĩ Mẫn xong, mới tiến về phía Đông Phương Khuyết Quốc, nói, “Tam thiếu gia rất cục đã có đầu mối.” “Cô ấy ở đâu?” Tìm hồi lâu, rốt cuộc đến hôm nay mới có tin tức, mà hắn dường như ở đây đến hôm nay mới bình phục, hắn không thể không nói, Văn Tri Lai thật sự rất lợi hại.

“Mặc dù tổn không ít thời gian nhưng đã có thể xác định bọn họ ở Hà Nam, cả tháng Văn thiếu thư luôn ở cùng một chỗ với gã kia, về phần Tần bà bà cùng Kim Phụng, thì bị nhốt ở chỗ ở của hắn ở Bắc Kinh, làm con tin.”

“Hừ, Du Nhận tới Hà Nam, chỉ sợ là đi tìm cổ mộ?” Đông Phương Khuyết Quốc hừ lạnh.

Sau khi Cừu Nghĩa tra ra cái tên bắt cóc Văn Tri Lai cũng là nhân vật có lai lịch lớn, tên là Du Nhận, mới ba mươi sáu tuổi đã nổi danh ở Trung Quốc về kinh doanh vũ khí. Hắn xuất thân là quân nhân sau đó lại chuyển sang bán vũ khí đạn dược, là kẻ cường thế sắc bén, sáng tối đều làm, giao thiệp trải rộng khắp Trung Quốc thế lực hùng hậu ngay cả cảnh sát cũng không dám không ở dưới trướng hắn.

“Một thương nhân hóa được vũ khí muốn tìm cổ mộ làm gì?” Cừu Nghĩa không hiểu.

Hỏi rất hay, một thương gia buôn vũ khí tại sao lại muốn đi tìm một ngôi cổ mộ? Đông Phương Khuyết Quốc trầm ngâm không nói, hồi tưởng lại cuộc đối thoại giữa Du Nhận cùng Văn Tri Lai, đáy lòng bắt đầu mơ hồ có một sự bất an.

“Bất kể ông ta muốn tìm cái gì, tôi nhất định trong hai ngày phải đưa được Văn Tri Lai về Đài Loan. Chuyện này lưu lại quá lâu, bà nội nhất định chờ rất sốt ruột.”

“Dạ. Nghe nói Nhị thiếu gia thật sự dẫn theo một cô gái trở về Đông Phương gia.” Cừu Nghĩa lại nói.

“Sao? Là ai?”

“Hắc Tĩnh”

“Hắc Tĩnh? Thiếu Đường Gia của Hắc Nguyệt Đường kia? Hắc không phải là nam sao?” Đông Phương Khuynh Quốc kinh ngạc.

“Không, cô ta là nữ”

“Là nữ? Như vậy cô ta chính là công tượng chuyển thể như Văn Tri Lai nói?” Thần sắc hắc trở nên nghiêm túc.

“Còn chưa rõ ràng, tất cả mọi người đang đợi Văn tiểu thư trở về giám định.”

“Phải không? Vậy chúng ta phải hành động nhanh lên.” Hắc vừa nói nhận lấy y phục Cừu Nghĩa mua về, đơn giản hóa trang lừa gạt tai mắt của Du Nhận.

Chung quanh cảnh sát tựa hồ vẫn không buông tha cho việc lòng bắt hắc, phiền muộn chết...

“Được.” Cừu Nghĩa cũng đổi trang phục.

Chủ tớ hai người chốc lát đã biến thành một phú thương trung niên cùng một cô tình nhân xinh đẹp kinh người, không nhìn cẩn thận, nhất định sẽ không nhìn ra dáng vẻ thật của bọn họ.

Trước khi rời khỏi phòng khám, Đông Phương Khuynh Quốc liếc thấy bác sĩ Mẫn giả bộ gạt gù ngấm sao trên trời lim dim căn bản không để ý tới hắc.

Hắc khựng lại một chút, cũng không chào tạm biệt, trực tiếp cùng Cừu Nghĩa đi ra khỏi căn phòng khám màu đen ở tạm trong một tháng qua này.

Ôn cứu mạng, ngày sau sẽ báo, về phần lời Mẫn lão đầu cảnh cáo, tạm thời không thêm nghĩ tới nó nữa, giờ phút này cứu Văn Tri Lai về mới là quan trọng thứ nhất, hưởng chi, hắc biết, cô đang đợi hắc, chờ hắc đi tìm cô... Ba mươi ngày sau, bọn họ sẽ gặp nhau, đây là lời tiên đoán của cô, mà hắc, nhất định biến nó thành sự thật.

“Tại sao? Tại sao không có cái nào là ngôi mộ mà tôi muốn tìm kia?” Du Nhận nhìn chằm chằm vào đám phế tích bị tàn phá chỉ còn lại tường đổ vách xiêu trước mắt, bởi vì hy vọng, rồi lại một lần nữa thất bại mà giận đến siết chặt hai nắm tay.

Văn Tri Lai lẳng lặng đứng ở một bên, trên mặt trừ hơi có vẻ mệt mỏi ra, không có bất kỳ biểu cảm gì.

“Cô...” Du Nhận xông về phía cô, nắm lấy bả vai gầy của cô tức giận trách mắng: “Cô giả trò gì phải không? Văn Tri Lai, cô cố ý lừa tôi, đúng không? Chúng ta đã ở khu vực Hà Nam Tổng lẳng tìm gần cả tháng, kết quả thì sao? Không có một cái nào là tòa cổ mộ tôi muốn tìm!”

“Nơi này có hơn ba mươi lăng mộ triều Tống, cũng thuộc về Vương tộc nhà Tống, lăng mộ của công chúa ông muốn tìm cũng có ở trong đó.” Đối mặt với dữ tợn của gã, cô mặt không đổi sắc.

“Vậy sao tôi hầu như đã đi tìm từng khu lăng tẩm, nhưng không hề có bất kỳ cảm giác nào? Không có ngôi mộ xuất hiện trong giấc mộng của tôi!” Gã gào lên.

“Hoặc là thứ để cho ông có cảm ứng, không phải là cổ mộ, mà chính là đồ trong mộ, mà đồ như vậy, có thể sớm đã bị kẻ trộm mộ lấy cắp rồi.” Cặp mắt trong suốt kia của cô không có chút tạp chất nào đặt trên khuôn mặt của hắc. Sắc mặt của Du Nhận thay đổi trong chớp mắt.

“Mỗi ngôi cổ mộ ở đây đều đã bị trộm qua, tất cả những vật phẩm trong mộ, đã sớm không còn, hoặc là cũng đã sớm hư hại, ngay cả hài cốt của công chúa, từ lâu cũng đã hóa thành bụi đất, hương hồn đã tan, chuyển thể đổi thay rồi. Giờ đã là ngàn năm sau, chấp nhất không buông, chỉ còn có mình ông mà thôi.”

Du Nhận kinh sợ nhìn chằm chằm cô, cùng với đôi mắt quá mức biến ảo kia của cô: “Cô ... biết tôi đang tìm cái gì?”

“Ông muốn tìm một chiếc đĩa, một chiếc đĩa tên là Sứ mỹ nhân .” Giọng nói khẳng định, vẻ mặt hiểu rõ, làm cho người ta ngay cả cơ hội trốn tránh cũng không có.

Hắn bị làm cho sợ tới mức lùi lại ba bước thiếu chút nữa ngã ngồi ở trên thềm đá.

“Cô... ” Cô ta biết! Thậm chí ngay cả tên của chiếc đĩa trong mộng của gã cũng nhất thanh nhị sở.

Vừa nhắc đến “Sứ mỹ nhân”, giữa ban ngày ban mặt, lại bốc lên một trận âm phong quỷ dị, trong nháy mắt đất đá bay mù trời, thành một vòng xoáy, lấy Văn Tri Lai làm trung tâm đảo quanh, thổi tung mái tóc đen của cô, cũng hất bay vạt áo trắng của cô.

Thiên Nhân mở rộng, từng cảnh từng cảnh xẹt qua đầu cô, hết thấy ân oán, hiện lên trong mắt cô...

Du Nhận kinh hãi nhìn chăm chăm cô, chỉ cảm thấy đáng sợ của cô lúc này, tựa như một Vu nữ*!

*phù thủy

“Thật ra thì, mộ của công chúa đang ở ngay dưới chân ông, nàng là người con gái được Hoàng Đế sủng ái nhất, vì vậy an táng phải đặc biệt kín đáo. Nơi này, chính là nơi ông đã tự mình đưa công chúa đi nằm đó! Phò mã, tại sao ông không nhớ rõ vậy? Tại sao lại quên nơi này?” Văn Tri Lai bước từng bước về phía gã. Một tháng trước, trong khoảnh khắc chạm tới cảnh mộng của gã, cô rõ ràng nghe gã nhắc tới “Sứ mỹ nhân”, khi đó, cô đã biết sự xuất hiện của gã không phải là ngoài ý muốn, người đàn ông này có quan hệ mật thiết với sứ mỹ nhân. Mà giờ khắc này, ở trên lăng tẩm của công chúa, nguồn cơn của ngàn năm trước cũng không còn chỗ nào để che giấu, cô cuối cùng đã hiểu, phía sau lời nguyện của Đông Phương gia, có liên quan đến chính là yêu hận tình thù của lòng người phức tạp, đó là thứ tình yêu khác thường như một mắt xích lại ngoặc vào một mắt xích, làm cách nào cũng không phân rõ ràng.

Miếng ghép về câu chuyện của Sứ mỹ nhân, chỉ thiếu một mảnh này của Du Nhận, mới có thể đầy đủ.

“Cô... cô gọi tôi là gì?” Du Nhận kinh hãi đè nén hơi thở, chân mềm ngã ngồi.

“Phò mã, trượng phu của công chúa triều Tống năm đó, quanh năm ở bên ngoài làm võ tướng, rõ ràng cùng công chúa ân ái vô cùng, tại sao ngàn năm qua khiến ông canh cánh trong lòng, không quên được cho đến nay, giống như không phải là tình yêu đối với công chúa, mà là hận thù?”

“Cô... ” Lời của cô, khiến cho những cảnh mộng ngăn ngủ của gã toàn bộ được chấp lại, gã nín thở kinh sợ, ngực nặng như ngàn cân

Chuyện xưa như khói bay, mặc dù không còn cách nào thấy được toàn bộ, nhưng tâm trạng trong mộng của gã, cũng bị cô đánh thức.

Hận? Đúng vậy, trong giấc mộng kia, gã không phải đối với cô gái dưới mộ phần kia không buông, mà là hận!

Nhưng nàng ta là vợ của gã, tại sao gã lại hận nàng? Tại sao sau khi nàng ta chết, hắn lại lấy hoa trắng rải trên mộ nàng không nói câu nào mà kháng nghị?

“Tất cả đáp án, đều liên quan đến Sứ mỹ nhân đi? Cũng... liên quan đến người công tượng kia, đúng không?” Cô nhắm thẳng vào máu chốt. Gã đột nhiên biến sắc, trái tim đột nhiên nhói lên...

Công tượng, cái người được xưng là “Thiên Công” thiên tài luyện gốm ấy, người nam tử rực rỡ cả ngày vây quanh thê tử của gã kia...

Vừa nghĩ tới người kia, gã nhận không được siết chặt quả đấm, hô hấp trở nên nặng nề tắc tị.

“Cứ theo lý thuyết mà suy đoán, ông có lẽ là hận công chúa để ột công tượng vì nàng mà chết vì tình, hận nàng đến chết cũng còn ôm theo sứ mỹ nhân mà công tượng kia dùng một thân xương máu luyện ra, ông hận trái tim của nàng, cho tới bây giờ chưa từng chân chính thuộc về ông. Ông hận nàng khi còn sống qua lại quá thân thiết với công tượng, sau khi chết lại cùng hồn phách của công tượng gắn bó, ông hận giữa ông và nàng, vĩnh viễn có một người thứ ba...” Nói xong lời cuối cùng, ngữ điệu của cô đột nhiên chuyển biến, kì quái chất vấn: “Nhưng, sự thật chân chính là gì? Phò mã, lần này ông chuyển thế, thật sự là vì công chúa mà tới sao?”

“Cái... cái gì?” Gã đột nhiên cảm thấy sợ hãi, sợ hãi mỗi một từ cô sắp thốt ra.

“Ông muốn tìm Sứ Mỹ nhân, là vì công chúa, hay là vì công tượng?” Cô đột nhiên hỏi.

Sắc mặt hần trắng bệch, sống lưng khẽ run.

“Trên lý trí, ông cho rằng ông ôm theo tâm trạng bị phản bội, ôm theo mối nghi ngờ công chúa bất trung với ông, trần trọc mà chuyển thể, nhưng mà, sâu thẳm trong tâm linh của ông, là gì?! ”

“Đừng nói... ” Gã thở hổn hển, sắc mặt bắt đầu vẩn vọ.

“Là ai phản bội ai? Là ai thay lòng trước? Một cuộc hôn nhân dường như mỹ mãn, thì ra lại che dấu những khúc mắc yêu hận không thể để người khác biết, ai mà biết được, đường đường một võ tướng, lại bị điểm sắc của một nam công tượng mê hoặc... ”

“Tôi bảo cô đừng nói nữa! Khép lại Thiên Nhân đáng chết của cô! Tôi không cho phép cô nhìn, không cho phép cô nói thêm một chữ nào nữa! Không cho phép nói!” Gã xấu hổ giận dữ xông lên trước, siết chặt lấy cổ của cô, kích động gầm lên.

“Ông... vĩnh viễn sẽ không tìm thấy... Sứ mỹ nhân...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Văn Tri Lai tái dần, khẽ nói ra một câu cuối cùng, hai mắt dần dần trắng dã.

“Câm miệng! Đáng chết! Cô đáng chết!” Du Nhận bị chọc phải tâm sự khó chịu, cả người nổi điên lên, tay không tự giác càng siết chặt hơn.

“Ừm...” Đôi mắt của cô bỗng nhiên nổi đầy tơ máu, hít không nổi chút không khí nào, thân thể dường như muốn nứt ra, căn bản không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Sao vậy, cô sắp chết sao? Trong lòng cô không ngừng bất định tự hỏi mình, sau đó, một giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu cô.

“Giao cho cô, Tịnh Y, xin hãy hoàn toàn chặt đứt lực phân* của bọn họ, cho dù là kiếp sau, cũng đừng để bọn họ gặp nhau nữa... Nhờ cậy cô... còn có... hãy để ta và hần không còn dính dấp gì nữa... Trăm năm ngàn năm sau này, ta cũng không gặp lại hần...”

*Lực phân: 6 loại tình cảm của con người.

Là ai đang nói chuyện? Là ai... đang nói chuyện với cô? A, thời gian của cô vẫn chưa tới, giống như có một chuyện vẫn còn chờ cô làm.. Một chuyện rất quan trọng...

9. Chương 05 Phần 1

Chương 5

Bụi đầy trời, tiếng gió gào thét, phẳng phất như ai đó đang kêu gào.

Là ai vậy? Thanh âm tang tóc kia, giống như vọng đến từ ngàn năm xa xôi...

Đúng vào lúc Văn Tri Lai sắp hít thở không thông, cô nghe thấy có người bị đánh mạnh một cái, tiếp theo một trận gió mạnh ập tới, bàn tay siết chặt lấy cổ cô của Du Nhận buông lỏng ra, tiếp đó, cô đã được kéo vào trong vòng tay ấm áp quen thuộc.

“Cô không sao chứ? Văn Tri Lai.” Giọng nói lười biếng vừa trầm lại vừa nhẹ này đến chết cô cũng không quên được, sau một tháng xa nhau, trong giọng nói tựa hồ có thêm chút gì đó... không nên có.

“Khụ khụ khụ...” Cô ho khan mãnh liệt, thân thể mệt mỏi vô lực, nhưng trái tim, lại đập nhanh một cách dị thường.

Hần thật sự đã tới... chẳng qua là, cô chợt có chút bận lòng, Đông Phương Khuynh Quốc đối mặt với Du Nhận lần nữa, tình hình có thể sẽ trở nên nguy hiểm hơn.

Sau khi đã vạch trần thân phận chân chính của Du Nhận, cô ngàn vạn không thể để cho Du Nhận biết sứ mệnh đang ở Đông Phương gia, người này, có thể là người cởi ra nút thắt cuối cùng của lời nguyện mỹ nhân, cũng có thể khiến cho tất cả nút thắt lại một lần nữa bện chặt.

Đông Phương Khuynh Quốc nhẹ nhàng ôm lấy cô, võ lưng của cô, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Thật may là hắn tới kịp, thật may là hắn kiên trì muốn đi về hướng này coi một chút, nếu như chỉ chậm nửa bước thôi, cô rất có thể bị Du Nhận bóp chết. Mới nghĩ đến chuyện hắn thiếu chút nữa sẽ không thấy được cô nữa, hắn đột nhiên cảm thấy một nỗi kinh hoàng so với cái chết còn đáng sợ hơn.

“Tôi tới rồi, có vui không hả?” Hắn lấy một nụ cười khê để làm dịu đi trái tim đã bị thiêu đốt ba mươi ngày qua.

“Khụ... Tôi biết anh sẽ đến... Khụ khụ khụ...” Giọng cô khàn khàn.

“Rồi rồi rồi, cô là tiên tri, cái gì cũng biết.” Trên miệng hắn châm chọc, tay lại không nhịn được càng ôm lấy cô chặt hơn.” Thật là, ngay cả một câu vết thương của anh đã khỏi hẳn chưa cũng không hỏi nữa?”

Cô ngẩn ra, không hề né tránh, chẳng qua chỉ thở dài một tiếng, tâm tư căng thẳng một tháng trời, cuối cùng cũng lặng lẽ buông xuống, một tháng đau đớn kéo dài nơi lồng ngực, cuối cùng cũng ngừng lại.

Vết thương của hắn không sao, thật tốt quá, thật tốt quá...

Du Nhận bò dậy, lau đi vết máu nơi khóe miệng, mắt lạnh nhìn Đông Phương Khuynh Quốc vẽ mặt đau lòng ôm lấy Văn Tri Lai, ngực bỗng dưng hung hăng quặn lại, trong đầu nhanh chóng hiện lên hình ảnh Thiên Công thâm tình chân thành nhìn thê tử của gã.

Khi đó, gã cho là đối tượng mình ghen ghét chính là tiểu tử tuần tú đó, nhưng sau này gã mới hiểu ra, gã đang ghen tỵ với thê tử của mình...

“Đông Phương Khuynh Quốc, thật vui vì cậu chưa có chết đấy!” Đôi mày rậm của gã nhíu chặt, lửa giận thiêu đốt.

“Dĩ nhiên, bởi vì tử kỳ của tôi còn chưa tới.” Hắn lạnh lùng cười một tiếng.

“Khoảng thời gian này cậu lẩn trốn giỏi lắm, thủ hạ của tôi cùng cảnh sát đã tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy cậu.” Du Nhận nhìn chằm chằm vào hắn.

“Tại sao vẫn tìm tôi? Ông nhớ nhưng tôi đến vậy sao?” Vẻ mặt hắn xinh đẹp mỉa mai.

Trái tim Du Nhận khê nhảy lên, khóe miệng giật giật một cái.

Gã không hiểu, một kẻ chỉ thích nữ sắc như gã, vì sao chỉ nhìn qua khuôn mặt của Đông Phương Khuynh Quốc, liền không thể nào tự chủ, giống như mê muội, muốn có được hắn, đẩy ngã hắn, vò nát hắn, nghe tiếng kêu rên thê lương của hắn trong lòng gã.

Giờ thì hắn đã hiểu, có lẽ, ở trong tiềm thức, gã đã coi hắn trở thành Thiên Công kia, mới có thể đối với hắn nhớ nhung không ngừng...

“Nhưng mà, tôi nhìn thấy ông là muốn ới rồi đây! Du Nhận, thân là kẻ buôn bán vũ khí tiếng xấu lừng danh, ông còn có thủ đoạn thối tha gì chưa làm qua?” Nụ cười của hắn trong nháy mắt biến thành xem thường cùng khinh bỉ.

Du Nhận ngẩn người, ngay sau đó nở một nụ cười ngoan độc.

“Quả nhiên, Đông Phương mỹ nhân Đông Phương tam thiếu gia cũng không phải đèn hết dầu, trong khoảng thời gian ngắn, đã tra được nhất thanh nhị sở về Du mỗ.”

“Cũng vậy cũng vậy, không phải ông cũng thăm dò lai lịch của tôi sao?”

“Đúng là khiến tôi giật mình, một mỹ nam tử xinh xắn như vậy, lại là một trong bốn Lang Vương của Đông Phương lang...” Du Nhận nói xong chợt cười lạnh,” Chỉ tiếc, cậu tới nhầm chỗ rồi, đây không phải là địa bàn của Đông Phương lang, mà là địa bàn của tôi, lần này, cậu đừng mơ tưởng có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi.” Dứt lời, Du Nhận cầm di động lên, bấm số, chỉ thị ười tên thủ hạ đứng bên ngoài, những

tên thủ hạ kia có không ít là bảo tiêu gã mời tới từ Trung Nam hải, Đông Phương Khuyết Quốc lần này muốn chạy trốn khó như lên trời.

Chẳng qua là, điện thoại vừa thông xong, đáp lại là tiếng kêu thảm thiết của thuộc hạ Mã Hải.

“Mã Hải? Xảy ra chuyện gì?” Gã ngạc nhiên quát.

“Tay của hắn bị chặt đứt.” Một giọng nói cứng cáp xa lạ tiếp lời.

“... Mi là ai?” Gã kinh sợ biến sắc mặt.”

“A, để tôi giới thiệu một chút, đó là tổng quản nhà tôi, thân thủ ông ấy còn tốt hơn tôi nha, bởi vì, võ công của tôi đều là do ông ấy dạy.” Trả lời gã, là Đông Phương Khuyết Quốc đang cười đến rục rĩ.

Du Nhận sợ hãi ngẩng đầu, lúc này mới kinh hoàng, bản thân thật sự quá sơ suất, Mã Hải sau khi tra ra thân phận của Đông Phương Khuyết Quốc từng cảnh cáo gã “Đông Phương lang” không dễ chọc, nhưng hết lần này tới lần khác gã đều không tin, hoàn toàn không đem thăng nhĩ họ Đông Phương này bỏ vào mắt, mới có thể...

“Thì ra tôi quả thật đã quá khinh thường cậu, Đông Phương Khuyết Quốc,” Gã âm thầm cắn răng, làm sao cũng không ngờ tới, chỉ bằng Đông Phương Khuyết Quốc cùng tổng quản của hắn đã có thể làm cho gã mặt xám mày tro.

“Đúng vậy, sư phụ tôi nói, khinh địch là chuyện cực kỳ nguy hiểm đấy!” Đông Phương Khuyết Quốc một giây trước còn chế giễu ngạo mạn nói, một giây sau người đã lách qua. Du Nhận kinh hãi, đang muốn rút súng, tay lập tức bị một cú đấm xoáy đập trúng, súng văng ra chỗ khác.

“Làm sao? Không có dũng khí đánh tay không với tôi một trận?” Đông Phương Khuyết Quốc vừa khiêu khích hỏi, vừa đập lên bao tay da màu đen của gã.

Du Nhận nhìn chằm chằm khuôn mặt yêu lệ của hắn, không khỏi đem bóng dáng của hắn, cùng với Thiên Công trong giấc mộng kia làm một, lửa giận thiêu đốt đến phát đau, không có chỗ phát tiết trong lòng, tất cả đều bộc phát.

“Hừ, thằng nhóc phách lối này!” Gã hét lớn một tiếng, nhào tới phía trước.

Hai người giao thủ hai lần, công phu của Du Nhận không tệ, nhưng Đông Phương Khuyết Quốc lại cao hơn một bậc, cho dù bị thương do đạn bắn mới vừa khỏi lại, quyền cước nhanh nhẹn sắc bén kia vẫn mạnh mẽ đầy sinh lực như trước, nhanh chóng công kích, đem Du Nhận đánh cho không còn lối thoát.

Du Nhận càng đánh càng yếu, cũng càng đánh càng không cam tâm. Gã làm sao có thể cứ như vậy mà bại dưới tay Đông Phương Khuyết Quốc? Hôm nay nếu như gã không có cách nào khiến hắn lưu lại, như vậy, gã tuyệt đối cũng không để cho hắn còn sống mà rời đi, người Du Nhận hắn không chiếm được, cũng đừng có ai mong lấy được.

Quyền cước qua lại, gã lại bị Đông Phương Khuyết Quốc vung quyền đánh trúng cằm, ngực bị đập một cái nặng nề, té ngã về phía sau, lúc này, gã liếc thấy Văn Tri Lai đang đứng ở một bên, cùng với khẩu “Thiên nữ tán hoa” ở cách cô không xa.

Trong lòng vừa nghĩ, dùng một cú đấm quét chân đánh lui Đông Phương Khuyết Quốc, làm bộ xông về phía cô.

Đông Phương Khuyết Quốc cả kinh, lập tức nhào tới ngăn cản, nhưng Du Nhận lại đột nhiên chuyển hướng về phía khẩu “Thiên nữ tán hoa” kia, nhấc súng lên, nhả một phát súng về phía Đông Phương Khuyết Quốc.

“Đoàng!” Hắn phi người sang phía bên trái, vừa quay đầu, chỉ thấy đạn bắn xuống mặt đất làm cho đá bể cát bay, tạo ra một lỗ thủng chừng 60 cm!

Hắn thâm kinh sợ với uy lực sát thương của khẩu súng này, nhưng chỉ mới dừng lại như vậy, Du Nhận đã chạy về phía Văn Tri Lai, túm lấy tay cô chế trụ.

Văn Tri Lai đau đến cau mày, lại không kêu lên tiếng nào.

“Ha ha, Đông Phương Khuynh Quốc, tôi thắng!” Du Nhận thở gấp, dùng súng chỉ vào hắn, lớn tiếng uy hiếp.

“Buông cô ấy ra.” Đông Phương Khuynh Quốc đứng lên, lạnh lạnh nhìn chằm chằm vào gã.

“Không thể được! Trước khi tìm được Sứ mỹ nhân, tôi sẽ không thả cô ta.”

Sứ mỹ nhân?

Đông Phương Khuynh Quốc khiếp sợ kinh ngạc, Du Nhận đang tìm sứ mỹ nhân? Tại sao? Gã làm sao biết đến sứ mỹ nhân, có quan hệ thế nào với sứ mỹ nhân?

Hắn nhìn về phía Văn Tri Lai, phát hiện thấy cô cũng không kinh ngạc, thì ra cô đã sớm biết, cho nên mới phải chủ động đưa Du Nhận đến chỗ mộ...

Đợi một chút, nói như vậy, Du Nhận muốn tìm chỗ mộ Tống triều, chính là lăng tẩm của công chúa mà tổ tiên Đông Phương gia bọn họ đã vào trộm?

“Hơn nữa, tôi quyết định, tôi muốn Văn Tri Lai làm pháp sư riêng của tôi, sau này, cô ta luôn phải ở chung một chỗ với tôi, vĩnh viễn cùng dừng nghỉ đến chuyện rời khỏi tôi.” Du Nhận âm hiểm cười một tiếng, cố ý kéo cô lại gần, thị uy hôn lên má tóc của cô. Đông Phương Khuynh Quốc sắc mặt đột nhiên thay đổi, con người kết sương, hô hấp, ngừng lại. Có rất ít người có thể chọc cho hắn tức giận, đó là bởi vì hắn đối với bất cứ chuyện gì đều dừng dừng, nhưng chỉ cần liên quan đến Văn Tri Lai, hắn phát hiện hắn không thể không quan tâm.

Cho dù chỉ là một cọng tóc của cô, hắn cũng không muốn kẻ khác chạm bừa,

“Hắc... ” Du Nhận đắc ý cười điên cuồng, định đem Văn Tri Lai ôm lấy, khiêu khích hỏi:” Làm sao? Có vị gì? Thì ra là cậu thích con bé mù dờ này?”

“Tôi sẽ giết ông.” Đông Phương Khuynh Quốc tay răng rắc rung động, huyết dịch đang sôi trào, hắn thay đổi giọng nói lười biếng lúc thường ngày, gương mặt tuấn tú diêm dúa phong tình trở nên lạnh lùng nghiêm túc, lúc này, chắc chắn không có ai nhằm hắn thành đàn bà được.

“Cậu đã không có cơ hội. Mặc dù đáng tiếc, nhưng mà, nếu không thể có được cậu, tôi không thể làm gì khác hơn là diệt trừ cậu.” Gã vừa nói vừa chuẩn bị bóp cò súng!

Trong một sát na này, mặt đất tựa hồ như rung chuyển, gã ngạc nhiên, xoay về phía Văn Tri Lai quát hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Động đất sao?”

Văn Tri Lai nhìn mặt đất, lầm bầm nói: “Quan tài của công chúa... Đang xao động ở phía dưới... ”

“Cái gì?” Du Nhận vừa kinh vừa sợ, mộ huyết của công chúa đang ở dưới chân gã? Thì ra là như vậy...

“Vỡ... Bị phá vỡ rồi...” Mắt cô lộ ra sự bén nhọn, trong miệng dật ra tiếng nói nhẹ nhẹ.

“Cái gì vỡ? Cô đang nói cái gì?” Gã hoảng hốt cúi đầu nhìn xuống, trong nháy mắt này, mặt đất gã đang đứng đột nhiên sụp xuống một lỗ hổng to, gã và Văn Tri Lai cùng đồng thời rơi xuống.

“A!”

“Văn Tri Lai!” Đông Phương Khuynh Quốc gào lên bỏ nhào qua, trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông bắt được cánh tay của Văn Tri Lai.

Du Nhận dãn dần không kịp đề phòng, vội vã túm lấy vạt áo của cô, nhưng miếng vải nhanh chóng bị rách toạc, gã chỉ túm được một mảnh vải vụn từ chiếc áo trắng của cô, cả người rơi vào trong lăng tẩm sâu không thấy đáy dưới lòng đất, mất tăm mất tích.

Văn Tri Lai treo ngược ở cửa đông, cánh tay mảnh khảnh bị Đông Phương Khuynh Quốc nắm chặt, tình huống nguy hiểm vô cùng.

“Dừng cử động, đừng có ngộ nguậy, tôi kéo cô lên!” Đông Phương Khuynh Quốc quỳ ở mép động, nắm chặt lấy cổ tay của cô, nhưng cũng không dám dùng sức, bởi vì đất đá ở bên miệng hố đang lục tục rơi xuống.

“Buông tay đi... Nếu không, anh cũng sẽ rớt xuống.” Văn Tri Lai ngược đầu, nhẹ giọng nói.

Ánh mắt của cô nhìn thấy đường nét của Đông Phương Khuynh Quốc, ánh mặt trời hắt lên từ sau lưng hắn, giống như toàn thân đang tỏa sáng, rất đẹp...

Đông Phương Khuynh Quốc nín thở, hắn biết cô lại nhìn thấy hắn, ánh mắt của cô tỏa sáng, ánh sáng lấp lánh như pha lê...

“Thiên nhân của em nhìn thấy gì? Tôi sẽ buông tay sao?” Hắn cúi đầu thở hổn hển, ngay cả chớp mắt cũng không, cứ nhìn cô chăm chú.

Sẽ không.

Không phải là do Thiên Nhân biết trước, mà là từ bàn tay đang siết chặt mạnh mẽ của hắn nói cho cô biết, hắn một chút cũng không muốn buông cô ra, thậm chí, hắn còn không để ý đến chuyện sẽ cùng cô ngã xuống. Người này... sợ là cho dù là địa ngục, cũng sẽ phải theo cô đi... Vừa nghĩ tới cảnh tượng vỡ vụn trong tương lai, mù mịt, không báo trước lại xông lên trong hốc mắt không đồ lệ của cô, đôi mắt trở nên nóng rực đau rát, nén không được mà rên rỉ thống khổ.

“A...” Cô nhắm chặt hai mắt.

“Sao vậy?” Hắn ngăn ra.

“Mắt của tôi...” Cô giơ một tay lên muốn xoa mắt, nhưng cơ thể vừa động, tay của hắn cũng đứng đưa theo, cát đã ở miệng hố lại sụt xuống.

Mắt thấy hắn cũng sắp ngã xuống, hắn không chút chần chờ, thừa dịp đang rơi xuống, dùng sức kéo, đem thân thể mảnh khảnh của cô nhấc lên, ôm chặt vào trong ngực, lại liều chết lăn về một bên.

“Ầm ầm!”

Chỉ kém không thấy một giây thôi, chỗ hắn vừa nằm đã sụt xuống, đất đá rơi thẳng xuống động, rất lâu mới truyền đến tiếng chạm đất.

Hắn thở phào một hơi, nhìn về phía Văn Tri Lai nói: “Tốt rồi, không sao...”

Nhưng Văn Tri Lai vẫn nằm trên người hắn như cũ, không hề nhúc nhích.

“Này! Văn Tri Lai?” Hắn phát hiện có gì đó không đúng, lập tức ngồi dậy, xoay người cô qua, cả người đột nhiên ngây dại chết lặng. Có thể là do va chạm, cô đã ngất đi rồi, nhưng khiến cho hắn hoảng sợ không phải là sự hôn mê của cô, mà là hai hàng nước mắt đọng trên má cô.

Chất lỏng màu đỏ khiến người ta nhìn mà kinh hãi, từ trong hốc mắt cô tràn ra, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô, giống như một đốm dữ chẳng lành, hắn nhìn mà ngây dại.

Cậu không thể đến gần con bé, nếu không, sẽ hại chết nó! Một khi huyết lệ chảy xuống, thì đã quá muộn...

Đây... là huyết lệ sao?

Hắn thật sự... sẽ hại chết cô? Tại sao không phải người khác, mà lại là hắn?

Quá hoang đường! Nào có chuyện như vậy? Hắn mới không tin loại chuyện hoang đường buồn cười này! Đánh chết cũng không tin...

Đưa tay xóa đi dòng nước mắt màu đỏ kia, hắn vươn tay bế cô lên, giận dữ nhìn chăm chăm mặt cô nói: “Tôi không phải lời tiên đoán nào cũng tin, em đừng tưởng rằng như vậy thôi là có thể hù dọa được tôi, bất luận xảy ra chuyện gì, tôi cũng muốn đưa em trở về Đài Loan, đây là em đã nhận lời tôi, em không thể chối được.” Nếu như chảy huyết lệ sẽ khiến cô bỏ mạng, vậy hắn từ giờ trở đi, tuyệt đối sẽ không để cho cô phải rơi lệ, như vậy là được chứ gì? Như vậy, hắn có thể thích cô được đúng không? Có thể... giữ cô ở bên mình đúng không? Chỉ cần không làm cho cô rơi lệ nữa...

...

Văn Tri Lai cuối cùng cũng tới Đài Loan, đền chỗ ở của nhà Đông Phương, cũng giúp một tay giải trừ lời nguyền của sứ mỹ nhân, dưới sự khai ngộ của cô, vướng mắc không rõ yêu hận của Đông Phương Thiên Kiêu cùng Hắc Tinh cuối cùng cũng có kết quả tốt, mặc dù bọn họ đã trải qua sinh tử, nhưng cũng nhờ vậy

mà hiểu nhau hơn, mà kết tình tình yêu của bọn họ, càng khiến cho Đông Phương gia vui mừng không nhỏ, chuyện, tựa hồ đến đây đã có thể kết thúc, Đông Phương gia từ lâu vẫn bị ám ảnh chôn vùi trong màn khói mờ, cuối cùng cũng lộ ra một tia sáng ban mai.

Chẳng qua là, Hắc Tĩnh mang thai đứa con của Đông Phương Thiên Kiêu, có phải chứng tỏ lời nguyện đã không còn hiệu lực nữa hay không?

Mà sứ mỹ nhân đã bị bể nát, liệu có đưa đến nguy hiểm nào kinh khủng hơn hay không?

Điểm này, người nhà Đông Phương vẫn không dám kết luận, bởi vì, trước khi bốn anh em nhà Đông Phương bình an sống qua ba mươi tuổi, không ai có cách nào để xác nhận xem lời nguyện đã hoàn toàn được giải trừ hay chưa. Cho dù, bức mỹ nhân đồ kia, sau đó được phát hiện đã còn chỉ là một tờ giấy trắng. Đúng vậy, nửa đêm, mỹ nhân trên bức mỹ nhân đồ kia giống như bốc hơi vậy, từ trên giấy biến mất, ngay cả câu thơ nguyện rửa kia cũng hóa thành vô hình, nếu như không phải tờ giấy ó vàng kia còn tồn tại, nếu như không phải mảnh vụn của sứ mỹ nhân vẫn rành rành trước mắt, thật sự người ta sẽ cho rằng, lời nguyện rửa đã quán lấy nhà họ Đông Phương mấy đời, cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại.

“Bức... bức họa này từ bao giờ thì biến thành như vậy?” Từ Hồng Kông mới trở về Đài Loan, Đông Phương Phong Hoa khi nhìn thấy bức họa hoàn toàn bị thay đổi thực lấy làm kinh hãi, cũng cảm thấy quá là kỳ diệu.

Mặc dù thương thế của Đông Phương Thiên Kiêu đã ổn định, nhưng vì lý do an toàn, Đông Phương Phong Hoa vẫn quyết định để hắc ở lại Hồng Kông nghỉ ngơi.

10. Chương 05 Phần 2

Về phần Hắc Tĩnh, bởi vì thân thể quá suy yếu, hơn nữa lại đang mang thai, cũng ở lại để điều dưỡng, có Triệu Mỗ Hiền cùng mẹ ở lại chăm sóc cô.

Trước mắt, hắc phái năm người trong Đông Phương lang ở lại bệnh viện bảo vệ, hắc và Đông Phương Khuynh Quốc cùng Đông Phương Tuyết Thế cùng bà nội đem tro cốt của Thập Nhị về nhà Đông Phương, tổ chức hậu sự thật long trọng cho vị bảo tiêu trung thành bảo vệ chủ này.

Thập Nhị chết, khiến cho Đông Phương Thiên Kiêu vừa đau lòng lại tự trách, kẻ vẫn luôn tỉnh táo như hắc, khi vượt lên bình sử dụng tro cốt của Thập Nhị, nói tạm biệt với anh ta, lại giống như một đứa trẻ, khóc rống thất thanh, thật lâu mới kìm lại được.

Thập Nhị đi theo Đông Phương Thiên Kiêu tám năm, chẳng khác nào cái bóng của Đông Phương Thiên Kiêu, so với bốn anh em nhà họ, Thập Nhị giống như anh trai của Thiên Kiêu, ở chung với anh ta lâu ngày, giờ anh ta ra đi, trong lòng Thiên Kiêu cực kỳ đau đớn, có lẽ cả đời cũng không hết.

Trên thực tế, Thập Nhị chết, không chỉ khiến cho Đông Phương Thiên Kiêu đau đớn, cũng làm cho toàn bộ Đông Phương lang suy sụp không thôi, vì vậy, Đông Phương Phong Hoa mới vội vã cùng Tuyết Thế trở về trấn an họ. Nhưng mà, hắc vạn vạn không ngờ tới, vừa về tới nhà đã nhìn thấy một bức họa Mỹ nhân trông không như vậy! Bức họa vẫn được đặt trong tấm khung được đặc chế, trạng thái chân không, không thể nào bị oxy hóa, mà nếu như có bị oxy hóa, cũng sẽ không phai hết màu hoàn toàn như vậy, giống như, mỹ nhân bên trong, không từ mà biệt, bước ra khỏi tranh.

“Gặp quỷ, không thấy mỹ nhân đâu!” Đông Phương Tuyết Thế cũng ngạc nhiên dí mắt vào tranh, trợn mắt.

“Hơn nữa, ngay cả mấy chữ nguyện rửa kia cũng đều biến mất...” Đông Phương Khuynh Quốc lắc bả, khó có thể tin.

“Tôi cũng không biết lúc nào thì xảy ra, là do Tri Lai tiểu thư hôm trước chợt yêu cầu tôi lấy tranh ra xem một chút...” Cừu Nghĩa quả thực cũng sợ hết hồn.

“Cái này... Tri Lai tiểu thư, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Đông Phương lão phu nhân kinh ngạc, miệng cũng không khép lại được, bà đã nhìn bức họa này hơn năm mươi năm, nhưng chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

“Lão phu nhân, cứ gọi cháu là Tri Lai được rồi.” Văn Tri Lai nhẹ giọng nói.

“Tri Lai à, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Đang yên đang lành, sao lại biến thành giấy trắng? Cháu mau nói cho ta biết...” Đông Phương lão phu nhân bất an hỏi.

“Đừng lo lắng, lão phu nhân, chuyện này chứng tỏ, oán niệm của công tượng đã tiêu tán.” Văn Tri Lai ôn hòa giải thích.

“Oán niệm?” Đông Phương Phong Hoa kinh sợ.

“Oán niệm đã tiêu, tranh dĩ nhiên biến mất. Năm đó, công tượng muốn là thứ tình yêu không thể chiếm được, hắn muốn bảo vệ, căn bản cũng là một thứ tình yêu không tồn tại, công chúa vì muốn để cho hắn giải thoát, từng động tay chân trên bức họa, để cho hắn chuyển thể thành nữ nhân, cũng vì, muốn hắn tìm được một tình yêu đích thực thuộc về chính mình, bây giờ, hắn đã tìm được, như nguyện, linh hồn phiêu diêu ngàn năm cô độc kia cuối cùng cũng có nơi để dựa vào, cuối cùng cũng đã hiểu ra, chỉ có một bên lưu luyến si mê thì không phải là tình yêu, tình yêu chân chính là phải đến từ hai phía, mới có thể vững chắc.”

“Ý của cô là, bức họa này bị như vậy, có liên quan đến Hắc Tĩnh?” Đông Phương Tuyệt Thế hừ lạnh. Nói vậy, hắn còn phải cảm tạ cái đứa con gái đã khiến cho cả Đông Phương gia long trời lở đất kia hay sao?

“Đúng vậy, Hắc Tĩnh mang thai, là một nhân tố quyết định, đại biểu cho sinh mạng trọng sinh, đứa bé trong bụng cô ấy có khả năng hóa giải lời nguyền này.” Văn Tri Lai lại nói.

Đông Phương Khuynh Quốc nghĩ đến lúc trước cô nói với hắn hắn sẽ không chết lộ ra huyền cơ, trong lòng hơi rộn, bật thốt lên: “Cô đã sớm biết Hắc Tĩnh sẽ mang thai sao?”

Văn Tri Lai còn chưa trả lời, Cừu Nghĩa đã giành trước nói: “Chuyện Hắc Tĩnh mang thai, Tri Lai tiểu thư là người đầu tiên cảm ứng được, hôm đó cô ấy còn nói chúc mừng gì đó với tôi, còn mấy lời kỳ quái, sau này tôi mới biết được, cô ấy chỉ là trong bụng Hắc Tĩnh đã có đứa con của Nhị thiếu gia.”

Thăng thẩn mà nói, lúc Cừu Nghĩa nhận được tin vui từ Hồng Kông truyền tới, toàn thân cơ hồ run lấy bầy, ông ta khi đó thật sự cảm thấy, Văn Tri Lai quả nhiên là tiên tri!

“Thiên Nhân của cô ngay cả chuyện như vậy cũng thấy được?” Đông Phương Phong Hoa kinh ngạc gấp bội, nhất thời nhớ đến lời tiên đoán “Một chết ba sống” của cô trước khi Đông Phương Thiên Kiêu đi Hồng Kông tìm Hắc Tĩnh, bây giờ ngẫm lại, lúc đó cô đã biết Hắc Tĩnh sẽ mang thai, cũng biết trước Thập Nhị sẽ chết. Cô bé này thật là đáng sợ... Sống lưng của hắn rét run một trận.

“Biết trước, vốn là năng lực của Thiên Nhân.” Văn Tri Lai nhàn nhạt nói.

“Thật sự kỳ diệu như vậy? Vậy tương lai của tất cả chúng tôi, cô không phải cũng biết chứ?” Đông Phương Tuyệt Thế khiêu khích hỏi.

Văn Tri Lai cười không đáp, nhưng sắc mặt của Đông Phương Khuynh Quốc lại trầm xuống.

Từ lúc vào cửa, tâm mắt của hắn chưa từng rời khỏi Văn Tri Lai, hắn nhìn ra được cô đang mệt mỏi, mặc dù trên mặt vẫn mỉm cười, nhưng sử dụng Thiên Nhân quá hao tổn tinh thần, khí sắc của cô đã trở nên có chút u ám, càng làm hắn lo lắng hơn là, động tác nhắm mắt thường xuyên của cô...

Lúc rời khỏi Tô Châu, Kim Phượng từng kéo hắn qua một bên, dặn dò hắn không được để cho Văn Tri Lai sử dụng Thiên Nhân thường xuyên, còn muốn hắn đảm bảo sẽ đưa cô trở lại.

“Nếu như con bé ở Đài Loan mà xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu!”

“Yên tâm, tôi sẽ đi theo bên cạnh bảo vệ cô ấy!”

“Không, cậu trăm ngàn đừng có đến gần nó quá, quan trọng hơn chính là, cho dù như thế nào cũng đừng khiến nó dao động, tuyệt đối không thể... để con bé yêu cậu.” Lời của Kim Phượng cùng với lời của Mẫn Lập Căn giống hệt nhau, giống như cũng tin rằng hắn sẽ hại chết Văn Tri Lai vậy, điều này khiến hắn vừa

bực mình lại khó hiểu, bọn họ rốt cuộc coi hấn là thứ gì? Chẳng lẽ, hấn chỉ có thể lẳng lặng nhìn cô như vậy, không thể chạm vào, không thể yêu sao?

“Đúng vậy, xin cậu đừng làm tổn thương con bé, đừng chạm vào nó, đừng yêu nó, đừng để cho bất kỳ cảm xúc nào của cậu ảnh hưởng đến nó, nếu vậy nó còn có cơ hội còn sống mà trở về, bằng không...”

Lời cảnh báo cuối cùng của Tần bà bà, giống như cây kim vẫn găm vào trong ngực hấn.

Cô thật sẽ chết sao? Là bởi vì hấn?

Không, hấn không tin, bởi vì những lời này đều không phải từ miệng cô mà ra, đều là người khác nói, hấn chỉ tin vào năng lực của cô, người khác nói gì đều là vô nghĩa, không tính...

Nhưng ngày đầu tiên cô đến Đông Phương gia, lúc giải thích nghi hoặc cho Đông Phương Thiên Kiêu, lại lần thứ hai chảy ra huyết lệ, khi chất lỏng màu đỏ tươi kia từ hốc mắt cô chảy xuống, hấn mới giật mình phát hiện, có một số chuyện, nếu như vận mệnh đã định, tựa hồ như không thể nào ngăn cản.

Tựa như hấn không có cách nào khiến cô đừng rơi lệ, không có cách nào ngăn cản chất lỏng màu đỏ đáng sợ đó tuôn ra từ hốc mắt của cô...

Như vậy, có phải hấn cũng không có cách nào ngăn cản cái chết của cô không?

“Tri Lai, theo như lời cháu nói, Hắc Tĩnh mang thai, lời nguyện mỹ nhân sẽ giải trừ sao?” Đông Phương lão phu nhân lại vội vã hỏi.

“Hấn vậy.” Văn Tri Lai gật đầu một cái.

“Hấn? Cô thật ra cũng không quá xác định sao?” Đông Phương Tuyệt Thế nhún lại hai hàng lông mày xinh đẹp.

“Không phải là không xác định, mà là còn một chuyện phải hoàn thành, lời nguyện mới có thể thực sự được giải trừ.” Cô lại nói.

“Chuyện gì?” Đông Phương Phong Hoa hỏi.

“Mảnh vỡ của sứ mỹ nhân, kể cả bức tranh này, trước khi đứa con của Hắc Tĩnh ra đời, làm ơn hãy bảo vệ cẩn thận, khi đứa trẻ được sinh ra, nhớ lấy một giọt máu của đứa bé, thiêu hủy cùng với hai thứ đồ này, nhớ, ở trong thời gian này, nhất định phải canh giữ kỹ hai vật này, càng phải bảo đảm an toàn cho Hắc Tĩnh cùng đứa trẻ.” Văn Tri Lai thận trọng nói.

“Ý của cô là, có người sẽ đến cướp đoạt sao?” Đông Phương Phong Hoa cảnh giác hỏi.

“Đúng vậy.”

“Là ai?”

“Phò mã công chúa.” Cô chậm rãi nói.

“Phò mã công chúa?” Mọi người đều ngây dại.

“Trượng phu của công chúa Tổng thị năm đó, cũng đã chuyển thế mà tới, hấn đang tìm sứ mỹ nhân, nếu sứ mỹ nhân rơi vào tay hấn, chuyện có thể sẽ trở nên càng thêm phức tạp.”

Đông Phương Khuynh Quốc chợt biến sắc: “Cô nói Du Nhận? Thì ra hấn... chính là trượng phu của công chúa kia hồi đó?”

“Đúng vậy.”

“Chẳng lẽ hấn ngã vào cổ mộ còn chưa chết?” Rơi vào trong cổ mộ sâu không thấy đáy, còn có thể sống?

“Không, ông ta vẫn còn sống.”

Đông Phương Khuynh Quốc hơi rợn, nếu như tên kia còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến cửa.

“Khuynh Quốc, thế này là xảy ra chuyện gì? Cổ mộ gì?” Đông Phương Phong Hoa vội hỏi.

Đông Phương Khuynh Quốc kể lại sơ lược những chuyện đã xảy ra, mọi người càng nghe càng kinh hãi, không ai ngờ được rằng, lúc lời nguyên vật và mãi mới có thể hóa giải được, lại nhảy ra một nhân vật như vậy!

“Chờ một chút, cậu nói là... cậu tìm được lăng tẩm của công chúa?” Đông Phương Phong Hoa kinh ngạc không dứt. Vị trí lăng tẩm của công chúa đã thành câu đố, Tiểu Cửu tìm bao nhiêu năm cũng không thu hoạch được gì, làm sao Khuynh Quốc không chỉ tìm được, còn đi qua?

“Là Văn Tri Lai tìm được.” Đông Phương Khuynh Quốc nói.

“Chuyện quan trọng như vậy sao giờ mới nói?” Lão phu nhân kêu lên.

“Trở về phát sinh nhiều chuyện như vậy, làm sao có thời gian mà nói rõ? Huống hồ, cổ mộ ở chỗ đó cũng không chạy đi đâu được, lần sau có thời gian đi tìm là được.” Hắc hừ nhẹ nói.

“Anh không xuống xem một chút?” Đông Phương Tuyết Thế lại hỏi.

“Không xuống, khi đó lăng mộ bị sụp, cộng thêm Văn Tri Lai đang bị thương...” Lúc đó hắc làm gì có tâm tư mà quần lăng tẩm, hắc chỉ một lòng muốn đưa Văn Tri Lai đi nhanh một chút.

“Sụp? Vậy nếu như không tìm được thì làm sao bây giờ?” Lão phu nhân vội la lên.

“Lão phu nhân, đừng lo lắng, vị trí lăng tẩm, Khuynh Quốc tiên sinh đã nhớ.” Văn Tri Lai nhẹ giọng trấn an lão phu nhân.

“Phải không? Khuynh Quốc, con có nhớ không?” Lão phu nhân quay đầu nhìn Đông Phương Khuynh Quốc.

“Coi như con có quên, Văn Tri Lai cũng nhớ.” Đông Phương Khuynh Quốc nhún vai.

“Đúng đúng, Tri Lai à, cháu phải giúp Đông Phương gia nhà chúng ta tới cùng, đừng bỏ đi đấy!” Lão phu nhân kéo tay Văn Tri Lai, mềm giọng yêu cầu.

“Dạ.” Cô gật đầu một cái. Nếu đã đến, cô sẽ chẳng quay về được, thậm chí, cô còn không xác định cô có thể sống được đến năm sau hay không.

“Lăng tẩm đã tìm được, Tiểu Cửu cũng không phải chạy đông chạy tây nữa, bảo con bé trở về đi!” Lão phu nhân nói với Cửu Nghĩ.

“Dạ.” Cửu Nghĩ đáp lời.

Nghe thấy Tiểu Cửu sẽ trở về, trên mặt Đông Phương Tuyết Thế thoáng qua một tia phức tạp, nhưng rất nhanh lại biến mất.

“Nhưng mà, trọng điểm bây giờ là phải điều tra người tên là Du Nhận này.” Đông Phương Phong Hoa trầm ngâm.

“Đúng, phải cẩn thận người này.” Văn Tri Lai nói.

“Theo cách nói của cô, cái người tên là Du Nhận kia, vì công chúa, nên mới muốn đoạt lại sứ mỹ nhân?” Đông Phương Tuyết Thế thiếu kiên nhẫn hỏi, khuôn mặt chất đầy chán ghét. Kẻ thù hết tên này đến tên khác, xong chưa hả?

“Ông ta muốn lấy sứ mỹ nhân, cũng không phải vì công chúa, mà là vì công tượng, ông ta muốn tìm được chiếc đĩa có chứa hồn phách cốt nhục đó của công tượng.” Cô nghiêm mặt nói.

“Cái gì? Vậy là ý gì?” Mọi người lại ngẩn ra.

“Chẳng lẽ hắc thống hận công tượng quá rầy rà bà xã của hắc, đến chết vẫn còn quần lấy công chúa không buông, gian đến mức chuyển thể đuổi theo?” Đông Phương Tuyết Thế cười lạnh châm biếm.

“Không... Ông ta là vì yêu mà đến.”

“Yêu?”

“Vị Phò mã kia, yêu công tượng có dung mạo diễm lệ xinh đẹp.”

Đáp án này, lại làm cho tất cả mọi người đứng ở đây đều sững sờ.

Chuyện xưa phía sau sứ mỹ nhân sao lại phức tạp như vậy? Mà Đông Phương gia lại cố tình chọc phải cái thứ đồ nguyên rửa này.

“Phò mã kia là đồng tính luyện ái?” Đông Phương Tuyệt Thế trợn mắt.

“Tôi không biết, một người trong lòng khuynh hướng yêu thương là nhiều mặt, có lẽ, chỉ trong một khoảnh khắc, một ánh mắt giao nhau, hần liền rơi vào lưới tình, từ đó không thể tự kiềm chế.” Cô khẽ than.

“Nghiệt chương! Nghiệt chương...” Đông Phương lão phu nhân lẩm bẩm hỏi.

“Công tượng lưu luyện si mê công chúa, Phò mã lại thăm mền công tượng, vậy công chúa kia... nàng có biết không?” Đông Phương Phong Hoa nghi ngờ hỏi.

Nhờ cậy cô... Tịnh Y.

Công chúa nàng có biết không? Vấn đề này khiến cho Văn Tri Lai hơi lạnh, một cái chớp mắt, cô lại nghe thấy thanh âm kia.

Nhất thời, trong đầu chợt lóe lên một cảnh tượng, nhưng lại quá mơ hồ, làm cô không sao nắm bắt được.

“Này, sao cô không nói gì?” Đông Phương Tuyệt Thế thúc giục hỏi.

“Tôi...” Cô cố gắng muốn nắm giữ cảnh tượng đó, nhưng một trận đau nhói chợt ập tới, đôi mắt của cô nhúu lại, đau đến tái nhợt cả khuôn mặt.

Đông Phương Khuynh Quốc không hề xem nhẹ sự khác thường của cô, lập tức đứng dậy.

“Đừng có nói với tôi là công chúa ngây thơ cái gì cũng không biết đấy, từ chuyện nàng ta bố trí công tượng, để cho hần chuyển thể thành nữ nhân, nàng ta tuyệt đối cũng là một nhân vật khôn khéo.” Đông Phương Tuyệt Thế cười nhạt.

“Công chúa nàng...” Tại sao cô không thấy rõ được cảnh đó? Chỉ có những chuyện liên quan đến chính cô cô mới nhìn không thấy, chẳng lẽ, quá khứ của cô có liên quan đến công chúa?

“Cô có vẻ rất lúng túng, sao vậy, cô không phải là tiên tri sao? Cũng có chuyện cô nhìn không thấy được sao?” Đông Phương Tuyệt Thế đùa cợt nhìn về mặt hoang mang của cô.

“Tuyệt Thế...” Mọi người đồng loạt trách cứ sự vô lễ của Đông Phương Tuyệt Thế, Đông Phương Khuynh Quốc đã sớm không nhẫn được nữa, khuôn mặt thối lại, tiến lên vươn tay kéo Văn Tri Lai từ trên ghế salon lên.

“Đừng hỏi nữa, để cô ấy nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, tôi vẫn khỏe.” Văn Tri Lai nhàn nhạt nói.

“Không, cô mệt rồi, về phòng.” Hần mạnh mẽ dìu cô đi, không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, trực tiếp kéo cô ra khỏi phòng khách, lui về khu nhà riêng biệt phía sau.

Đông Phương Tuyệt Thế nhìn chằm chằm bóng lưng của hần, lạnh giọng giễu cợt: “Anh ba không phải là đã thích cái cô mù này rồi chứ?”

“Tuyệt Thế, chú ý cách dùng từ của cậu.” Đông Phương Phong Hoa quát lên.

“Hừ! Em nào có dùng sai từ? Mắt không nhìn thấy thì gọi là mù, tất cả các từ điển quốc ngữ đều giải thích như vậy, nếu không tự anh đi mà tra.” Hần hừ nhẹ một tiếng, vung mái tóc đuôi ngựa, đi thẳng lên lầu.

Đông Phương lão phu nhân có chút kinh ngạc.

Tại sao ba đứa nhỏ này đều thích phải người không nên thích vậy? Từ Triệu Mộ Hiền cho đến Hắc Tĩnh, bà đã thỏa hiệp hai lần, nay lại đến một cô Văn Tri Lai?

Cô ta mặc dù là một cô gái tốt, nhưng mà mắt của cô ta...

“Phong Hoa...” Lão phu nhân nhìn đứa cháu cả.

“Bà nội, đừng lo lắng, Cừu Nghĩa từng nhắc qua, Văn Tri Lai tuyệt đối không thể nói chuyện yêu đương nam nữ, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cô ấy nhất định sẽ biết nặng nhẹ thế nào.” Đông Phương Phong Hoa ngoài miệng an ủi bà nội như vậy, trong lòng cũng cảm giác được, một đứa chưa từng nghiêm túc với bất cứ chuyện gì như Khuynh Quốc, lại đối với Văn Tri Lai khác thường như vậy.

“Phải không? Vậy thì tốt. Rảnh rồi hãy khuyên nhủ Khuynh Quốc, đối tượng phải tìm tử tế, đừng nóng vội.” Đông Phương lão phu nhân thở dài một tiếng. Thời gian này bà bị kích thích không nhỏ, hết chuyện sứ mỹ nhân bị vỡ, lại đến chuyện Thiên Kiều bị trọng thương, sau đó lại đến Hắc Tinh mang thai, bây giờ Khuynh Quốc lại đi yêu một cô gái mù, tim cứ nhảy lên nhảy xuống, cũng đủ dẫn dắt bà quá rồi.

“Cháu biết, Cừu tổng quản, phiền chú đỡ bà nội vào nghỉ ngơi.” Hắc nhìn Cừu Nghĩa nói.

“Được.” Cừu Nghĩa đáp một tiếng. dìu lão phu nhân về phòng nghỉ ngơi.

Đông Phương Phong Hoa một mình đứng ở phòng khách, nhìn bức mỹ nhân đồ trông không kia, nghĩ thầm, theo tính tình của Khuynh Quốc, sẽ chẳng quản đối phương có đáp lại hay không, một khi yêu, chỉ sợ là lên tận trời xanh xuống hoàng tuyền, đến chết cũng sẽ không bỏ qua...

Con cháu Đông Phương gia chỉ có ba mươi năm tuổi thọ ngắn ngủi, tựa hồ chính là như vậy, nếu muốn yêu, thì yêu đến liêu lĩnh.

Vừa điên cuồng vừa mãnh liệt.

Giống như sự si ngốc của công tượng kia, hết thuốc chữa giống nhau.

Đây, có lẽ mới là lời nguyên nhân chính của sứ mỹ nhân chẳng!

11. Chương 06

Chương 6

“Mắt không thoải mái sao? Để tôi xem một chút.” Đông Phương Khuynh Quốc đỡ Văn Tri Lai trở lại khu nhà riêng biệt, lập tức muốn kiểm tra đôi mắt của cô

“Không cần, mắt của tôi không sao, cảm ơn anh đã đưa tôi trở lại.” Văn Tri Lai nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, quay đầu đi chỗ khác, lui về phía sau ba bước, kéo ống tay áo xuống, giọng nói lạnh nhạt.

Thái độ khách khí, giọng nói khách khí, động tác phòng bị khiến Đông Phương Khuynh Quốc nhướn mày.

Lúc ở Tô Châu, cô mặc dù cũng trốn tránh hắn, nhưng cũng sẽ không giống như giờ phút này, cứ như vậy cự tuyệt hắn ngàn dặm, hơn nữa, khi gặp lại ở Hà Nam, hắn đã cho là quan hệ của hai người đã trở nên khác trước, nhưng mà, kể từ khi trở lại Đài Loan cô lại trở nên xa lạ hời hợt mà lạnh lùng, phảng phất đem hắn trở thành người xa lạ, trước sau cùng hắn giữ một khoảng cách nhất định.

Khoảng cách đó làm người ta nổi giận!

“Sao vậy, cô đang đề phòng tôi?” Hắc lạnh lùng hỏi.

Đi Hong Kong mười ngày, tim của hắn có một nửa ở lại bên người cô, đó là một thứ tưởng niệm nhưng nhớ mà hắn không cách nào hình dung được, tất cả không khỏi nhớ tới khuôn mặt của cô, đôi mắt của cô, cho dù lúc đang lo lắng cho thương thể của Thiên Kiều, nhưng lúc nào hình bóng cô cũng chiếm cứ in sâu trong tâm trí của hắn... Nhưng mà, nhìn cô xem, tựa hồ hắn có ở đó hay không có cũng được không có cũng không sao, đương nhiên, đừng có nghĩ mà tìm trên mặt của cô được cái gì mà tâm tình dao động. Cái đấy thì thôi, bây giờ cô lại còn coi hắn là yêu ma quỷ quái gì đó, ngay cả vạt áo cũng không muốn cho hắn đụng vào.

“Phải.” Cô cũng không phủ nhận.

“Tại sao? Tôi là độc sao?” Kiều dung xinh đẹp mơ hồ phủ tạng sương lạnh.

“Phải. Đối với tôi mà nói anh chính là độc, không thể chạm vào.” Cô theo lời của hắn nói.

“Cô...” Hắn giận, lần đầu tiên bị người khác làm cho tức đến đau ngực.

“Tôi nguyện ý theo anh tới đây đã là nhượng bộ rất lớn, xin tôn trọng cổ kị của tôi một chút.”

“Cổ kị cái gì? A, cô đang chỉ mấy chuyện hoang đường rằng tôi sẽ hại chết cô kia sao?” Hắn nghiêng đầu hừ lạnh.

“Đó là sự thật.” Cô ngẩng mặt lên, giọng nói nhẹ mà nghiêm túc: “Anh nếu như gần gũi tôi quá, tôi nhất định sẽ chết.”

“A...” hắn đột nhiên cười lạnh, châm biếm “Đúng nha, ra cửa sẽ chết, đi hướng đông sẽ chết, bây giờ ngay cả tôi chạm vào cô, cô cũng sẽ chết? Văn Tri Lai, lời sư phụ cô nói, cô hoàn toàn tin tưởng?”

“Sư phụ tôi tu hành rất cao, mặc dù người không có thiên nhân nhưng liệu sự như thần.”

“Theo tôi thấy, ông ta căn bản chỉ hù dọa cô, hy vọng cô cả đời này thay ông ta bảo vệ Tịnh viên đừng đi đâu cả.”

Hắn bèn nhón cười lạnh.

“Sư phụ không phải người như thế, xin anh đừng nói bậy.” Sắc mặt cô nghiêm lại.

“Nói bậy chính là sư phụ cô, tại sao kết luận tôi sẽ hại cô? Tại sao như thế?” Hắn cả giận nói.

“Sư phụ không có nói anh, sư phụ chẳng qua là theo mạng của tôi suy đoán nguyên nhân, chân chính xác nhận anh sẽ làm tôi tổn thương, chính là tôi.” Cô nhất định phải nói cho rõ ràng, nhất định phải nặng lời mới được, như vậy, mới có thể kịp, đẩy hắn ra thật xa, mới có thể bảo vệ hắn, không để cho hắn bị thương.

“Chẳng phải cô nói qua Thiên nhân không thể nhìn thấy tương lai của mình.” Hắn mỉa mai phản đối.

“Đúng vậy, vốn là như vậy, nhưng khi anh chạm tới tôi, tôi lại nhìn thấy tử vong.”

“Cái gì?” Hắn biến sắc mặt

“Là ánh mắt của tôi chỉ thấy được người sẽ phá hủy tôi xuất hiện trước mặt của tôi, một khắc kia, tôi đã xác định đó chính là anh...” Cô nói thẳng

“Đừng nói!” Hắn kinh động thanh quát bảo ngưng lại. Từ chính miệng cô nói ra, chẳng khác nào lời tiên đoán, cũng sẽ thành hiện thực! Hắn không muốn cô nói ra, không cho phép cô nói ra,

“Anh có thể không tin không nghe, nhưng anh thật sự là sát tinh của sinh mệnh tôi, ngay từ lần đầu gặp anh, tôi đã biết...”

Lời cô còn chưa dứt, đã bị kéo qua, tiếp đó, một hơi thở nóng rực che lấy bờ môi của cô, cũng che lại giọng nói của cô.

Cô kinh hãi, giãy dụa, nhưng khí lực của hắn quá lớn, ôm cô thật chặt, hôn mãnh liệt, dùng hơi thở của hắn áp đảo trời đất khóa cô lại! Trong nháy mắt, hình dáng của hắn rõ ràng chiếu vào trong mắt cô, khuôn mặt diễm lệ tuyệt luân kia, mái tóc dài mềm mại như một mảnh hổ phách màu nâu kia, lông mi vừa cong lại vừa dày như cánh quạt kia,... Cô không có cách nào mở miệng, không có cách nào lên tiếng,... không có cách nào hô hấp nữa, trái tim giống như muốn vỡ ra, trong lồng ngực co lại phản kích.

Người đàn ông này, lần đầu tiên gặp nhau ở Tịnh Viên đã xâm nhập vào mắt của cô, mà ở cái đêm bị trói lại hôm đó ở Thượng Hải, đã xâm nhập lòng cô, một tháng trời này, cô liều chết che giấu, liều chết đè nén, chỉ sợ tình cảm mới nhen nhóm của mình sẽ bữa bãi tán loạn, sợ trái tim bình tĩnh của cô, sẽ nổi lên giống bão...

Hắn có biết cô phải cố gắng bao nhiêu khí lực mới có thể duy trì vẻ lạnh nhạt trước mặt hắn?

Phải dùng ý chí lực rất mạnh, mới có thể ngăn cản trái tim của mình vì hắn mà nhảy nhót?

Nếu như hắn biết, hắn cũng sẽ không như vậy nhất định muốn công phá bức tường thành cô bằng được.

Mà hắn chính là cái gì cũng không biết! Cái gì cũng không biết.

Đông Phương Khuynh Quốc cảm giác cô đang run rẩy. Là tức giận? Là kinh hoàng? Hay là bất an? Hắn đều không quan tâm, hắn chẳng qua là muốn cô hiểu hắn, hắn không chấp nhận bất kì chỉ trích hay tiên đoán, cái gì sống cái gì chết chứ, cũng không thể ngăn trở hắn đến gần cô, chạm vào cô, yêu cô.

Cô không thể dùng cặp mắt kia mê hoặc hắn xong lại muốn hắn thanh tỉnh, không thể đã chiếm trọn trái tim của hắn xong mới bảo hắn tránh ra. Hắn không chấp nhận. Mười ngày qua vô cùng mệt mỏi, nhớ mong, tức giận đều hóa thành nụ hôn mãnh liệt này, trong nụ hôn có mất hồn, mềm mại, cùng thâm tình tuyệt đối.

Lần đầu tiên trong đời hắn yêu một người, lần đầu tiên biết nhớ nhưng người khác, tình cảm như vậy, có lẽ sẽ không có lần sau, hắn không muốn dừng lại, lại càng không nguyện ý bị ngăn cản, đặc biệt lại bị chính người mình yêu ngăn cản.

Văn Tri Lai không chịu nổi thứ thâm tình như vậy, yêu là độc, tình là độc, sẽ tổn hại đến đôi mắt của cô, định lực của cô, còn có thọ mệnh của cô, vì vậy, cô bắt đầu choáng váng, hít thở không thông, sắp lên cơn sốc.

Nụ hôn này, hại cô trúng độc, độc chính là hắn.

Không biết qua bao lâu, môi của hắn nếm phải một vị mặn chát của máu tanh, hắn kinh hãi ngẩng đầu lên, sắc mặt đại biến

Cô đang rơi lệ, chảy huyết lệ!

“Văn Tri Lai!” Hắn hít một hơi sâu.

Cô mở mắt ra, đôi mắt đen vốn trong suốt, chìm vào một mảng màu đỏ khiến người ta sợ hãi.

Hắn thật bị dọa cho sợ! Hắn ôm lấy cô ngã ngồi trên ghế sa lon, khép mắt cô lại, giọng khàn khàn gấp gáp gào lên: “Nói cho tôi biết, phải như thế nào mới có thể ngừng chảy huyết lệ? Phải làm như thế nào mới có thể không khiến cho em rơi lệ nữa?”

“Chỉ cần... anh đừng đến gần tôi nữa.” Cô cúi đầu trầm tĩnh nói, che giấu tâm tư cùng ghen ngào.

Hắn cứng đờ người, khuôn mặt xinh đẹp có chút vặn vẹo mà tái nhợt. Vấn đề thật sự là tại hắn sao? Thật sự là hắn hại cô rơi lệ? Hắn từ từ rút tay về, nhìn mặt của cô cùng lòng bàn tay của hắn đều giống nhau dính một màu lệ đỏ, nỗi sợ hãi trong lòng kia, mạnh mẽ ngưng tụ, sau đó, dâng lên một trận lạnh lẽo.

“Chảy huyết lệ... trước kia từng có sao?” Hắn hỏi.

“Không có, là sau khi nhìn thấy anh mới bắt đầu.”

“Thật sự đều là bởi vì tôi?” Hắn cắn răng hỏi tiếp.

“Đúng vậy.”

“Chảy huyết lệ, sẽ chết thật sao?” Trái tim lơ lửng, hắn chỉ muốn hỏi cho biết.

“Đúng vậy, đây là dấu hiệu của cái chết.”

Đáp án này, rốt cục đã khiến cho kẻ ngoan cố lại ngang bướng như hắn hoàn toàn bị đánh bại.

Bị chính cô gái mình thích lên án tính yêu của hắn sẽ hại chết cô, điều này so với cô nói thẳng rằng không thương hắn còn ghê tởm, buồn cười, đáng hận hơn cả!

“Tôi hiểu, tóm lại, em chính là muốn tôi rời xa em đúng không?” Hắn đứng dậy lui về phía sau nhìn cô chăm chú.

“Phải, làm phiền anh.” Mắt cô hạ thấp xuống

Phiền toái? Cô cũng biết thích một người, nếu thu hồi lại tình cảm có bao nhiêu phiền toái sao? Phiền toái chính là rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng lại không thể đến gần, không thể chạm vào cảm nhận, phiền toái chính là lúc này trái tim không ai cần của hắn nên đặt vào đâu bây giờ? Sớm biết, thì đừng để cho hắn gặp cô, cuộc đời này không gặp nhau, cũng sẽ không phiền toái.

“Được rồi! Tôi sẽ làm theo, nếu tôi đối với em mà nói là một kẻ gieo tai họa, thì tôi sẽ cách xa ra một chút, tránh cho tôi khỏi tổn thương em.” Khuôn mặt hắn u ám, cười lạnh.

Tiếng cười như dao, cắt qua ngực của cô, cô hít một hơi, đem nỗi khổ sở kia nhẹ nhàng nuốt xuống:

“Cám ơn.” Hắn đã đáp ứng như vậy là tốt rồi, như vậy hắn cũng sẽ không bị cuốn vào trong chuyện rắc rối ẩn nấp không biết bao nhiêu nguy hiểm kia.

“Cám ơn? Em lại còn cám ơn tôi? A... thật buồn cười” Hắn cười vô cùng châm chọc. Dùng loại phương thức này đem trái tim hắn đập nát hoàn toàn, cuối cùng lại nói cám ơn, cô gái này thật độc ác.

Cô căng thẳng cúi đầu nắm chặt vạt áo trắng, trên gò má lưu lại những giọt lệ nhỏ cháy xuống tà áo trắng, nhuộm thành nhiều đóa hoa hồng.

Hắn nhìn mà kinh hãi, định ngồi xuống muốn cho cô, nhưng mới bước qua được một bước, liền im lặng đứng lại, chỉ nắm chặt tay thành quả đấm, sau đó bực mình quay đầu kêu nữ giúp việc chăm sóc cho Văn Tri Lai ở bên ngoài: “A Huân! A Huân!”

Cô gái trẻ tuổi vội vàng chạy vào bên trong hỏi: “Tam thiếu gia, có chuyện gì?”

“Giúp Văn tiểu thư lau mặt cho sạch”

“Vâng.” A Huân vừa quay đầu vừa nhìn thấy mặt Văn Tri Lai nhất thời thất thanh kêu lên: “Trời! Văn tiểu thư làm sao trên mặt toàn là máu?”

“Đừng có kêu, đó là nước mắt của cô ấy.” Hắn trách cứ nhẹ nhàng.

“Nước mắt?” A Huân đơn giản sững sờ, chảy nước mắt màu đỏ ư?

“Ừ! Chảy Huyết lệ, là tuyệt chiêu khác của Thiên nhân đấy” Hắn tàn khốc châm biếm.

Văn Tri Lai nhắm mắt lại làm bộ không có nghe thấy lời nói quá đáng của hắn, làm bộ như trái tim không đau đớn, làm bộ mình một chút cũng không hề bị tổn thương.

“Vậy... Làm gì có chuyện như vậy Văn tiểu thư có phải là ngã bệnh không? Có muốn tìm thấy thuốc tới xem một chút?” A Huân vội vã chạy vào phòng tắm lấy khăn lông ướt, lau đi từng vết máu trên mặt Văn Tri Lai.

“Không cần, chỉ cần tôi tránh xa cô ấy một chút, cô ấy sẽ không sao, bởi vì, toàn thế giới này chỉ có tôi sẽ hại chết cô ấy.”

Hắn tự giễu, bực tức đẩy cửa ra.

Cô trầm mặc nghe tiếng bước chân hắn dần dần rời xa, cho đến khi cánh cửa nặng nề bị đóng lại, tâm tình bị đè nén tất cả nổ tung, nỗi đau đớn kia giống như dòng nước xiết xối lên toàn thân, cả người cô bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy.

“Văn tiểu thư! Cô sao vậy? Cảm thấy lạnh sao?” A Huân kinh hãi vội dìu cô mới giật mình, cảm thấy cơ thể cô nhiệt độ rất thấp.

Cô muốn mở miệng cũng đã không có khí lực để nói chuyện.

“Cô như thế nào rồi? Rất không thoải mái sao? Có cần tôi đi gọi Tam thiếu gia trở lại không?” A Huân bị làm cho sợ đến nỗi luống cuống cả tay chân.

Cô lắc đầu, bắt lấy tay A Huân cố gắng nặn ra tiếng: “Không, tôi không sao ngủ một lát là ổn thôi.”

“Nhưng cô...”

“Tôi chẳng qua là mệt mỏi quá thôi.” Cô yếu ớt chậm rãi khép lại hai mắt mệt mỏi cùng đau đớn.

Thì ra là muốn ngăn cản tình yêu, phí sức như vậy, mà muốn bản thân đối nghịch với tâm ý, sẽ thống khổ như thế.

Cô còn có thể trở lại quá khứ bình yên tĩnh lặng sao? Còn có thể sao?

Không, cô so với ai khác hiểu rõ, đã yêu, thì không thể, mãi mãi không thể...

...

Du Nhận lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Công vào một ngày cuối thu, người kia, đứng dưới tàng cây, đang nâng niu chiếc bình sứ mình chế tác, hướng về phía nương tử của gã mỉm cười. Rõ ràng một dung nhan diễm lệ, xinh đẹp làm cho trái tim gã chấn động.

Gã không hiểu vì sao một dung nhan như thế lại xuất hiện trên người một nam tử?

Mà nam tử như thế lại hết lần này tới lần khác lại len lén ái mộ thê tử của gã!

Một năm sau, lại lần nữa nhìn thấy hần, càng thêm phần xinh đẹp, khi hai người đụng nhau ở hành lang, hần cúi đầu quỳ sát ở trước mặt gã vẫn an.

“Ngẩng đầu lên.” Gã ra lệnh, hần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm gã. Đây là bọn hần lần đầu tiên mặt đối mặt, bốn mắt đụng nhau, gã bị ý vị đặc biệt của Thiên Công mê hoặc.

Nhưng, trong mắt của hần không có gã, dù gã đứng trước mắt hần, hần cũng chỉ toàn tâm toàn ý với thê tử của gã.

Một đoàn lửa cứ như vậy ở trong lòng gã bùng cháy lên, gã tức giận, gã căm phẫn, gã... ghen tỵ với chính thê tử của mình.

Gã khó có thể chịu đựng việc hần và thê tử của mình lúc nào kè kè bên nhau suốt ngày, mặc dù gã biết rõ ràng thê tử yêu gã sâu đậm như thế nào, gã tuyệt đối không thể nào cũng hần có bất kỳ tư tình gì cả, nhưng gã vẫn không nhịn được chua xót, hần càng lưu luyến si mê thê tử của gã, gã càng thêm chán ghét thê tử đã kết hôn với mình mười năm, cũng càng không chịu nổi sự đụng chạm của thê tử...

Điên cuồng đến như thế! Gã nghĩ, gã thực sự phát điên rồi!

Vì vậy gã chột dạ, hoảng sợ chạy trốn đến biên quan xa xôi, gã cho rằng, chỉ cần chạy tới một nơi thật xa, thứ tình cảm không nên có kia có thể dứt bỏ được, nhưng vô ích, không gian càng xa, nỗi tương tư càng sâu, gã thống khổ không dứt, mỗi ngày đều đau khổ, muốn trở về, rồi lại bởi vì không có cách nào đối mặt với ánh mắt thẳng thắn của thê tử, nên chậm chạp không về. Cho đến mùa đông năm đó, phương xa truyền đến tin tức về cái chết của hần cùng thê tử bị bệnh nguy kịch, gã mới hoảng hốt hồi triều nhưng đường xá xa xôi, gã cuối cùng cũng chỉ có thể đưa tiễn thê tử của mình trước lúc lâm chung, ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không được. Người gã thích nhất, cùng với người yêu gã nhất, cứ như vậy cùng nhau biến mất trong sinh mệnh của hần, ... Tim của gã vỡ nát, lại không phải vì thê tử của mình, mà lại là vì hần! Hơn nữa khi gã biết được hần cam nguyện lấy xương cốt của mình để làm thành đĩa sứ, chỉ vì muốn cùng thê tử của gã chết cùng, đồng sinh đồng tử, lửa ghen vốn dĩ che giấu trong lòng rốt cuộc cũng hóa thành ngọn lửa cuồng bạo, thiêu đốt lý trí cùng suy nghĩ của hần.

Gã hận! Thật sự hận.

Sau khi phong lãng, gã đứng trước lăng tẩm thê tử mình thề với trời, gã không đem hần cùng thê tử tách ra không được, gã không thể không có được hần, hần hóa thành quỷ, gã sẽ bắt quỷ, hần hóa thành đĩa sứ, gã sẽ đoạt lấy đĩa sứ, gã, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa đều sẽ không bỏ qua hần.

Chết cũng không bỏ qua.

Du Nhận từ từ mở mắt, ánh mắt bén nhọn như dao khắc, khuôn mặt gầy gò bởi vì bị thương càng lộ vẻ lạnh lùng.

Rơi vào lăng tẩm của công chúa, gã cả người bị thương nặng hơn mê một tuần lễ, nhưng trong khoảng thời gian này, trí nhớ của gã hoàn toàn thức tỉnh.

Sự tiếc nuối đau lòng của ngàn năm trước cũng đều theo kiếp trước khúc mắc đã tháo gỡ mà trở nên rõ ràng, gã rốt cuộc hiểu gã cả đời này gã vì cái gì mà tới.

Gã đến tìm “Hần”! Tìm Thiên công đã khiến cho gã nhớ nhung thành hoang tưởng quần quýt tới tận ngàn năm sau kia. Xương cốt Thiên Công giấu trong Sứ mỹ nhân đã bị trộm, Thiên Công liệu có khi nào cũng chuyển thế tới hiện đại? Nếu như thế thì đang ở nơi nào?

“Ông chủ, theo tin tức chúng ta lấy được Sứ mỹ nhân hiện tại đang ở Đông Phương gia. Đông Phương mỹ nhân bao đời nay có thể phục chế đến hoàn mỹ đồ gốm đời Tống. Chính vì tổ tiên bọn họ đã vào trộm được vật chôn theo này trong lăng tẩm công chúa”. Mã Hải một tay bó thạch cao, một tay cầm một phần tài liệu đi tới.

“Phải không?” Du Nhận lạnh lùng khước miệng gương lên. Quả nhiên không sai, Sứ mỹ nhân đang ở nhà của Đông Phương Khuynh Quốc! Như vậy gã rất nhanh sẽ gặp lại cái tên mỹ nam Khuynh Quốc kia?

“Còn có một tin đồn nói Đông Phương gia bởi vì Sứ mỹ nhân mà gặp phải lời nguyên rửa, mỗi con cháu cũng sống không quá ba mươi tuổi.” Mã Hải lại nói.

“Ha? Nguyên rửa của Sứ mỹ nhân? Là nguyên rửa ư...” Gã cười lạnh. Thiên Công là vì tức giận phải chia lìa với thê tử gã nên mới hạ lời nguyên rửa đó? Hừ nói như vậy gã còn phải cảm tạ Đông Phương gia giúp gã chia rẽ bọn họ.

“Vậy Văn Tri Lai? Cô ta bây giờ cũng đang ở Đông Phương gia?” Gã lại hỏi.

“Đúng vậy, cô ta đang làm khách ở Đông Phương gia, có lẽ một thời gian ngắn nữa sẽ không rời đi.”

“Thật tốt quá, ta phải tìm cô ta! Con bé kia nhất định sẽ biết Thiên Công đã đầu thai chuyển thế hay không, Thiên nhân của cô nhất định sẽ thấy người đó đang ở nơi nào, bởi vì cô ta năm đó là một Vu nữ tài giỏi! Một thiếu nữ sắp trở thành Quốc sư cung đình, cô ta không có gì không biết, cô ta cái gì cũng biết...” Hắn cười ác nghiệt, trong mắt phát ra những ánh lửa rét lạnh.

...

Đông Phương Khuynh Quốc uống rượu, mê hoặc một cách kì lạ nghiêng người mơ màng trên ghế sa lon, bên trái ba cô gái dán chặt lấy hắn không tha, bên phải hai cô gái khác cũng đem hết chiều thức trên người muốn hấp dẫn hắn liếc nhìn một cái, cách mấy bàn, mấy người đàn ông ăn mặc sang trọng, từ lúc này vẫn đưa mắt dính trên mặt hắn, khuôn mặt kinh diễm. Không, phải nói là cả quán rượu cao cấp này cả nam lẫn nữ đều không khỏi bị hắn hấp dẫn. Vẻ đẹp hoang dã của hắn, vẻ mỹ diễm của hắn, vẻ nam nữ trung tính của hắn, trong mắt nữ nhân hắn là nam, trong mắt nam nhân hắn tựa như nữ nhân, hắn tựa như tinh linh trong truyền thuyết bất kể là âm dương đồng thể, quyền rũ trái tim của cả nam lẫn nữ.

Đông Phương Khuynh Quốc hoàn toàn không nhận ra những nữ nhân này, cũng không muốn biết, hắn tới nơi này chỉ là vì không muốn ở nhà, tới nơi này là muốn hoàn toàn hít thở một bầu không khí không có hương vị của Văn Tri Lai, nếu biết cô đang ở quanh mình lại không thể đến gần, không thể nhìn cô, quá thống khổ, không bằng dứt khoát cách xa một chút, xa đến không có cảm giác cô tồn tại, dùng rượu làm tê dại nỗi đau trong tim, đem ý thức của mình cùng tình yêu kia cũng chuốc say, trở về ngã đầu liền ngủ một giấc, như vậy hắn cũng sẽ không quản được bản thân vừa tỉnh lại chân đã muốn hướng tới khu nhà riêng, sẽ không từng phút từng giây kháng cự mình nhớ tới cô.

“Anh tên là gì? Nói cho em biết đi.” Cô gái nũng nịu cầu khẩn.

“Anh ở đâu? Chờ chút nữa em đưa anh trở về có được không?” Một người khác thưởng thức đuôi tóc của hắn, lớn tiếng nói.

“Có thể cho em số điện thoại di động không?” Lại có một cô gái trẻ tuổi mở miệng. Bên trái một câu, bên phải một câu có chút ồn ào. Hắn cười mị hoặc một tiếng, cái gì cũng không nói, chỉ ôm chầm lấy các cô, mỗi người ột cái hôn.

Các cô gái mừng rỡ thét chói tai, tranh nhau đoạt lấy, chỉ muốn được âu yếm.

Ai cũng được, chỉ cần đừng làm môi của hắn vô ích phải phát hoảng, chỉ cần có thể làm ẩm áp môi của, hắn ai cũng có thể.

Chẳng qua là, mùi rượu trộn lẫn mùi nước hoa, quá khó nuốt xuống, làm hắn liên tiếp nôn mửa, cũng làm hắn càng nhớ đôi môi thanh thuần như tuyết của Văn Tri Lai.

Văn Tri Lai...

Vừa nghĩ tới cô, đôi mắt trong suốt hiện ra, ánh mắt sáng long lanh lại như âm hồn không tiêu tan quần quanh tâm trí hắn, một lực rung động mãnh mẽ đẩy tất cả các cô gái ra, đem chén rượu mạnh mẽ uống một hơi cạn sạch, sau đó nắm chai rượu trực tiếp dốc thẳng vào miệng.

“Anh làm sao vậy? Đừng uống như thế! Sẽ tổn hại cơ thể” Cô gái gấp giọng khuyên can.

“Tránh ra! Chớ phiền tôi!” Hắn hất cô ta ra, cũng muốn hất tung hình ảnh trong lòng.

“Này, anh ấy bảo cô tránh ra! Biến đi!” Cô gái bên phải nói với người bên trái.

“Làm gì có? Nên đi chính là cô ấy? Bà tám đáng chết!” Cô nàng bên trái giận dữ cãi lại.

Các cô gái tranh nhau sủng ái làm rùm beng, hấn chán ghét bèn đứng dậy bước vào sân nhảy ở tiền sảnh đền cuồng nhảy múa. Tóc dài tung bay lộ vẻ mỹ miều, dung nhan mê hoặc đắm đông, vạt trước áo sơ mi hoàn toàn mở ra, thân thể như rắn đông đưa, trêu chọc cả nam lẫn nữ. Không khí nhất thời vọt tới điểm cao nhất, tất cả mọi người vây quanh hắn, mê muội theo hắn mà gào thét, còn có một số ít nam nữ chủ động đến gần sát hắn, dán vào hắn nhảy những điệu khiêu khích, còn có người đưa tay chạm vào hắn, hắn cũng chẳng sao cả, chẳng qua chỉ bật mượng lắc lư, nhảy nhót, ép mình phải cười...

Mấy vũ khúc kết thúc, hắn thở hổn hển đi xuống sân khấu, choáng váng lung lay một cái, bỗng một chàng trai trẻ tuổi lại gần lấp tức ôm lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ hỏi: “Mệt không? Có muốn tôi dẫn cậu đi nghỉ ngơi một chút hay không?”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm người kia, khoe miệng gọi lên một nụ cười yêu mị

“Nhìn cho rõ, tôi là đàn ông!”

“Tôi biết, nhưng không sao cả.” Chàng trai nín thở vuốt mặt hắn. Người này so với phụ nữ còn khiến tâm hồn người khác khao khát hơn.

“Không sao cả? Có thật không? Cùng tôi ở chung một chỗ là sẽ chết đấy.” Hắn cười, khoe miệng giương lên, cơ hồ dính sát vào bên môi chàng trai kia.

“Tôi không sợ chết.” Người kia miệng khô lưỡi khô vội la lên.

Hắn khựng lại, nụ cười với lúm đồng tiền biến mất.

“Không sợ chết?” Người này lại dám ở trước mặt hắn nói không sợ chết? Ba chữ này giống như ngòi nổ nhen nhóm vào trái tim hắn, buồn bực bị thiêu đốt thành ngọn lửa, vẻ yêu mị biến đổi, thành một cơn tức giận, trong nháy mắt điên cuồng nổi lên, nặng nề huơ ra một quyền đánh cho tên văng lên trên bàn, tất cả chai rượu cùng ly vỡ tan đầy đất, các cô gái kinh hoàng thét lên trốn tránh, gây ra sự hỗn loạn trong quán rượu.

“Thật không sợ chết sao? Vậy bây giờ chết đi cho tao thấy! Chết đi!” Hắn gầm thét một tiếng túm chặt lấy tên kia dẫm một phát.

Ai không sợ chết? Chỉ có kẻ không biết cái chết, không biết cái gì gọi là người chết mới dám nói như vậy!

Cả hiện trường xôn cao, chẳng ai ngờ được một người xinh đẹp như thiên tiên như vậy khi đánh người lại giống như yêu quái đàng đàng sát khí.

Trong đám bạn của tên kia, có người thấy thế cũng đánh tới, năm đánh một, bởi vì tất cả mọi người uống chút rượu vào ra tay sẽ không biết kìm chế, đánh mù quáng, một người trong số đó thậm chí cầm chai rượu liền hướng mặt Đông phương khuynh Quốc đập xuống.

Hắn có thể tránh, nhưng lại không muốn tránh, đưa tay lên ngăn chặn, chai rượu vỡ vụn, cắt qua tay hắn đầy máu, cảm giác đau đớn kia cuối cùng cũng lấn át sự phiền giận trong trái tim hắn, cúi đầu nhìn bàn tay đầy máu tươi, dường như điên rồi bỗng nhiên cười to, cười đến điên cuồng kịch liệt

“Ha ha...” thì ra tay còn có thể thấy đau? Thật làm cho dù có sắp bị tình yêu giày vò đến chết nhưng bụng vẫn thấy đói, miệng vẫn sẽ khát, tay vẫn sẽ đau.

Thì ra tình yêu không có đáng sợ như vậy sao? Một chút cũng không đáng sợ...

Năm kẻ kia cơ hồ cũng bị hấn dọa cho choáng váng.

Lúc này quản lý quầy rượu đi tới, theo phía sau là Thập Tứ. “Mau đưa tam thiếu gia nhà anh về đi!” Quản lý thở dài nói.

“Rất xin lỗi.” Thập Tứ tiến lên dìu Đông Phương Khuynh Quốc vẫn đang cười điên cuồng rời khỏi hiện trường. Ngày thứ mười, quán rượu thứ năm, Tam thiếu gia vẫn còn quậy chưa đủ sao?

Thập Tứ than thở, khẩn cấp liên lạc với Thập Nhất, nhanh chóng đưa Đông Phương Khuynh Quốc về Đông Phương gia.

12. Chương 07 Phần 1

Chương 7

Văn Tri Lai chợt chấn động, tâm thần không yên đứng dậy bước xuống giường, mò mẫm từ từ bước đến bên cửa sổ. Đã xảy ra chuyện. Cô thấy đổ máu... Đông Phương Khuynh Quốc đổ máu... Tay run run đè lại lồng ngực đang phát đau, nhịp tim cuồng loạn mất trật tự, cô quên mất cảnh giới mình đã thiết lập, quên mất phải giữ khoảng cách, lo lắng mở cửa phòng ngủ, bước nhanh đi ra ngoài, nhưng đường đi trong phòng khách còn chưa quen, không cẩn thận va phải ngăn tủ, làm đổ chiếc đèn.

A Huân bị đánh thức, vội vã chạy tới, hỏi: “Sao vậy sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“A Huân, tôi muốn đi ra ngoài.” Cô vội la lên.

“Bây giờ đã là ba giờ sáng rồi! Tiểu thư cô muốn đi đâu vậy?” A Huân sững sờ.

“Tôi muốn đi coi Khuynh Quốc tiên sinh một chút...” Cô lo lắng ưu sầu nói.

“Tam thiếu gia? Tam thiếu gia làm sao?” A Huân ngây ngốc hỏi, cô lần đầu tiên thấy Văn Tri Lai bối rối như vậy.

“Anh ấy bị thương.”

“Có sao?” A Huân ngăn ra, vội vàng đẩy cửa khu nhà, chỉ thấy bên ngoài một mảnh yên tĩnh, mới chịu quay đầu lại trấn an Văn Tri Lai, lại thấy đèn bên nhà chính chợt sáng, giống như đã xảy ra chuyện gì: “A? Hình như thật sự có chuyện...”

“Cô giúp tôi qua xem Khuynh Quốc tiên sinh bị thương như thế nào.” Cô vội là lên.

“Được.” A Huân lập tức chạy về phía nhà chính.

Mười bốn phút sau, A Huân mang theo vẻ mặt kính nể trở lại, nhìn Văn Tri Lai nói một tràng: “Tiểu thư, cô thật lợi hại, tam thiếu gia đúng là bị thương, cậu ấy uống rượu ở quán, đánh nhau với người ta, tay bị chai rượu cắt vào, cả tay toàn là máu, Thập Tứ giúp cậu ấy khử trùng cầm máu, còn khâu mấy mũi...”

“Bây giờ thì sao? Tình hình như thế nào?”

“Thập nhất cho cậu ấy uống thuốc an thần, để cậu ấy nghỉ ngơi rồi.” A Huân lại nói.

“Những người khác đều đang nghỉ ngơi sao?”

“Dạ, bởi vì sợ âm ỉ đến lão phu nhân, xử lý nhanh chóng xong, Cừu quản gia liền bảo mọi người về nghỉ ngơi.”

“Vậy... nhờ cô đưa tôi qua được không?” Cô thỉnh cầu nói.

“Bây giờ?” A Huân ngăn ra.

“Đúng, tôi muốn nhìn Khuynh Quốc tiên sinh một chút...” Cô không xác nhận được hẳn không có việc gì, tối nay khó mà ngủ được.

“Được, tôi biết rồi, qua đây, tôi đỡ cô đi coi Tam thiếu gia.” A Huân cảm nhận được, vị tiểu thư tiên tri này có tình ý đối với Tam thiếu gia, chẳng qua là, không biết tại sao, tình yêu của cô ấy giống như không thể nói ra miệng.

Đêm khuya, bốn phía im lặng, Văn Tri Lai dưới sự hướng dẫn của A Huân, từng bước một đi vào phòng của Đông Phương Khuynh Quốc, bên trong phòng, nồng nặc mùi thuốc khử trùng lẫn với mùi rượu mạnh, còn có một chút mùi máu tanh nhàn nhạt.

A Huân mang một cái ghế đặt bên cạnh giường cho cô ngồi xuống, cô vô thanh vô tức nhìn chăm chú Đông Phương Khuynh Quốc đang nằm trên giường, mặc dù không thấy rõ, nhưng trong Thiên Nhân, mơ hồ có thể cảm giác được hình dáng của hắn.

Tim của hắn đập vững vàng, hô hấp nặng nề, duy chỉ có hơi thở có chút hỗn loạn, cô đau lòng nhúu đôi mi thanh tú lại, cơ hồ đoán ra, trước khi được đưa về hắn đã nháo loạn như thế nào, đã phóng đảng chà đạp bản thân ra sao.

Thời gian này Đông Phương Khuynh Quốc luôn ở bên ngoài, uống rượu lẫn lộn, mỗi đêm đều về trễ, cô không thể nghe thấy, không thể hỏi, chỉ có thể khóa mình trong biệt cư, âm thầm lo lắng hao tổn tinh thần vì hắn.

Đây đều do cô tạo ra, là do cô quá nhiều trái tim của hắn, đẩy hắn xuống vực sâu thống khổ.

Nhưng mà, cô có thể làm được gì bây giờ? Những gì cô làm lúc này, cũng là vì muốn tốt cho hắn, nếu như không đẩy hắn ra lúc này, rất có thể hắn sẽ chết theo cô...

Cô không muốn kết cục như vậy, cô muốn thay đổi cái gọi là vận mệnh, nếu như hy sinh tình yêu của cô có thể đổi lấy một cái mạng cho hắn, cô thà không cần thứ tình yêu đó, chỉ muốn hắn tiếp tục sống.

Một người đẹp như vậy, nên có một cuộc sống hạnh phúc hơn, không nên vì một người mù như cô, tuổi còn trẻ đã ra đi... Trong lúc suy nghĩ, đầu cô lại hiện lên hình ảnh khuynh thành tuyệt sắc lúc lần đầu tiên “Thấy” hắn, khuôn mặt không thuộc về nhân gian khiến cho cô rung động tới bây giờ, đó sẽ là ấn tượng đẹp đẽ duy nhất trong cuộc đời này của cô, vĩnh viễn không cách nào quên lãng. Nhưng mà, cô hi vọng biết bao có thể thật sự chạm vào hắn. Hi vọng biết bao có thể không chút cố kỵ nào nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp ấy...

Khó mà kìm lòng được, cô từ từ vươn tay, tưởng tượng đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn...

Chỗ này, là đôi mắt đen nhánh trong vắt sáng như sao của hắn ư!

Lại chỗ này, là chóp mũi cao thẳng xinh đẹp của hắn!

Mà chỗ này, là đôi môi tuyệt đẹp mê người của hắn...

A Huân đứng một bên nhìn tay của cô ở giữa không trung phác họa, ngực nóng lên, hốc mắt không tự chủ mà đỏ lên.

Mối thâm tình của Văn Tri Lai tiểu thư, cũng chỉ có thể trong đêm tối như vậy, lúc đối phương không hay biết gì, mới có thể không tiếng động biểu lộ ra ư?

Lúc này, Đông Phương Khuynh Quốc vốn đang nhắm mắt ngủ say, đột nhiên mở mắt, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Văn Tri Lai.

Nhìn cô, dùng cách riêng của cô để yêu hắn.

A Huân há to mồm, thiếu chút nữa kêu ra tiếng, vội vàng dùng sức che miệng mình.

Làm sao... Tam thiếu gia đột nhiên lại tỉnh? Sau đó, cô tiếp được ánh mắt của hắn, hiểu ra gật gật đầu, lặng lẽ, từ từ lui ra ngoài. Văn Tri Lai vẫn xuất thần, không phát hiện ra sự khác thường, cho đến khi bàn tay bị nắm lại, cô mới giật mình hoảng sợ hô nhỏ lên: “A?”

Hắn không lên tiếng, mạnh mẽ kéo tay của cô và cả người lại, cũng nắm lấy bàn tay của cô, áp vào trên mặt hắn.

“Không được!” Cô hét hoảng muốn rút tay về, nhưng hắn vẫn không buông, vẫn cứ nắm lấy tay cô, cưỡng ép cô trực tiếp chạm vào hắn.

Khi đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ấm áp, cả trái tim cô đều rung động, cơ hồ không thở nổi.

Hắn di chuyển tay cô, khiến cho đầu ngón tay cô trên gương mặt của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve từ đôi mắt của hắn, sống mũi, cuối cùng, đi tới bên bờ môi của hắn, sau đó, hắn đặt một dấu hôn trên lòng bàn tay của cô.

Phút chốc, đôi mắt mơ hồ của cô bừng sáng, cô nhìn thấy dung nhan tiêu tụy lại nồng nàn kia, nhìn thấy đôi mắt thiêu đốt vừa cuồng dã vừa sáng chói của hắn.

Ánh mắt của hắn, làm cho toàn thân cô đau đớn.

“Tôi yêu em.” Giọng nói hắn khàn khàn mà thâm thúy.

“Không thể...” Cô kinh sợ.

“Em có thể yêu tôi, lại không để cho tôi yêu em?” Hắn trầm mặt trừng cô. Sớm biết cô không hề vô tình với hắn, khiến hắn cảm giận nhất là cô cố ý trốn tránh cùng lạnh lùng, là cô dùng sự tử vong của mình đe dọa cản trở sự chân thành của hắn.

“Không, tôi không yêu anh...” Cô vội vàng bác bỏ, lúng túng muốn thoát khỏi tay hắn.

“Nếu như không yêu tôi, em bây giờ ở đây làm cái gì?”

“Tôi...” Cô cứng lưỡi, trong lòng trăm mối tơ tình, lại nói không ra miệng, không thể nói ra miệng.

“Lo lắng cho tôi, đúng không? Tại sao cứ phải muốn tôi dùng cách này, mới có thể dò xét được trái tim em sao? Muốn tôi phải làm gì, em mới bằng lòng mà thật lòng đối diện với cảm giác em dành cho tôi?” Hắn buồn bực hỏi.

Cô kinh ngạc không dứt. Hắn cố ý bị thương? Cái người tâm cơ nặng nề này...

“Tôi... không có cảm giác gì với anh, buông tôi ra, buông tay...” Trong lòng cô tức giận, đem hết sức lực muốn né khỏi cánh tay của hắn.

Một trận xoay vặn, hắn đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, nhưng tay vẫn chế trụ lấy cổ tay của cô chặt chẽ.

Cô ngẩn ngơ, biết hắn đã động vào vết thương trên tay, vội la lên: “Mau buông ra, tay của anh bị thương.”

“Để cho nó gãy luôn đi.” Hắn tùy hứng mà giận dỗi hừ lạnh.

“Anh... xin lý trí một chút có được không?”

“Không được, tính mạng của tôi cũng không cần đến lý trí!” Hắn trầm giọng nói.

“Khuynh Quốc tiên sinh...”

“Đừng có gọi tôi là “tiên sinh” nữa! Bỏ hai chữ này đi khó lắm sao?” Hắn tức giận kêu lên.

“Tôi...”

“Gọi thẳng tên tôi, thẳng thắn đón nhận tình cảm của tôi, không được trốn tránh.”

“Xin anh đừng như vậy... Anh không biết gì hết...” Cô không khỏi đau khổ cầu khẩn.

“Vậy em nói cho tôi biết! Nói cho tôi biết làm thế nào mới có thể yêu em, mới có thể ở bên em?” Hắn nắm lấy bả vai cô, thống khổ kêu lên.

“Không thể nào! Đời này tôi không có duyên với bất cứ ai cả, một khi động tình, chắc chắn phải chết không nghi ngờ.” Cô cố ý đe dọa.

“Là ai nói? Là ai quy định? Là ai an bài vận mệnh của em? Tại sao em không thể yêu? Tại sao tôi không thể yêu? Chúng ta yêu nhau rồi cuộc đời chạm đến ai?” Hắn gầm lên giận dữ.

Là ai? Cô giật mình. Mệnh này, là do ai an bài?

Mơ hồ, có một đạo hồng quang chiếu vào trong mắt cô, cô nghe thấy một tiếng gầm mãnh liệt!

Ta sẽ đời đời kiếp kiếp quấn lấy cô, mà cô, sẽ dùng tình yêu đời đời kiếp kiếp của cô để bồi thường lại!

Trong tai vù vù, cô nhất thời hỗn loạn.

“Em cũng không biết, đúng không? Cái gọi là vận mệnh định trước, không nhất thiết phải tuân theo, tựa như, vận mệnh quy định em không thể yêu, nhưng em vẫn yêu, yêu tôi.” Đông Phương Khuynh Quốc nhìn chăm chăm cô.

“Tôi không có...” Sắc mặt cô khê biến.

“Em có.”

“Không có.”

“Em có.”

“Không có! Tôi không có yêu anh, không có không có không có...” Cô bất an mất khống chế không ngừng lặp lại.

Hắn xoay người lại gần, hôn lên đôi môi đang chột dạ của cô, cũng ngăn lại lời phủ nhận trái với lòng mình kia.

Bốn phiến môi sớm đã nhưng nhớ nhau, một khi đã chạm vào, sẽ khó mà tách ra được.

Hắn hôn cô cuồng nhiệt, ở trên cánh môi mềm mại của cô ngậm hút trượt qua, đói khát hút lấy hơi thở thanh khiết độc hữu của cô, bởi vì, chỉ có đôi môi cô, mới có thể tinh lọc được tâm hồn nhơ bẩn hỗn loạn của hắn.

Trong lòng Văn Tri Lai giới quy kia đã sớm yếu ớt, đứt tung, định lực đã sớm lung lay muốn ngã xuống, sụp đổ.

Trong khoảnh khắc đôi môi của hắn hôn cô, cô mới hiểu được, mười ngày nay không thấy hắn, tâm hồn cô đã loạn, ăn không ngon, ngủ không yên, trước kia làm thế nào để thanh tâm quả dục, cô đã sớm quên.

Cô chỉ biết là, mỗi ngày vừa mở mắt ra, muốn nhìn thấy nhất chính là dung nhan của hắn, cô sẽ không tự chủ được mà lắng nghe tiếng bước chân ngoài cửa, vừa hy vọng là hắn, lại sợ đó chính là hắn, cả ngày đau khổ trong mâu thuẫn, ý chí yếu ớt luôn chống đỡ hết sức, gắng gượng cầm giữ lần cuối cùng. Nhưng, giờ phút này được hắn ôm hôn như vậy, cô rốt cuộc nhận ra mình đã giả dối thế nào, đồng thời trong lúc đẩy hắn ra xa, trong lòng cô cũng đang mong đợi ông trời cho cô một cái cớ, để có thể bước tới cạnh hắn...

Lực đạo trên môi sâu hơn, mỗi thâm tình thẳng thắn lại không chút nào che giấu kia, từ trong miệng hắn truyền qua, trái tim cô co rút, quên mất lời cảnh cáo của sư phụ, quên mất lời tiên đoán của vận mệnh, không tự chủ được mà hôn lại hắn.

Có thứ gì ngọt ngào hơn so với sự hưởng ứng của người mình yêu? Hắn kích động than nhẹ một tiếng, xoay người, đặt cô áp xuống nệm, nóng bỏng hôn lên đôi môi mềm mại của cô, cùng miệng lưỡi của cô giao triền thật sâu...

Cô thở hổn hển, đã tê rần, mềm nhuyễn, cảm giác mình đang rơi xuống, đang chìm dần, sau đó, trí nhớ bị che lấp kia lại rách ra một kẽ hở, đưa ý thức của cô về ngàn năm trước, rơi về ngọn nguồn của lời nguyện đó...

“Tịnh Y, cô sẽ giúp ta chứ? Giúp ta gỡ nút thắt dây dưa không rõ này...” Công chúa chảy nước mắt, bệnh đã nguy kịch đến giai đoạn cuối, vẫn không cam lòng gắng gượng, đưa cho cô một bọc vải.

“Cầm lấy, đây là tóc của tướng quân và Thiên Công.”

“Công chúa, pháp thuật kia quá ngoan độc, năng lực của ta vẫn chưa có cách nào có thể xoay chuyển luân hồi.” Cô mặc một bộ đồ trắng muốt, trên khuôn mặt thanh nhã có chút khó xử. Yêu cầu của công chúa, đã vượt qua phép thuật tự nhiên, cưỡng ép làm phép, đến lúc đó những người liên quan cũng sẽ phải chịu đựng sát khí cường đại, nhất là chính bản thân cô.

“Cô là đệ tử được quốc sư coi trọng nhất, năng lực đương nhiên không thể xem thường, ngay cả phụ hoàng cũng khen ngợi cô không dứt miệng... Ta không cần cô thay đổi gì, cô chỉ cần lập một chương ngại ngần cách, đừng để bọn họ gặp nhau, chặn duyên phận giữa bọn họ, cũng ngăn cách duyên phận giữa ta và hần... ” Công chúa khầu khí suy yếu, lại cất giấu một nỗi oán hận sâu kín.

“Ai! Người việc gì phải tự làm khổ mình như vậy?” Cô thương tiếc nhìn công chúa.

“Kiếp sau, ta chỉ hy vọng là một nữ nhân bình thường, không cần nhạy cảm như vậy nữa, không cần dễ dàng rung động như vậy nữa, cởi mở là tốt rồi, lơ đãng là tốt rồi... ” Công chúa nguyện ước.

Cô lẳng lẳng lắng nghe, trái tim, cũng âm ỉ đau theo.

Thân là bạn chi giao của công chúa, cô biết rõ công chúa vì tình yêu khác thường không theo luân lí này mà tổn thương biết bao.

“Thiên Công yêu ta sâu đậm, nhưng hần cũng cướp mất trái tim trượng phu của ta, đây là tình cảnh hỗn loạn như thế nào? Hần can dự vào hôn nhân của ta, đồng thời làm thương tổn cả ta và trượng phu của ta, song, hần lại cam tâm vì ta mà chết...” Công chúa đau khổ nói, “Mà ta, gả cho tướng quân bao nhiêu năm, bởi vì chuyện này, mới phát hiện ra hần chưa từng yêu ta, phát hiện hần chỉ vì một nam nhân mà si mê... A... Thật buồn cười làm sao! Ta yêu hần như vậy, hần lại khát vọng một nam nhân... Hần cho rằng ta mù sao? Cho rằng ta không có cảm giác sao? Chuyện xấu này, ta chỉ có thể nhịn, không thể nói, nhưng hần lại chỉ biết trốn tránh, chạy trốn tới nơi xa xôi, nghĩ về Thiên Công, hận ta...”

“Công chúa...”

“Ta không phải thánh nhân, Tịnh Y, ta đây không nuốt nỗi oán khí này, chỉ có cô mới có thể giúp ta báo thù, chỉ cô mới có thể giúp ta...” Công chúa ôm lấy lồng ngực đang đau đớn, bị thương kêu lên.

“Được rồi! Sẽ y như người muốn! Bức họa của Thiên Công ta sẽ làm phép, kiếp sau hần sẽ chỉ là một nữ nhân, hần sẽ tìm thấy tình yêu của mình, giữa hần và tướng quân, sẽ vô duyên vô phận.” Cô không đành lòng, chỉ có thể nhận lời.

“Cũng giúp ta chặt đứt tình duyên với tướng quân đi! Tịnh Y, ta sau này, bất luận trải qua bao nhiêu phen đổi thay, cũng không muốn gặp lại hần.” Công chúa tâm đã lạnh, tình đã tuyệt.

“Người nên biết, duyên phận một khi đã chặt đứt, người cùng người kia, vĩnh viễn sẽ là người xa lạ, mà sau này con đường tình duyên của người, cũng sẽ chịu thử thách gấp bội.”

“Không sao, thử thách thì thử thách, một tình yêu trải qua thử thách, mới là tình yêu chân chính.” Công chúa cảm khái nói.

“Nếu người đã quyết định rồi, ta sẽ giúp người. Đừng lo lắng, dưỡng bệnh cho tốt.” Cô cầm lấy tay công chúa.

“Còn có, Mỹ nhân từ của Thiên công, ta muốn mang theo.” Công chúa lại nói.

13. Chương 07 Phần 2

“Bên trong Mỹ nhân từ có chứa si niệm của Thiên công, thật muốn chôn theo, hần muốn cùng người đây đưa không rõ, thậm chí vây khốn người, không để cho người đi vào luân hồi chuyển thế!” Cô cả kinh nói.

“Ta thà đây đưa cùng với hần, còn hơn để cho tướng quân có được hần...” Công chúa âm trầm nói.

Cô ngẩn ra, tâm cơ và lòng ghen tỵ của nữ nhân, thì ra đáng sợ như vậy...

“Mỹ nhân từ ở bên ta, ta mới có thể an tâm, cô hiểu không?” Công chúa nhìn cô chằm chằm.

“Phải, ta hiểu.” Cô không thể không cảm thán, đây chính là sức mạnh của tình yêu cùng sự đố kỵ sao? Vốn là một công chúa ngây thơ xinh đẹp lại thiện lương, đã biến thành Tu la chốn địa ngục.

“Cám ơn cô... Tịnh Y, hết thủy đều nhờ cô...” Công chúa cuối cùng cũng yên tâm, nhắm mắt lại. Không được mấy ngày, công chúa lâm bệnh qua đời, hôm đó, bên ngoài tuyết rơi đầy, giống như trái tim đã tan nát của công chúa, thê lương nứt nẻ trong cái lạnh thấu xương.

Trước khi phong mộ công chúa một ngày, cô gạt sự phụ quốc sư, nghĩ cách lập đàn làm phép vì công chúa.

Trời đất mênh mông, thời không đằng đằng, cô mạo hiểm dẫn âm khí tăng cường pháp lực của mình, cố gắng thao túng tương lai của ba người.

Lửa trong lò bốc lên bùng bùng, âm phong cuộn cuộn quanh pháp đàn, áo bào trắng của cô hất tung, thân ảnh mảnh dẻ đứng trước lò, niệm chú ngữ, giơ tay vung lên pháp khí của sư phụ!

Công chúa, Thiên Công, Tướng quân, giữa ba người, duyên đoạn, tình đoạn, đời đời kiếp kiếp, gặp mà không thấy, thấy mà không biết, không dây dưa nữa...

Trước khi pháp thuật hoàn thành, âm phong đột nhiên mất đi khổng chế, hóa thành từng đạo lệ khí bén nhọn, đánh về phía cô.

Cô kinh hãi, nhanh chóng giơ kiếm lên cản lại, nhưng chỉ nghe rắc một tiếng, pháp khí đứt lìa, mảnh vụn bay về phía hai mắt của cô!

“A!” Hai mắt cô tuôn máu, đau đớn kêu lên ngã xuống đất.

Đây chính là sự phản phệ của lời nguyện! Là cái giá đắt phải trả cho việc làm phép, cô sớm đã có chuẩn bị, nhưng không ngờ tới là phải bồi thường bằng cặp mắt của chính mình...

“Tịnh Y, ta đang tìm cô...” Giọng nói của tướng quân đột nhiên vọng vào pháp đàn.

“Ta...” Cô thống khổ che mắt, không có cách nào mở mắt.

“Đôi mắt của cô...” Tướng quân ngạc nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy máu của cô.

“Đi ra ngoài! Thần đàn không phải là nơi ngoại nhân có thể bước vào!” Cô quát khê.

“Cô đang làm phép?” Tướng quân nghi hoặc liếc nhìn đài tế.

“Phải, nơi này rất nguy hiểm, đi mau.”

Tướng quân sững sốt trong chốc lát, lập tức lo lắng nói: “Cô nói cho ta biết Mỹ nhân từ của Thiên Công ở đâu, ta sẽ đi, ta chỉ cần chiếc đĩa đó.”

“Người muốn chiếc đĩa đó làm gì? Đó là di vật Thiên Công đưa cho Công chúa.” Cô âm thầm đau lòng cho công chúa, ở giờ phút phong mộ này, tướng quân lại chỉ liều mạng đi tìm Mỹ nhân từ.

“Ta...” Tướng quân ngừng lại trong chốc lát, chột dạ nói ra lý do: “Ta chẳng qua không hy vọng có thứ đồ lẫn máu cốt của một thợ gốm lẫn vào lăng tẩm của công chúa.”

“Đã quá muộn... Mỹ nhân từ theo di mệnh của công chúa... Ngay từ ba ngày trước đã chôn theo.” Cô yếu ớt nói, đồng thời cũng đau lòng thay cho công chúa.

“Cái gì? Tại sao trước thời hạn ba ngày?” Tướng quân bức tức, lại xoay mình run sợ kinh hãi thở hắt ra: “Chẳng lẽ công chúa nàng...”

“Đúng vậy, công chúa đã sớm biết... Nàng cái gì cũng thấy được trong mắt... nhìn trượng phu của nàng, điên cuồng mà mê luyến một nam nhân...”

“Không...” Sắc mặt tướng quân trắng bệch.

“Người vĩnh viễn sẽ không chiếm được mỹ nhân từ... Tướng quân, Thiên Công vô luận là sống, hay chết, cũng sẽ không thuộc về người.”

“Cô đã làm cái gì? Rốt cuộc đã làm cái gì?” Tướng quân kinh sợ ôm hận.

“Tóm lại, người hết hi vọng đi. Đoạn nghiệt duyên này, đến đây là chấm dứt.”

“Đây không phải nghiệt duyên, không phải!” Tướng quân tức giận phủ nhận.

“Bất kể có phải hay không, người đều là kẻ thua cuộc... Nguyên rửa đoạn duyên đã được hạ, trái tim của Thiên Công, kể cả Mỹ nhân từ, sẽ theo cùng công chúa, trăm năm ngàn năm, mà người, chỉ có thể vĩnh viễn không ngừng truy tìm một cái bóng mà thôi, thống khổ mà sống, thống khổ mà chết...”

“Nguyên rửa đoạn duyên? Cô... Cô dám cùng công chúa liên thủ đối phó ta như vậy?” Hấn nhìn chằm chằm đài tể, lửa giận thiêu đốt.

“Đây là oán hận của công chúa, là người tự mình tạo thành.”

“Câm mờm! Cô... đồ vu nữ chết tiệt! Ghê tởm... Quá ghê tởm...” Tướng quân giận đến nổi điên, vung tay nặng nề quát về phía cô một chưởng.

Cô bay qua một bên, pháp kiếm trong tay rơi ra.

“Nói cho ta biết, làm sao mới lấy được Mỹ nhân từ ra? Nói cho ta biết!” Tướng quân rống giận.

“Mộ phần sắp được phong lại, tất cả vật chôn theo đều đã sớm được đưa vào lăng, muốn lấy được Mỹ nhân từ, trừ phi người đi đào mộ, nhưng, người dám không? Người có thể sao?” Cô cười lạnh.

“Cô...”

“Người tốt nhất hãy tự giải quyết cho tốt, thân là Phò mã, chuyện gièm pha này nếu truyền ra ngoài, người sẽ đối mặt với văn võ toàn triều như thế nào? Công chúa vì thay người bảo vệ danh tiếng, kết quả uất ức sinh bệnh, cuối cùng ôm hận mà chết, còn người lúc này vẫn nhớ mãi không quên một chiếc đĩa sứ... Người có còn lương tâm không?”

“Câm mờm! Câm mờm!”

“Thiên Công từ đầu đến cuối đều không nhìn đến người, hấn một chút cũng không yêu người, người tìm được Mỹ nhân từ thì thế nào? Tỉnh lại đi! Người cố chấp, vĩnh viễn là một thứ tình yêu không chiếm được, là vô căn cứ, là ma chướng...”

“Cô dám nhục nhã tình yêu của ta? Đáng chết! Đáng chết!” Tướng quân tức thẹn căm giận, cuồng bạo gầm thét, nhặt lên thanh kiếm đã đứt đoạn trên đất, xông tới, đâm thẳng vào ngực cô.

“A...” Cả người cô run lên, nổi đau đớn kia, xuyên qua toàn thân, phủ tạng đều tê liệt.

Lò lửa đột nhiên tóe lên, cuồng phong gào thét, cả pháp đàn rung động âm âm.

“Bất kể người khác nói thế nào, ta không chiếm được Mỹ nhân từ không được, thân thể của Thiên Công, linh hồn của Thiên Công, máu của Thiên Công, chỉ có thể thuộc về ta, nếu như ta không có được hấn, ta sẽ đời đời kiếp kiếp cuốn lấy cô, ta nguyện rửa đôi mắt của cô, sinh mạng của cô, ta muốn dùng tình yêu đời đời kiếp kiếp của cô để đổi lại, cô sẽ vĩnh viễn không có được tình yêu, không cách nào được yêu, cô vừa động tâm mệnh tất tán, vừa động tình mắt tất mù, phạm là cô cùng với người cô yêu, đều chết trong tay ta, chết một cách thống khổ mà tuyệt vọng...” Lời nguyện rửa tàn khốc của Tướng quân xuyên qua pháp kiếm cùng âm khí còn sót lại, trong nháy mắt kết ấn, phong vào trái tim cô, linh hồn của cô, ý thức của cô.

“Không...” Cô hoảng sợ hô to.

Đoạn kiếm rút ra, máu phun tung tóe, nhiễm đỏ áo bào trắng của cô, cũng nhiễm đỏ thân kiếm, hết thấy yêu hận từ đó bắt đầu, theo sinh tử lan tràn khuếch tán...

Văn Tri Lai kinh sợ mở mắt ra, muốn kêu, mới phát giác môi đang bị Đông Phương Khuynh Quốc hôn, cô ngây ngẩn, nghĩ đến lời nguyện rửa tà ác của tướng quân, một trận khủng hoảng, kinh hoàng run rẩy, đẩy ra. Đông Phương Khuynh Quốc ngạc nhiên, nhìn chằm chằm cô hỏi: “Sao vậy?”

“Anh... Anh không thể đến gần em, em sẽ hại anh!” Cô vội vàng trốn xuống giường, mò mẫm muốn rời khỏi, nhưng mới cất bước đã đụng phải chiếc ghế bên giường.

Đông Phương Khuynh Quốc đứng dậy bắt lấy tay cô, kéo cô trở lại, nhíu mày hỏi: “Em đang nói cái gì?”

“Là em... thì ra đều là tại em...” Cô tránh khỏi cảnh tay của hấn, thống khổ lắc đầu, lùi về phía sau. Rốt cục đã hiểu tại sao Du Nhận lại để mắt đến cô cùng Đông Phương Khuynh Quốc, là cô đã đưa gã tới. Không biết tự lượng sức mình làm nguyên rửa đoạn duyên, chấm dứt tâm nguyện của công chúa, cũng khiến cho

thân mình vùi sâu trong đó, không cách nào thoát khỏi sự rắc rối giữa ba người bọn họ, vì vậy, Sứ mỹ nhân bị trộm, Công chúa cùng Thiên công mỗi người đều tự mình chuyển thể, cô cũng tuân theo vận mệnh mà sinh tồn.

Sứ mệnh cuộc đời này của cô, là ngăn trở duyên phận giữa Tướng quân, Thiên Công và Công chúa, nhưng là vì vậy, cô cũng phải chịu đựng oán hận ngàn năm của Tướng quân, nếu theo lời dạy của sư phụ, không động tâm, bất động tình, tránh xa khỏi Đông Phương gia tộc trộm mộ, có lẽ, cô còn có thể bình yên vượt qua một kiếp này, nhưng, hết lần này đến lần khác cô đều biết trước tình yêu của mình, cũng đoán được người đàn ông mà mình sẽ yêu...

Tơ tình đã động, Du Nhận tìm tới cửa, đây không phải sự trùng hợp, đây là kiếp nạn trong vận mệnh của cô, là nghiệp chướng của cô.

Hoặc là, ẩn sâu trong lời nguyện rửa của tướng quân, chính là đưa Đông Phương Khuynh Quốc tới trước mặt cô, Tướng quân muốn cô không thể tịnh tâm mà trải qua sự thống khổ khi yêu, muốn cô phải nếm thử mùi vị vì yêu mà đau đớn của phạm nhân, cho nên, Đông Phương Khuynh Quốc chính là một con mồi, nếu cô biết đường tránh ra, liền có thể còn sống, nếu dớp lấy, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng lý trí của cô chưa kịp lựa chọn, trái tim đã rung động trước, Thiên Nhân thấy hẳn, báo trước một tình yêu say đắm sắp bắt đầu.

Thấy hẳn, là sinh, cô từ đó đã hiểu ra yêu là gì, nhưng thấy hẳn, cũng là tử, chết bởi tình yêu của cô.

Sinh tử gặp nhau, kết quả, có phải chẳng chỉ là một giấc mộng nhân gian mà thôi? Một giấc mộng đời đời kiếp kiếp đều có kết cục bi kịch?

“Hại tôi cái gì? Chết sao?” Đông Phương Khuynh Quốc từng bước áp sát, rũ lông mi xuống, nhìn gương mặt tái nhợt của cô.

“Anh không hiểu đâu...” Cô không muốn hẳn cũng bị cuốn theo cô vào thù hận của kiếp trước, chịu chết vô ích.

“Tôi không biết Thiên Nhân của em nhìn thấy gì, nhưng nếu như yêu em xong vẫn trốn không thoát khỏi Tử thần, vậy thì cùng chết đi!” Hắn nhẹ giọng cắt đứt lời cô.

Cô ngẩn ra, ngây dại.

“Yêu nhau xong, cùng nhau chết!” Sự nghiêm túc của hắn làm cho người khác giật mình.

“Anh...” Cô chỉ sợ như vậy, chỉ sợ hắn sẽ nói những lời này.

“Cùng chết, có bạn, không phải rất tốt?” Hắn vừa nói vừa quàng tay, kéo cô ôm chặt vào trong ngực.

“Đừng nói tùy tiện, lời nguyện mỹ nhân đã được giải, anh đã có thể sống quá ba mươi, không cần sợ nữa...” Cô nức nở nói.

“Tôi không sợ... Từ sau khi yêu em, cái gì cũng không sợ...” Hắn hôn lên đôi mắt cô, chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm như giờ phút này.

Quá khứ khi sống trong nguyên rửa, hẳn một mặt sợ hãi tử vong, một mặt lại muốn được giải thoát sớm một chút, đau khổ trong mâu thuẫn, liều mạng đi tìm một phương pháp có thể chết thật nhanh chóng mà lại không đau đớn, nhưng bây giờ, gặp gỡ Văn Tri Lai, cô giống như một viên định thạch trấn an sự hốt hoảng của hắn, giống như ngọn đèn sáng thấp sáng sinh mệnh của hắn, hắn nguyện ý sống trong mắt cô, cho dù chỉ là một cái chớp mắt, cũng tốt.

“Cho dù... Em sẽ mang tổn thương cùng cái chết đến cho anh, cũng không sợ sao?” Cô run rẩy. Tướng quân oán hận mà luân hồi đến, Du Nhận tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bỏ qua cho cô cùng với người cô yêu.

“So với cái chết, không thể yêu em còn đáng sợ hơn.” Hắn trầm nhẹ nói hết sự kiên quyết của mình. Cô ngạc nhiên giật mình, hoàn toàn bị đánh bại, nhận thua.

Thì ra nhân gian thật sự có si tình, thì ra, tình yêu chân chính, có thể sâu đậm đến vậy.

Nước mắt từ ngực xông lên, hơi nóng thiêu đốt trái tim cô, đôi mắt cô.

“Anh cái đồ điên này...” Cô ngẩng đầu lên, chủ động vươn tay, thâm tình vuốt ve ánh mắt của hắn, mũi hắn, môi hắn.

Khuôn mặt hắn đang dần dần biến mất trong mắt cô, cô biết, tình yêu càng chôn chặt thì sẽ càng sâu nặng, Thiên nhân của cô, thật sự sẽ mù, thậm chí, không còn sống được bao lâu nữa.

Như vậy, cứ để cô vứt bỏ hết thấy, yêu hắn thật tốt, một lần thôi là đủ rồi.

Không cần biết quá khứ hay tương lai, chỉ cần sống trong giờ phút này, sẽ không còn tiếc nuối gì nữa.

Khi đầu ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt lên môi dưới của hắn, trái tim hắn phóng túng, há mồm ngậm lấy đầu ngón tay cô, gặm, cắn, cô không khỏi thở gấp run lên, nhưng miệng vừa khẽ nhếch, đã bị hắn vững vàng khóa lại.

Nụ hôn điên cuồng mà mãnh liệt, mở đầu ột trận mây mưa thất thường.

Giống như năng lượng đã được tích lũy quá nhiều, một khi sự trói buộc đã biến mất, tình cảm giống như sóng biển ngập trời cuộn cuộn dâng lên. Không kịp đòi hỏi, không kịp chờ đợi, bọn họ ôm hôn lẫn nhau, mái tóc dài của hai người quện làm một, đôi môi dính chặt, thân thể giao triền, hơi thở, điên cuồng xộc xệch... Bạch y trên người cô rơi xuống đất, tấm thân xử nữ trong sạch vì hắn mà buông thả, hắn dùng môi hắn, bàn tay hắn, đôi mắt hắn vuốt ve cô trọn vẹn.

Mà cô, lấy tay thay mắt, thăm dò nam thể xinh đẹp của hắn, dùng đầu ngón tay ghi nhớ mỗi một tác đường cong của hắn, lấy lỗ tai lắng nghe nhịp tim nặng nề cùng hơi thở của hắn.

Cô có thể tưởng tượng ra, vẻ đẹp tuyệt mỹ của hắn giờ phút này, nhất định sẽ là một vẻ đẹp yêu mị điên đảo chúng sinh?

Mà tại sao, hết lần này tới lần khác cô đều nhìn không thấy? Cô thật muốn nhìn dáng vẻ của hắn bây giờ, thật muốn nhìn hắn...

Tựa hồ như phát hiện ra sự tiếc nuối bất an của cô, nụ hôn của hắn càng thêm nóng bỏng, tay cũng càng thêm kích thích trên da, ý đồ khiến cho thân thể ngây thơ như băng thanh ngọc khiết của cô, thiêu đốt trong lòng hắn, khiến cho cô không còn có thời gian mà suy tư.

Cô thở gấp, thân thể mảnh khảnh phẳng phất như không còn thuộc về cô, giống như có một nỗi dục vọng khao khát, tùy ý xô vào cô, thất tình lục dục cô tốn ngàn năm mới kiếm chế được, dễ dàng đã bị hắn khơi mào, giải phóng...

Theo sự dẫn dắt của hắn, cô lọt vào cảm giác rung động chưa từng có, khi từng đợt sóng triều dâng lên đột kích, hắn chiếm lấy thân thể của cô, cùng tiến vào linh hồn của cô.

Đau đớn giống như dao cắt xuyên qua cô, để lại dấu ấn trong sinh mệnh của cô, sự đau đớn này, là cái giá phải trả cho tình yêu, là chứng minh cô không thể nào chối bỏ.

Mất đi trinh tiết, cô một chút cũng không hối hận. Trong bóng tối, bóng dáng trần trụi của bọn họ gần bó giao hòa, pháp phòng theo quy luật, tiếng thở dốc càng lúc càng dồn dập, động tác cũng càng lúc càng cuồng mãnh, đau đớn đã sớm bị cảm giác hưng vô mở rộng thay thế, cô mê đắm, mất trọng lượng, chỉ có thể mặc thân thể theo hắn khởi vũ, đắm chìm trong sự vui sướng nguyên thủy nhất của loài người, cũng không còn cách nào quay đầu lại, không muốn quay đầu lại...

Cuối cùng, hai người đồng thời leo đến đỉnh cao của sự vui thích, thân thể từ đó kết hợp, tình yêu, từ đây chậm chậm rút xuống sinh mệnh của họ...

Chẳng qua là, tại sao tại thời khắc hạnh phúc này, cô lại nghe thấy tiếng cười âm trầm vọng tới từ một nơi xa xôi?

Âm thanh điềm ác kia, tựa hồ như đang từng chút từng chút tiến lại gần, cũng tựa hồ như đang báo động trước với cô!

Yêu là sinh, yêu cũng là tử, cái ôm của tình nhân, là thiên đường của cô, cũng là địa ngục của cô...

14. Chương 08 Phần 1

Chương 8

Văn Tri Lai tới sân bay lúc gần trưa, sắc mặt của cô có vẻ hơi tái nhợt, nhưng cả người ung dung bình tĩnh, không có rối loạn, lại càng không có vẻ chán chường. Bởi đây là quyết định của cô từ trước. Phụ trách bảo vệ cô là Tam Thập của Đông Phương lang, đã làm xong các thủ tục lên máy bay, bước tới bên cạnh cô nói:

“Tri Lai tiểu thư, đã làm xong thủ tục rồi, tôi đưa cô lên máy bay.”

“Cám ơn cô, Tam Thập, đã làm phiền cô phải đưa tôi về Tô Châu rồi.” Cô thấp giọng cảm ơn.

“Xin đừng nói vậy, cô là khách quý của chủ nhân chúng tôi, đó là việc nên làm. Có điều cô đột nhiên quyết định quay về khiến chúng tôi rất bất ngờ, vì chiều tối nay phu nhân và Triệu tiểu thư sẽ đưa cậu Hai và Hắc tiểu thư về, bọn họ cũng rất muốn gặp cô.” Tam Thập buồn bực nói.

Cô cúi đầu không đáp, cũng không đáp nổi.

Thiên Công và công chúa đã trở về, nhưng cô lại không thể gặp hai người họ, bởi vì việc liên quan đến lời nguyện của cô và Du Nhận, cô phải dẫn dụ gã đi, mới không xảy ra chuyện. Quan trọng hơn là, cô không muốn Du Nhận gặp Đông Phương Khuynh Quốc, cô hy vọng sự ra đi của cô có thể giúp hắn tránh thoát được kiếp nạn này, hy vọng vì cô biết trước vận mệnh nên có thể khiến điều gì đó thay đổi, nên cô không nói với hắn, chờ dịp hắn ngủ say, nhân lúc đó lặng lẽ rời đi, như vậy là tốt nhất.

“Cô có đi đến chân trời góc bể, Khuynh Quốc cũng sẽ đuổi theo.” Đông Phương Phong Hoa biết cô định ra đi, đã thở dài nói vậy.

“Đừng để Khuynh Quốc đuổi theo, nếu muốn anh ấy sống, cho dù phải trói anh ấy lại, nhốt anh ấy lại, cũng tuyệt đối không được để anh ấy đi tìm tôi.”

Cô nén sự đau lòng, nghiêm giọng cảnh báo.

“Vậy là ý gì?” Đông Phương Phong Hoa hơi nhướn mày hỏi.

Cô không muốn tiết lộ quá nhiều, chỉ nhàn nhạt nói:

“Mạng của tôi mang sát vận, sẽ hại đến anh ấy, để tốt cho anh ấy, xin đừng để anh ấy đến gần tôi, ngàn vạn lần hãy nhớ lấy điều này.”

“Là vì thế nên Khuynh Quốc mới đau khổ như vậy ư?”

Trái tim cô giống như bị siết lại, một cơn hít thở không thông.

Đông Phương Phong Hoa dù không hiểu, nhưng cũng nhận ra được cô có chuyện khó nói, vậy nên chỉ gật đầu, “Tôi hiểu rồi.”

“Hãy bảo quân sư mỹ nhân thật kỹ, cũng phải bảo vệ Hắc Tĩnh, trước khi cô ấy sinh đứa bé ra, mọi việc đều phải cẩn thận, chờ đứa trẻ bình an ra đời rồi, nhớ lời tôi mang Mỹ nhân đồ và sứ mỹ nhân cùng với một giọt máu của đứa bé đến Lăng mộ của công chúa thiêu hủy đi, ngày và giờ tôi đều đã viết sẵn, đặt trong phong thư, chờ tôi đi rồi hãy mở ra xem.” Cô dặn dò một lần nữa.

“Tri Lai, có phải... cô gặp chuyện gì đúng không?” Đông Phương Phong Hoa chợt thấy nghi ngờ, anh cảm thấy dường như cô đang giao phó lại chuyện gì đó, giọng nói khiến người ta phải lo âu.

“Nghe cho kỹ, điều này vô cùng quan trọng, cho dù tôi có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến mọi người, không được nhúng tay giúp tôi, cũng đừng tìm tôi, kể từ khi tôi bước ra khỏi nhà họ Đông Phương, chúng ta không còn can hệ gì nữa.” Cô nghiêm túc nói.

“Điều này...” Đông Phương Phong Hoa ngẩn cả người.

“Nếu anh muốn bảo vệ Triệu Mộ Hiền và mọi người trong Đông Phương gia thì nên đồng ý với tôi.”

Chuyện này nhất định không đơn giản. Đông Phương Phong Hoa cả kinh, trong lòng thấp thỏm nhưng lại không thể hỏi nhiều.

“Đừng lo, đây chỉ là vấn đề của riêng tôi, chỉ cần đưa tôi rời khỏi đây là được.”

“Được, tôi đồng ý với cô.”

Đông Phương Phong Hoa cũng đồng ý giúp cô đặt vé máy bay, hơn nữa còn phái Tam Thập đưa cô đi để trông chừng bảo vệ cho cô.

Tam Thập là một trong số ít thành viên nữ của Đông Phương lang, là một người trung thành lương thiện, không đáng phải bỏ mạng vì cô.

“Tam Thập, tôi hơi khát, cô đi mua giúp tôi chút nước trà được chứ.” Cô nói với Tam Thập.

“Vậy cô ở đây đợi tôi một lát.” Tam Thập đưa vé máy bay cho cô sau đó đi mua ngay.

Cô lẳng lặng đứng tại chỗ, ánh mắt đã sớm mù lòa, nhìn thẳng về hướng đông.

Đến rồi! Phò mã của công chúa, mang theo oán niệm ngàn năm đang từng bước một đi về phía cô.

“Chúng ta lại gặp mặt, Văn Tri Lai! Không hoặc là ta nên gọi cô một tiếng Tịnh Y” Du Nhận cười lạnh đứng trước mặt cô, sau lưng hắn có bốn tên thủ hạ. Trong lòng cô rét lạnh, sống lưng lạnh lẽo.

Quả nhiên trí nhớ của Du Nhận cũng đã khôi phục

Cô không nên đánh thức gã, không, hoặc là kể từ khi cô bị gã nguyên rửa chính là đã sắm vai một nhân vật như vậy, chỉ cần gã cùng cô gặp nhau, gã sẽ nhớ lại hết thảy.

“Sao lại chỉ có một mình cô? Đông Phương Khuynh Quốc đâu? Hắn làm sao chịu để cho cô một mình ra khỏi cửa?” Gã cố ý nhìn bốn phía một lượt.

Cô không trả lời, sự hứng thú từ trong miệng gã khi gã nhắc tới Đông Phương Khuynh Quốc làm cô kinh hãi.

“Sao vậy, sợ ta đã thương tình nhân của cô, nên mới cố ý rời đi một mình sao?” Gã liếc mắt đã đoán ra tâm tư của cô.

Cô vẫn trầm mặc như cũ.

“Vô dụng, ta đã sớm để mắt tới hắn, ta sẽ không bỏ qua cho cô, cũng sẽ không bỏ qua cho hắn” Gã ngoan độc nói.

“Người nghĩ có thể đối phó được với Đông Phương Lang sao?” cô hừ nhẹ

“Ta muốn đối phó không phải là Đông Phương Lang, mà là cô cùng với người cô yêu” Gã âm trầm nói.

Cô cau mày không nói.

“Hừ, thật đúng là nhờ có cú ngã ở lăng tẩm kia, ta mới nhớ lại tất cả.” Du Nhận hừ lạnh nói.

“Ta lại nghĩ, là oán khí của công chúa muốn người nghĩ ra tất cả.” Cô nhàn nhạt châm chọc.

“Đừng nhắc tới công chúa với ta” Gã biến sắc mặt, giận dữ hét lên.

“Chột dạ sao? Hay là cảm giác tội lỗi?”

“Câm miệng! Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ năng ta đã đoạt đi Thiên Công, lại càng không tha thứ việc năng ta nhờ cô liên thủ chặt đứt duyên phận giữa ta cùng Thiên công vĩnh viễn.”

“Người và Thiên Công, căn bản là vô duyên” Cô thở dài nói

“Cái gì?”

“Ngàn năm trước như thế nào bây giờ cũng như thế” Cô lẩm bẩm nói, trong lòng chấn động đôi mắt vô thần nhìn phương xa.

Bốn bóng người đang đi ra từ sân bay, người đàn ông bởi vì bị thương nặng phải ngồi ở xe lăn, đẩy xe là một cô gái tóc ngắn tuy không trang điểm nhưng lại xinh đẹp kiều lệ, khoe mắt nàng tràn đầy nhu tình thình thoảng cùng chàng trai nhìn nhau nói chuyện

Đi ở phía sau là cô gái trẻ tuổi đang khoác tay một quý phu nhân, trên mặt nở một nụ cười sáng sủa, cùng một loại hưng phấn không thể đợi được khi gặp lại người yêu.

Đây là thiên ý sao? Thiên Nhân lần cuối để cho cô nhìn thấy một màn hạnh phúc của công chúa và Thiên Công, đây chẳng lẽ là biểu thị, rằng năm đó cô làm phép không hề sai?

“Cô đang nhìn cái gì” Du Nhận cảnh giác quay đầu lại chỉ thấy một đám người đi lại

“Tôi còn có thể thấy cái gì? Tôi cái gì cũng không nhìn thấy” Cô tự giễu, Du Nhận lại quay đầu liếc mắt nhìn, ánh mắt quét qua đám người vẫn không có phát hiện điều gì.

Nhìn mà không thấy, thấy mà không biết, đây, chính là vô duyên.

Dù Triệu Mộ Hiền cùng Hắc Tĩnh và mọi người đã sớm nói từ Hương Cảng trở lại cho dù Du Nhận theo dõi cô cũng tới sân bay, nhưng có cô cản trở, bọn họ nhất định sẽ không thể gặp nhau.

Cô cúi đầu than nhẹ

“Ít giả bộ cho ta, Thiên Nhân cái gì cũng biết, nói cho ta biết, sau khi Thiên Công chuyển thế, người đang ở đâu?”

Du Nhận tức giận siết chặt tay cô.

“Ta không biết” Cô nhắm mắt lại

“Ta có biện pháp ép cô phải nói” Gã âm trầm cười một tiếng ra lệnh cho thủ hạ “Đưa cô ta đi”

Bốn tên thủ hạ nghe vậy tiến lên, áp chế cô ra khỏi sân bay đưa lên một chiếc xe lửa hành.

Không lâu sau, cô được đưa tới một chỗ kín đáo, giống như là mê cung, đi xuống bậc thang, lại vòng vo qua mấy khúc cua quẹo, lại đi lại đi, vốn là không khí ướt át khó chịu, sau khi bước qua một cánh cửa, nhất thời trở nên trong trẻo lạnh lùng như băng, làm cô trong nháy mắt sợ hãi.

Nơi này... có mùi sắt thép thuốc nổ tanh tưởi, cùng với một không khí tàn bạo chẳng mấy tốt đẹp.

“Hoan nghênh cô đã tới kho vũ khí bí mật của ta, nơi này bảo vệ nghiêm ngặt, tường đồng vách sắt, cho dù cô có chết ở chỗ này, cũng sẽ không có ai biết” Du Nhận cười thấp nói. Kho vũ khí, tia lửa, một mảnh máu đỏ, cái chết... Nơi này, chính là nơi Thiên Nhân đoán trước sao? Cô khẽ run, bụng mơ hồ thất lại đau đớn.

“Nhưng mà, nếu như cô nói ra Thiên Công đang ở nơi nào, ta sẽ không giết cô”

“Người có thể khẳng định Thiên Công đã đầu thai chuyển thế sao?” Cô không muốn bị gã nhìn ra mình đang sợ hãi, lạnh giọng hỏi

“Cô cho là ta không biết sao? Sứ mệnh nhân bị trộm khỏi lăng mộ công chúa, Thiên Công sẽ chuyển thế, người ấy nhất định sẽ đi tới thế giới này”

“Coi như hắn đã chuyển sinh, cũng đã không còn là Thiên Công trong suy nghĩ của người nữa” Cô nhàn nhạt nói.

“Cô có ý gì?” Gã nhướn đôi mày rậm lên.

“Ta sẽ nói cho người biết! Năm đó ta đã động tay chân trên mỹ nhân đồ, Thiên Công kiếp này, đã trở thành một nữ nhân”

“Cái gì” Gã ngẩn ra, sau đó sắc mặt đại biến.

“Nữ nhân? Thiên Công... thành nữ nhân?”

“Công chúa muốn hắn biến thành nữ nhân, chính là để chặt đứt tư niệm của người.” Nàng đã biết rõ Tướng quân yêu chính là nam nhân Thiên công, mê luyện chính là cái loại nữ sắc nam tượng đó, một khi Thiên công biến thành nữ, sẽ không còn là Thiên công mà gã muốn nữa.

“Cô... Cô...” Du Nhận xông lên trước chế trụ cổ tay của cô, ánh mắt sắc như dao nhìn chăm chăm cô. “Cô thật sự đem hắc biến thành nữ nhân”

“Chẳng những thế, cô ấy đã gặp được tình yêu của mình cũng đang mang thai, sắp trở thành mẹ, tình yêu của cô ấy cũng đã tu thành chánh quả.” Cô không sợ, tiếp tục nói.

“Không!!!! Không!!!! Không thể! Thiên Công của ta... tại sao có thể... Không!” Gã nặng nề hất cô ra, ôm đầu thống khổ điên cuồng gào thét.

Xuyên qua sinh tử, gã chỉ muốn kiếp này gặp hắc một lần! Gặp lại dáng vẻ lúc ban đầu ấy một lần...

Cô ngã ngồi trên mặt đất lạnh như băng, vẫn tiếp tục kích thích gã “Ta đã sớm nói, người vĩnh viễn không thể có được hắc, chỉ có thể không ngừng truy đuổi một cái bóng không tồn tại, không ngừng thất vọng, sau đó thống khổ mà chết.”

Gã cả người cứng đờ, chợt ngừng đầu, ác ngoan nhìn cô chăm chăm.

“Người người thích, cho tới bây giờ chưa từng đặt người ở trong lòng, trong ký ức Thiên công, trong trí nhớ của hắc căn bản là không có người, người hà tất cứ cố chấp mê muội không tỉnh lại?”

“Câm miệng” Gã giận dữ rống lên.

“Ta thật sự đồng tình với người...”

“Ta bảo cô câm miệng!” Gã tức giận đưa tay kéo lấy tóc của cô, kéo cô lại gần hung hăng đánh cô một cái tát. Lỗ tai cô ong ong, cảm thấy đau đến thiếu chút nữa bất tỉnh.

“Một màn vừa rồi rất quen thuộc phải không? Ngàn năm trước cô chết ở trong tay ta, đời này cô cũng không trốn thoát được đâu, đừng có cố ý chọc giận ta, lần này ta sẽ không để cho cô chết thoải mái đâu?” Gã thỏa mãn lửa giận biến thành nụ cười ác ngoan.

“Giết ta, người sẽ lại rơi vào vòng tròn nguyên rửa của chính người, một lần nữa lại giẫm lên vết xe đổ...” Khóe miệng vương máu, cô suy yếu nói.

Người hạ nguyên rửa, vĩnh viễn không trốn thoát khỏi sự phản phệ của vận mệnh, cô cũng vậy, Hắc Tĩnh cũng vậy, Du Nhận cũng sẽ như vậy.

“Ta không cần biết. Nếu như không thể có được Thiên Công, ta sẽ đoạt lấy được Sứ Mỹ nhân, chỉ cần có sứ mỹ nhân, Thiên công sẽ trở lại bên cạnh ta!”

“Sứ mỹ nhân đã sớm vỡ nát rồi” cô hừ nhẹ

“Vỡ nát?” Gã ngạc nhiên,

“Nó, đã sớm thành một đồng mảnh vụn, cho dù người lấy được nó, Thiên Công cũng sẽ không xuất hiện nữa, từ bỏ đi!”

Gã ác liệt nhìn chăm chăm cô, hồi lâu sau, đột nhiên cười to

“Ha ha... Tịnh Y ơi Tịnh Y, cô hao hết tâm tư muốn ta buông tha cho sứ mỹ nhân, chính là muốn bảo vệ Đông Phương gia cùng Đông Phương Khuyên Quốc đúng không?”

Cô không lên tiếng.

“Đông Phương gia bị sứ mỹ nhân nguyên rửa, làm sao có thể để cho nó bị bể nát?”

“Tin hay không là tùy người”

“Hừ, chờ Đông Phương Khuyên Quốc đem sứ mỹ nhân tới sẽ biết.”

“Người sẽ không có cơ hội gặp anh ấy.”

“Cơ hội? Ta cũng không cần cơ hội, vận mệnh sẽ đem hắc tới trước mặt của ta.” Du Nhận vừa nói đi tới trước mặt cô nắm lấy cằm của cô, cười lạnh “Đây là cô nợ ta”

Cô bất an nhú mày lại.

“Đừng quên ta cùng cô đã bị trói buộc, ngàn năm trước ta cũng đã nói, trừ phi ta có được Mỹ nhân từ nếu không cô cùng với ‘người cô yêu sâu đậm’ cũng sẽ bị chết thảm trong tay ta.” Gã đến gần bên tai cô, tà ác nói.

15. Chương 08 Phần 2

Cô vô cùng chán ghét vội tránh ra, phản kích lại “Đừng quá đắc ý, oán hận của ngươi sẽ trở thành nguyên nhân, bởi vì pháp lực cùng âm khí luân phiên tác dụng với nhau, chính bản thân ngươi cũng không thể chết già.”

“Không thể chết già... Đúng vậy, ngàn năm trước sau khi giết cô, quốc sư gửi cáo trạng đến Hoàng Thượng, Hoàng thượng nể tình nữ nhi, tha cho ta một mạng, tước bỏ chức vụ của ta, nhưng ta vẫn không thể sống sót, bởi vì, ngày kế ta đang trên đường về nhà bị một đám người dùng đao chém loạn đến chết, thi thể bị quăng tới nơi hoang vu” Mặt gã vụn vẹo khó coi.

“Ác niệm hấp dẫn ác niệm, đây chính là sự trừng phạt của ông trời.”

“Trừng phạt cái quỷ! Đó căn bản chính là người quốc sư phái tới giết ta, lão ta muốn vì đồ đệ yêu quý của mình mà báo thù!” Gã vừa nói đột nhiên lại tát cô một chưởng.

Ngô! Cô bị đánh đến mắt nổ đom đóm, ngồi phịch trên mặt đất

“Nhưng quốc sư lúc đó giết ta thật là tốt, ta đang sống không bằng chết, chết vừa đúng lúc có thể đuổi theo hồn phách Thiên Công, chết mới có thể mong đợi kiếp sau nhìn thấy hắn.” Ngừ khí của gã có một khát vọng thâm thiết. Kẻ đáng thương, khổ khổ vì tình, đời đời kiếp kiếp cũng không thoát khỏi một chữ tình này, cuối cùng, tự hành hạ bản thân mình thành ác quỷ, đã thương người, cũng làm hại mình.

Cô trong lòng thở dài một tiếng

“Nhưng là hắn lại vì cô làm phép kiếp này biến thành nữ nhân... Cô nói xem, cô nên làm thế nào bồi thường lại cho ta đây?” Du Nhận nhìn về phía cô, trên mặt đều hận thù.

Cô không có khí lực trả lời. gã lại níu lấy tóc của cô, đem cô kéo lên, cười quỷ dị “Ta xem sẽ dùng tình yêu đích thực của cô đền bù lại”

“Không...” Cô biết rõ ý đồ của gã. sắc mặt phi thường xấu

“Không sai, ta muốn hắn, cái tên Đông Phương Khuyết Quốc yêu mỹ đến say hồn người ấy. Cô đem nam nhân cô yêu sâu đậm bồi thường cho ta đi!”

“Ngươi không chiếm được anh ấy, cũng không thể gặp lại anh ấy” Cô lạnh lùng thốt.

“Hừ còn tưởng rằng mọi chuyện không thoát khỏi Thiên Nhân của cô, bất quá lần này cô đã nhìn nhầm rồi. Văn Tri Lai, ta cùng cô đánh cược, ta rất nhanh sẽ gặp lại hắn, cô cũng vậy” Dứt lời trong tay gã đột nhiên xuất hiện một ống tiêu hướng cánh tay cô đâm xuống.

“A!” Cô đau đớn đến rên nhẹ

“Đây là loại độc dược mãn tính, trong 8 giờ nó sẽ theo huyết dịch của cô, từ từ chảy vào trong cơ thể, ăn mòn nội tạng của cô, bốn giờ cuối cùng, cô sẽ đau đớn kéo dài, càng lúc càng đau, cuối cùng đau đến thất khiếu* chảy máu mà chết” Gã ở bên tai cô, âm hiểm cười.

*thất khiếu bao gồm hai hốc mắt, hai lỗ mũi, hai lỗ tai và miệng.

“Ngươi...” Cô hoảng sợ hít một hơi.

“Sinh mệnh cô chỉ còn lại tám giờ, nếu như Đông Phương Khuyết Quốc nhìn thấy bộ dạng đáng thương này của cô, sẽ liều chết chạy tới đây chứ! Ha ha ha...” Gã cười to đứng dậy, quay đầu kêu “Mã Hải, tìm được số điện thoại của Đông Phương Khuyết Quốc rồi chứ?”

“Dạ”

“Giúp cô ta chụp tấm ảnh, gửi theo tin nhắn cho hắn, nói cho hắn biết, tám giờ nữa nếu không mang theo Sứ mỹ nhân một mình tới gặp ta thì chuẩn bị thay Văn Tri Lai nhặt xác đi!”

“Dạ” Mã Hải lấy di động hướng về phía khuôn mặt bị đánh tới thâm tím của Văn Tri Lai chụp một tấm hình, gửi theo tin nhắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng xanh lại, toàn thân khẽ run lạnh như băng, trong đầu thoáng qua sự kinh diễm cùng hủy diệt khi lần đầu tiên “thấy” Đông Phương Khuynh Quốc, lời tiên đoán đáng sợ kia, chẳng lẽ thật sự không thể tránh khỏi?

Không, không được, không được tới! Khuynh Quốc, xin anh, đừng tới chịu chết, ngàn vạn đừng có tới!

Đông Phương Khuynh Quốc ngồi trên giường, không hề chớp mắt nhìn khoảng trống bên phải, cũng không nhúc nhích. Cô đi rồi, hắn biết. Sự triển miên cùng vượt ve an ủi đêm qua, là lời từ biệt của cùng của cô, phẳng phất muốn thiêu đốt tình yêu cả đời này của cô trong vòng một đêm ấy.

Hầu như không còn, hơn nữa, chỉ vì hắn mà thiêu đốt một lần.

Cô cho hắn tất cả, nhưng cuối cùng, ngay cả một chút hơi ấm cũng không lưu lại

Gối đầu trên đó một mảnh lạnh như băng cũng giống như trái tim hắn,

Khuôn mặt tuần mi trầm xuống, ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển về phía ga trải giường, trên đó còn sót lại một vệt đỏ, trái tim, hung hăng co rút đau đớn.

Nhớ tới thân thể tinh khiết, trinh bạch của cô, nhớ tới cô ở trong lòng hắn rên rỉ, vệt đỏ này, càng thêm châm chọc

“Đây tính là cái gì? Em muốn một mình trốn đi đâu được chứ? Đã nói với em, muốn chết thì cùng chết, tại sao em còn bỏ lại tôi?”

Nắm chặt ga trải giường, hắn lẩm bẩm tự nói, thần sắc lạnh như băng,, trong mắt tràn đầy thống khổ cùng tức giận.

Cửa phòng gõ nhẹ, Đông Phương Phong Hoa đi vào, nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hắn, thở dài nói: “Văn Tri Lai có chuyện trở về Tô Châu, anh đã để Tam Thập đi cùng bảo vệ cô ấy, cậu đừng lo lắng”

“Tại sao lại để cô ấy đi” Hắn nén giận hỏi.

“Cô ấy tới làm khách cũng đã giúp chúng ta nhiều rồi, cô ấy nói phải đi anh có thể ngăn được cô ấy sao?” Đông Phương Phong Hoa bắt đầu đi

Không thể, cho dù anh ấy có ngăn cản, cô cũng sẽ đi.

Vì hắn, cô nhất định sẽ đi.

“Đáng ghét!” Hắn tức giận vung một quyền nặng nề đập lên giường.

Nói một đồng cái gì sống rồi chết, đến tột cùng là ai muốn tính mạng của hắn? Cô che dấu một đồng tâm sự, chính là không nói rõ ràng kẻ địch là ai...

“Cô ấy yêu cầu chúng ta đừng đi tìm mình, nhất là cậu, cho nên tốt nhất là cậu nên đợi ở trong nhà đi, không được đi đâu cả.” Đông Phương Phong Hoa nói.

“Anh cho rằng có thể can được em?” Hắn ngẩng đầu trừng Phong Hoa.

“Văn Tri Lai đã dặn đi dặn lại, nhất định có sự bố trí của cô ấy, cậu đừng có cô phụ tâm ý của cô ấy” Đông Phương Phong Hoa nghiêm mặt nói

“Bố trí? Anh biết cô ấy bố trí cái gì sao? Cô ấy đi lần này có thể sẽ chết đấy” Hắn giận dữ nói.

“Chết? Tại sao?” Đông Phương Phong Hoa cả kinh.

“Em không biết, cô ấy cái gì cũng không nói...” Hấn phiền loạn vò mái tóc dài. Cửa lúc này lại bị mở ra, Đông Phương Tuyết Thế tới nói “Anh cả, mẹ gọi điện thoại tới nói đã cùng anh hai trở lại Đài Loan bây giờ đã tới sân bay rồi.”

“Bây giờ” Đông Phương Phong Hoa ngạc nhiên.

“Đúng thế.”

“Thiệt là, làm sao không thông báo sớm một chút? Theo tình báo biết được Du Nhận tựa hồ đã tới Đài Loan nhưng hành tung của gã khó dò, bây giờ cần tăng cường phòng hộ...” Đông Phương Phong Hoa chợt đi ra ngoài, đi tới cửa dừng lại xoay người nói với Đông Phương Khuynh Quốc “Tốt nhất là cậu hãy đợi ở nhà, không cho phép ra cửa, hết thấy chờ anh đón được mẹ cùng mọi người trở lại hãy tính”

Đông Phương Tuyết Thế liếc nhìn Đông Phương Khuynh Quốc một cái, cái gì cũng chưa nói.

“Tuyết Thế, đi bảo Cừu quản gia chuẩn bị xe, thuận tiện phải mấy người trong Đông Phương lang đi với anh.” Đông Phương Phong Hoa vừa nói vừa vội vã xuống lầu

Đông Phương Tuyết Thế cũng đi theo đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Đông Phương Khuynh Quốc một người.

Hấn đưa hai tay ra, vừa nghĩ tới không thể ôm được người con gái mình yêu, một loại cảm giác đáng sợ cô tịch cùng trống không tựa như ma quỷ gặm nhấm trái tim của hấn

Muốn hấn sống một mình như vậy, không bằng ôm cô cùng chết với cô.

Chẳng qua là, cô không hiểu, không hiểu tình yêu sâu đậm của hấn, không hiểu cô đối với hấn quan trọng thế nào, cô cho là, cõi đời này không có cô hấn còn có thể sống được sao? Trầm mặt, hấn đi về phía phòng tắm rửa mặt, nhanh chóng thay xong y phục, quyết định đến sân bay đuổi theo cô. Cô ở đâu, hấn sẽ đuổi tới đó, cô đừng nghĩ hắt hấn ra, vĩnh viễn đừng nghĩ đến. Sải bước chạy xuống lầu, hấn mới đi tới phòng khách, Đông Phương Tuyết Thế lạnh lùng nói: “Đừng đi nữa, Tam Thập vừa gọi điện thoại về, nói không thấy Văn Tri Lai đâu.”

“Cái gì?” Hấn kinh hãi dừng bước.

“Tam Thập nói Văn Tri Lai nhờ cô ấy đi mua đồ uống, trong nháy mắt người đã không thấy tăm hơi, đã tìm khắp cả sân bay mấy lần cũng không thấy bóng người”

“Không thấy? Làm sao có thể, mắt của cô ấy không nhìn thấy” Hấn bất an, gương mặt khê biến đổi.

“Một người mù còn có thể chạy đi đâu?” Đông Phương Tuyết Thế hừ nói.

“Không cho phép cậu nói cô ấy như thế!” Hấn cau kinh giận nói.

“Thật không chịu nổi, lại một người bị tình yêu làm cho u mê đầu óc” Đông Phương Tuyết Thế hừ lạnh, bộ mặt chán ghét.

Ba anh trai đều lần lượt thất thủ, một yêu phải một cô gốc, một yêu phải một cô nam không ra nam nữ không ra nữ, một lại đi yêu người mù, đây không phải là trò quỷ của lời nguyên mệnh đấy chứ?

“Tiểu quỷ như cậu thì biết cái gì?” Hấn chế giễu bỏ lại một câu xoay người đi.

Một bóng đen nhanh như chớp chạy đến trước mặt hấn đôi mắt đen lạnh lẽo mang theo châm biếm giương lên

“Tuyết Thế tránh ra.” Hấn nhìn chằm chằm Tuyết Thế.

“Không được, anh cả nói anh không thể bước ra khỏi cửa nhà một bước.” Đông Phương Tuyết Thế hiên ngang không chịu lùi bước

“Chớ chọc anh” Hấn nghiêm giọng cảnh cáo.

“Anh mới chọc em.” Hấn đã đủ phiền lắm rồi, suốt ngày phải ngăn trở các anh đi làm chuyện ngu xuẩn, hỏa khí của hấn so với Khuynh Quốc cũng không nhỏ.

“Tiểu quỷ, cậu muốn đánh nhau!” Hấn trách mắng một tiếng xuất thủ công kích.

“Anh bị thương không đánh thắng em đâu” Đông Phương Tuyệt Thế dễ dàng tránh được dương chân quét ngang.

“Cậu phiền quá, biến ngay.” Hấn bị buộc phải lùi về phía sau một bước, lửa giận nổi lên, mạnh mẽ nhào tới Đông Phương Tuyệt Thế nhướn mày, anh ba rất ít khi động võ, cũng không phải vì yếu mà là lười, một khi hấn cả giận, đôi tay bình thường chỉ dùng bút vẽ để thiết kế trong nháy mắt là có thể biến thành móng nhọn đem người xé nát.

Hừ hừ cơ hội hiếm có như vậy, không đánh cùng anh ba một trận đã đời thì đúng là đáng tiếc.

Lạnh lùng cười một tiếng, hấn hăng hái xông lên, xuất thủ đánh trả.

Hai anh em vì vậy đánh thành một đoàn, người tới ta lui không ai nhường ai, nhưng bọn họ đánh đến kịch liệt bốc lửa, bàn ghế trong phòng khách, thậm chí ngay cả bình hoa bày biện trang trí cũng không hề bị chạm đến, chỉ thấy bọn họ thân hình nhẹ nhàng linh tiện, cơ thể đụng chạm cơ hồ không có phát ra tiếng vang quá lớn.

Nguyên nhân khiến bọn họ kiêng dè, chính là sợ bà nội nghe thấy. Chỉ tiếc có người mật báo, mấy phút sau lão phu nhân đã đứng ở ngoài hành lang, không vui nhìn hai người bọn họ

“Còn không ngừng tay?” Một tiếng quát uy nghiêm mười phần làm hai anh em người lập tức tách ra,

“Khuynh Quốc ta không cho phép con đi tìm Tri Lai, trở lại phòng đi.” Lão phu nhân ra lệnh

“Bà nội, Tri Lai có thể gặp nguy hiểm, cô ấy giúp Đông Phương gia chúng ta chuyện lớn như thế, có thể nào thấy chết mà không cứu?” Đông Phương Khuynh Quốc vội la lên.

“Trước khi đi, cô ấy đã cáo biệt với ta, yêu cầu chúng ta cho dù phát sinh chuyện gì cũng đừng đi tìm cô ấy, cô ấy nói mình sắp đối mặt với ân oán của bản thân, không hy vọng chúng ta nhúng tay, đặc biệt là không hy vọng con nhúng tay vào.” Lão phu nhân vừa nói vừa âm thầm thở dài một cái.

Văn Tri Lai trước khi đi còn nói bà hãy yên tâm, nói cô cùng Khuynh Quốc mặc dù yêu nhau, lại không có duyên phận, cô sẽ đi thật xa, sẽ khôn bao giờ xuất hiện trước mặt Khuynh Quốc nữa, muốn bà yên tâm...

Ai! Đứa bé kia đã sớm nhìn thấu tư tâm của bà, cô bé biết bà ghét bỏ đôi mắt mù của cô.

Một khắc kia, bà xấu hổ biết bao, áy náy biết bao, lại không thể nói ra miệng.

Coi như bà ích kỉ đi! Biết rõ thật có lỗi với cô cũng rất cảm kích cô nhưng vẫn không hy vọng để cô ở bên cháu trai mình.

“Cô ấy thật sự nói như vậy?” Đông Phương Khuynh Quốc sắc mặt trắng xanh tái mét. Văn Tri Lai càng phải sạch quan hệ với Đông Phương gia mà rời đi, thì càng chứng tỏ cô đang gặp phải chuyện vô cùng nguy hiểm, mà chuyện này khẳng định cùng Đông Phương gia có liên quan. Nếu cùng Đông Phương gia có liên quan, thì như vậy người cô muốn đối phó có thể có phải là... Chợt, hấn nhớ ra anh cả có nhắc tới Du Nhận đã đến Đài Loan, nghĩ đến kẻ kia lúc ở lảng vảng của công chúa thiếu chút nữa đã có thể giết chết Văn Tri Lai.

Đang suy ngẫm nghiêm túc, điện thoại của hấn truyền đến tiếng chuông tin nhắn, hấn mở điện thoại di động ra vừa nhìn con người trong nháy mắt co rút lại, trái tim, giống như trống trận âm âm, mạnh mẽ kêu gào.

Quả nhiên là Du Nhận

“Ai gửi tới? Có chuyện gì không?” Lão phu nhân hỏi

“Không, không có, tin nhắn quảng cáo nhảm chán.” Hấn cẩn thận che dấu cảm xúc sắp bùng nổ của mình, xoay người lên lầu

“Khuynh Quốc, Tri Lai muốn con coi như từ trước tới bây giờ chưa từng thấy cô ấy, quên cô ấy đi!” Lão phu nhân khuyên nhủ.

Bước chân hần hơi khựng lại.

Quên? Có thể quên được không? Muốn quên cũng không quên được, huống chi, hần căn bản không muốn quên.

“Để con yên tĩnh một chút đi, bà nội” Hần nhẹ giọng nói tiếp tục bước lên lầu, trở về phòng.

Đông Phương Tuyệt Thế nhìn chăm chăm bóng lưng của hần, như có điều suy nghĩ, đang muốn đuổi theo thì bị lão phu nhân ngăn lại “Tuyệt Thế đừng đi làm ầm ĩ đến Khuynh Quốc, nơi này ta sẽ bảo Thập Tam cùng Thập Tứ trông nom, cháu đến biệt thự của đám sói một chuyến, tang lễ của Thập Nhị thời gian đã được định, cháu tự mình đi nói với mọi người đi.”

“Vâng” Đông Phương Tuyệt Thế gật đầu một cái, ra cửa, đi về phía biệt thự của Đông Phương lang. Mà lúc này ở trên lầu, Đông Phương Khuynh Quốc thấy Đông Phương Tuyệt Thế ra cửa, mới từ ban công nhẹ nhàng nhảy xuống không chút nào trì hoãn.

Đi về phía mật thất trong nhà kho ở hậu viện.

16. Chương 09

Chương 9

Đông Phương Khuynh Quốc mang theo sứ mỹ nhân, đi tới địa điểm hẹn trước, nhưng không thấy Du Nhận và Văn Tri Lai, ngược lại bị người bịt mắt, lục soát khắp người, lấy súng áp vào trong xe, chạy hơn hai tiếng đồng hồ, xuống xe, tiếp theo lại tiến vào một bậc thang dẫn xuống địa đạo, vòng tới vòng lui, lại đi lên bậc thang, tiến vào một nơi trống trải, bịt mắt được cởi ra. Trước mắt là một mật thất rộng rãi cực lớn, phía sau là một đồng hồ gỗ, phía trước có một bộ bàn ghế da thuộc, giống như một cái phòng khách tạm thời, một bên bày một chiếc bàn bài, mấy gã to lớn đang đánh mật chược.

Đông Phương Khuynh Quốc nhanh chóng nhìn xung quanh ổ địch, cái chỗ diện tích hơn mấy trăm mét vuông này, không cần đoán cũng biết là kho buôn lậu vũ khí của Du Nhận ở Đài Loan, nói vậy, Đài Loan cũng là một trạm vận chuyển của gã!

Du Nhận rất cẩn thận, giấu vũ khí ở một nơi kín đáo như vậy, ra vào đều có quân chế, cộng thêm địa đạo mê cung được đặc chế kia, muốn chạy trốn ra ngoài cũng không dễ dàng.

Hần trầm ngâm, không chú ý tới những tên to con kia vừa nhìn thấy hần, hai mắt đã đăm đăm, không tự chủ được nuốt nước bọt từng ngụm.

“Cậu rốt cuộc đã tới, Đông Phương Khuynh Quốc, bọn tôi chờ có chút không kiên nhẫn rồi đấy!” Du Nhận dựa trên ghế sa lon, âm hiểm cười.

“Mỹ nhân từ mang tới chưa?” Đông Phương Khuynh Quốc không nhìn gã, ánh mắt của hần vẫn chăm chú nhìn Văn Tri Lai đang mềm nhũn nằm ở một chiếc ghế khác.

“Tri Lai!” Mái tóc dài của cô tán loạn, thoát nhìn suy yếu không chịu nổi, hơn nữa, khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn bên phải bị đánh cho sưng đỏ ứ lại, khóe miệng còn rớm rớm vết máu.

Tim của hần mãnh liệt co lại, ngũ tạng lục phủ toàn bộ quặn thắt, lửa, bắt đầu thiêu đốt.

“Yên tâm, cô ta không chết! Không, phải nói là còn chưa có chết!” Du Nhận chậm chọc nói xong, bước về phía Văn Tri Lai, túm lấy tóc cô, xách cô lên.

“Nhìn đi, Văn Tri Lai, ta đã nói hần sẽ đến, hơn nữa, còn mang theo Mỹ nhân từ đến đây.” Du Nhận cười lạnh liếc chiếc rương da trong tay Đông Phương Khuynh Quốc.

“Thả cô ấy ra.” Hần nhanh chóng biến sắc, nhìn chăm chăm Du Nhận, trong mắt tích đầy bão táp.

“Đưa Mỹ nhân từ qua đây.” Du Nhận quát lên.

“Ông buông cô ấy ra trước.” Hấn cường ngạnh yêu cầu.

Du Nhận hừ lạnh một tiếng, buông Văn Tri Lai ra, chầm chọc nói: “Thật là thâm tình cảm động!”

Đông Phương Khuynh Quốc đi tới, đứng bên cạnh cô, nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt cô: “Tri Lai...”

Văn Tri Lai cự một cái, chậm rãi mở cặp mắt đã mù lòa, khó khăn hít thở nói: “Khuynh Quốc. tại sao... tại sao lại tới? Tại sao không ai ngăn anh lại? Không thể giao sứ mỹ nhân ra được! Anh ngốc quá...”

Nhìn cô bị thương thành như vậy, hấn đột nhiên dâng lên một cỗ lửa giận. “Em còn hỏi tôi tại sao lại tới? Lý do tôi còn phải nói lại lần nữa sao? Em không hiểu thế nào là ở bên cạnh nhau sao? Không hiểu sao?” Hấn tức giận, giận cô một mình rời đi, giận cô không nói rõ ràng rốt cuộc giữa cô và Du Nhận có ân oán gì.

Trái tim đau quá, cô sao lại không hiểu? Chính vì biết hấn cố chấp bao nhiêu, cô mới quyết định phải đi chứ.

“Em vẫn không tin tôi? Không tin trái tim của tôi?” Hấn trầm giọng gầm nhẹ, chỉ có mượn sự tức giận, mới có thể gom hết những bất an cùng lo lắng trong mấy giờ qua phát tiết ra được.

“Không phải cô ta không tin cậu, cô ta quá sợ vận mệnh, vận mệnh đã sớm định cô ta không thể sống được, mà cô ta càng sợ cậu sẽ vì cô ta mà cũng chết trong tay ta.” Du Nhận cười lạnh.

Hấn quay sang gã, nhướn hàng lông mày: “Cô ấy và một Phò mã của công chúa như ông rốt cuộc có quan hệ gì? Tại sao cô ấy phải chết trong tay ông?”

“Sao vậy, thì ra là Văn Tri Lai chưa nói cho cậu biết cô ta là ai? Ta và cô ta có mối thù không đội trời chung! Kiếp trước cô ta là đại đệ tử của quốc sư Tổng triều, hơn nữa còn là bạn tốt tri giao của công chúa, chính là cô ta cùng công chúa thiết kế, khiến cho Thiên công biến thành nữ nhân, hơn nữa còn chặt đứt duyên phận giữa ta và Thiên công... Là cô ta! Đều do cô ta một tay tạo thành!” Du Nhận ngạo độc nhìn chằm chằm Văn Tri Lai.

Đông Phương Khuynh Quốc kinh hãi run lên, giữa Văn Tri Lai và sứ mỹ nhân, thì ra có sự ràng buộc sâu đến vậy.

“Chẳng qua, ta cũng đã hạ nguyên rửa với cô ta, đời đời kiếp kiếp, cô ta và người cô ta yêu, đều sẽ chết trong tay ta.” Chỉ cần oán hận của ta còn chưa được giải, các người vĩnh viễn sẽ không thể ở chung một chỗ, ta muốn các người ném thử một chút cái gì gọi là sinh lý tử biệt...” Du Nhận âm hiểm cười nói.

Nguyên rửa? Lại là nguyên rửa? Tại sao lại có nhiều nguyên rửa như vậy? Tại sao một cuộc yêu đương từ hơn một ngàn năm trước lại dính dáng đến nhiều người như vậy, khiến cho những người ở ngàn năm sau như bọn họ người ngã ngựa đổ, thống khổ bể tắc?

“Nếu vậy, ông đã lấy được sứ mỹ nhân, oán hận cũng nên tiêu tan rồi chứ? Đi mà ôm lấy cốt nhục Thiên Công của ông, đừng có làm phiền chúng tôi nữa.” Hấn vừa nói vừa ném rương da qua.

Du Nhận kinh hãi, bước một bước dài về phía trước, ôm chặt lấy chiếc rương da kia, sau đó không thể chờ đợi vội vã mở ra.

“Mỹ nhân từ...” Du Nhận nhìn chiếc đĩa sứ hoa lệ nằm trong rương da, nhất thời kích động đến mức hốc mắt phấp phồng, toàn thân phát run, những chuyện cũ trước kia đều hiện lên trong đầu.

Thiên Công... Thiên Công của gã!

Chiếc đĩa màu thiên thanh, mặc dù niên đại đã rất lâu, vẻ trang nhã vẫn không giảm chút nào, màu sắc trong sáng bóng loáng kia, phẳng phất như tròng mắt trong suốt kia của Thiên Công, mà từng điểm từng điểm đỏ tươi này, tựa như sắc môi đỏ mọng của Thiên Công...

“Mỹ nhân từ vẫn xinh đẹp như vậy...” Gã ghen ngào sợ hãi than.

Văn Tri Lai nghe vậy ngạc nhiên, khóe miệng xinh đẹp của Đông Phương Khuynh Quốc cong lên một nụ cười lãnh diêm.

“Văn Tri Lai, ai nói mỹ nhân từ đã vỡ nát? Nó vẫn còn nguyên! Tốt quá... Giống như lần đầu tiên ta nhìn thấy nó vậy...” Du Nhận nhớ tới năm đó, khi gã vội vã về đến nhà, vừa bước vào sương phòng, đã nhìn thấy

mỹ nhân từ lẳng lẳng nằm bên cạnh gối của thê tử đã qua đời, khi gã biết đó là do Thiên Công dùng máu cốt của mình chế ra để được chôn theo thê tử gã, trái tim của gã cơ hồ xé rách.

Đó là lần đầu tiên gã nhìn thấy mỹ nhân từ, cũng chỉ một cái liếc mắt, hôm nay gặp lại, đã cách ngàn năm.

“Hài lòng chưa? Bây giờ, giao thuốc giải ra được rồi chứ!” Đông Phương Khuynh Quốc đỡ Văn Tri Lai dậy, cúi kính yêu cầu.

Du Nhận vẫn không nỡ dời mắt khỏi đĩa sứ, ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên, gã thấy hoảng hốt một trận, Đông Phương Khuynh Quốc trước mặt cùng thân ảnh mảnh mai thanh lệ kia của Thiên Công chồng lên nhau, giống như là linh hồn ngàn năm xuyên qua, ký thác vào một thân xác tương tự...

Nếu như người này là Thiên Công... Nếu như hắn đứng như vậy mà nói...

Nhưng trong lòng gã rất rõ ràng, hắn không phải, hắn không phải là người mà gã muốn.

Song, có phải hay không thì sao? Tên yêu nam xinh đẹp khiến cho người ta ngứa ngáy này, gã muốn hắn! Cuộc đời này, lấy hắn để thay thế Thiên công, an ủi thân thể và linh hồn trống vắng của gã đi!

Văn Tri Lai chặt đứt duyên phận của gã và Thiên Công, nếu vậy, gã cũng muốn chặt đứt tình duyên của Văn Tri Lai, khiến cho cô ta ném thử một chút tư vị của thống khổ...

“Muốn giải được, dùng thân thể của cậu đến đổi đi, Đông Phương Khuynh Quốc.” Gã khép rương da lại, âm tà cười.

Khuôn mặt Văn Tri Lai biến sắc, run giọng kêu lên: “Du Nhận, người đừng quá đáng!”

“Quá đáng? Có sao? Ta đã từ bi lắm rồi, nếu như ta ác hơn một chút, sẽ ném cô cho bọn thủ hạ của ta, để cho cô chịu đủ lẳng nhục xong, mới để cô chết.” Du Nhận cười lạnh, ngược lại khiêu khích hỏi Đông Phương Khuynh Quốc: “Cậu nói xem có đúng không?”

Đông Phương Khuynh Quốc châm chọc nói: “Thật là tham lam, đã có được sứ mỹ nhân, còn không bỏ qua?”

“Lấy được mỹ nhân từ, lại không thấy được Thiên Công, lửa hận của ta, phải có người giúp ta giải.” Gã nhìn chăm chăm Đông Phương Khuynh Quốc, cười đến thâm uế.

“Nếu như tôi nói không?”

“Không muốn cũng được, nếu như cậu muốn nhìn cô ta đau đến chết mà nói.” Gã cười gian xảo nhìn đồng hồ.

Đúng lúc này, Văn Tri Lai đột nhiên run lên một cái, toàn thân đau đớn đến nằm cũng run rẩy.

“Ah... ”

“Tri Lai?” Đông Phương Khuynh Quốc kinh ngạc ôm lấy cô.

“Hà hà, bốn tiếng một lần, độc tính sẽ bắt đầu phát tác, nếu không giải độc, cô ta sẽ càng lúc càng đau, cho đến khi thất khổng chảy máu, đau đến chết mới thôi.” Du Nhận uy hiếp nói.

Dung nhan mỹ lệ của Đông Phương Khuynh Quốc siết chặt, nhìn chăm chăm Du Nhận.

“Như thế nào? Không nỡ đúng không? Không nỡ thì tới chỗ ta.” Du Nhận đắc ý hất cằm lên.

“Nếu ông muốn tôi như vậy, cũng được! Tôi sẽ thành toàn cho ông.” Vừa nói, hắn bắt đầu cởi cúc áo.

“Không! Khuynh Quốc! Không được! Em không đau...” Văn Tri Lai kinh hãi níu lấy hắn.

“Tri Lai...” Hắn ôm lấy cô, cảm nhận được cô đang liều mạng nhẫn nhịn đau đớn, ngực căng cứng, hôn lên trán cô, nhẹ giọng nói: “Không sao, lập tức sẽ qua, anh không sao cả.”

“Cái gì gọi là không sao cả? Không được, em không muốn anh chịu loại sỉ nhục như vậy, tuyệt đối không muốn, như vậy thà em chết đi!”

Cô đau lòng kêu lên.

Hắn xoay mình cúi đầu chiếm lấy môi cô, mãnh liệt hôn cô điên cuồng.

Về mặt Du Nhận trầm xuống, năm ngón tay nắm chặt thành quyền, đáy mắt, lóe lên lửa ghen hừng hực.

Hoàn toàn không để ý tới những người xung quanh đang nhìn, Đông Phương Khuynh Quốc hôn Văn Tri Lai gần mười mấy giây mới buông cô ra, dùng một giọng nói lay động lòng người nói: “Biết không? Đây là lần đầu tiên, anh thấy may mắn vì em không thấy gì.”

Cô ngơ ngẩn, trái tim bị chia cắt, khí nóng từ lồng ngực vọt lên hốc mắt.

“Bị lỗ tai lại, đừng nghe gì cả.” Hắn dặn dò, xoay người đi về phía Du Nhận.

“Khuynh Quốc...” Cô hô to, không để ý đến đau đớn toàn thân, nhất quyết muốn xông lên.

“Bắt cô ta lại, đừng để cô ta cản trở chuyện của ta, ta muốn cô cảm thụ cái gì gọi là đau lòng thật sự.” Du Nhận gầm lên, mấy tên thủ hạ to lớn lập tức túm lấy cô.

Kế tiếp, là một chuỗi tiếng quần áo bị xé rách, khi tiếng thở dốc nặng nề, truyền vào lỗ tai cô, cô kinh hãi mở trừng trừng cặp mắt, mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng không thể chịu nổi hình ảnh thông qua sự tưởng tượng, không ngừng trình diễn trong bóng tối. Không muốn... Không muốn... Dừng lại! Mau dừng lại đi! Cô thống khổ bị tai lại, tim như thất lại, lệ như máu, sắp điên cuồng hồng mắt. Là cô! Là cô hại người đàn ông mình yêu mến bị ức hiếp, đây hết thảy đều là vì cô...

Lời nguyền rửa như một cơn ác mộng này đến khi nào mới kết thúc đây?

“Ông sẽ đưa thuốc giải chứ?” Đông Phương Khuynh Quốc mặc cho Du Nhận hôn lên môi hắn, mặt hắn, cổ hắn, lạnh lùng, nhưng phối hợp.

“Còn phải xem biểu hiện của cậu.” Du Nhận đối khất vuốt ve thất lưng mê người của hắn.

“Ha? Không phải là ông căn bản không có thuốc giải, chỉ muốn chơi đùa tôi đấy chứ?” Hắn chuyển mình, ngả ngón đề lên người gã, kéo mở áo sơ mi của gã, lấy ngón tay treu đùa trên lồng ngực gã.

Mã Hải cùng những người khác nhìn mà sửng sờ.

Du Nhận bị hắn treu đùa cho kích động cả người, ý loạn tình mê nhìn chăm chăm vẻ diễm sắc vô song của hắn, thở gấp chỉ muốn một ngụm có thể ăn sạch hắn, nhưng khi gã đang muốn cưỡi thất lưng của hắn, Đông Phương Khuynh Quốc lại đột nhiên ôm lấy gã, ghé vào lỗ tai gã thổi khí: “Bên trong túi bên phải... là thuốc giải đúng không?”

Cả người gã tê dại không chịu nổi, bật thốt lên: “Đúng...”

Lời vừa ra khỏi miệng, gã lập tức cảnh giác, nhưng còn chưa kịp phản ứng, đầu tiên là nghe thấy tiếng cười nhạo của Đông Phương Khuynh Quốc, sau đó, thứ gì đó ầm ầm nổ tung!

“Oanh” một tiếng, khói mù mịt dày đặc bốn phía, tia lửa bắn khắp nơi. Biến hóa này khiến tất cả mọi người đều bị dọa cho vỡ mật, Du Nhận ôm đầu co lại một bên, bọn thủ hạ của hắn đầu tiên là ngã nhào, sau đó cũng lập tức rối loạn mở cửa tháo chạy ra bên ngoài.

“Oa ~ nổ rồi! Kho vũ khí bị nổ tung...”

“Chớ mở cửa!” Mã Hải vội vã kêu lên, nhưng mọi người đã sớm xông ra ngoài.

Bao gồm cả Đông Phương Khuynh Quốc và Văn Tri Lai.

Hắn thừa dịp hỗn loạn, đem Văn Tri Lai đi.

Làn khói dày đặc cùng khí nóng dần dần tản đi, Du Nhận nhìn chăm chăm chiếc rương da đặt mỹ nhân từ kia, rương da bị hư hại một nửa, đĩa sứ bên trong đã sớm bể nát không thành hình, thậm chí, một mảnh vỡ màu thiên thanh còn rơi xuống bên chân gã.

Lượng thuốc nổ được khống chế vừa đúng, thành công chế tạo hỗn loạn, cũng không gây thương tích cho ai, Đông Phương Khuynh Quốc ngay cả điểm này cũng đã tính toán tốt rồi mới đến, mỹ nhân từ mang đến còn là giả!

“Ông chủ, không ngờ Đông Phương Khuynh Quốc lại đặt bom điều khiển trong rương da, còn làm sứ mỹ nhân nổ tung!” Mã Hải vội la lên.

Du Nhận nhặt mảnh vụn kia lên, sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán giật dữ dội, lửa giận công tâm.

Giả! Gã sao có thể quên được, Đông Phương gia có năng lực tái tạo lại đồ gốm thời Tống hàng đầu chứ! Thật đáng chết! Đông Phương Khuynh Quốc lại dùng sắc để dụ gã, lợi hại sắp đặt gã một đường!

“Đông Phương Khuynh Quốc đáng chết, ta không đem người bầm thây vạn đoạn không được!” Gã giận đến cần cả chiếc rương da đã cháy sém lên, dùng sức quăng xuống mặt đất, cuồng nộ gầm thét: “Đóng cửa ra lại, khởi động cơ quan của mê cung bí đạo, tuyệt không để cho bọn chúng còn sống mà ra ngoài!”

“Dạ!” Mã Hải xoay người đi về phía góc tường, mở ra một thiết bị, ấn chốt mở.

Cơ quan một khi đã khởi động, Đông Phương Khuynh Quốc cùng Văn Tri Lai cứ chờ bị vây ở địa ngục đi, có mọc cánh cũng không thể bay được.

“Có cần gọi mọi người cùng nhau động thủ bắt chúng?” Mã Hải lại hỏi.

“Không, đừng đưa nào nhúng tay vào, bọn chúng là của ta, ta muốn tự mình đối phó bọn chúng!”

Gã ngoan độc cắn răng, từ trong rương vũ khí buôn lậu lấy ra một khẩu “Thiên nữ tán hoa”, đi ra khỏi kho hàng bí mật, bắt đầu đuổi bắt con mồi.

Văn Tri Lai có chút mê muội nằm trên lưng Đông Phương Khuynh Quốc, đã không rõ ràng tình huống lúc này ra sao, sau trận nổ kia, cô liên nghĩ không có cách nào suy nghĩ, cộng thêm độc phát đau đớn, suy nghĩ của cô cơ hồ tán loạn, mê mê man man.

“Tri Lai, Tri Lai... Em có sao không?” Cô nghe thấy tiếng của Đông Phương Khuynh Quốc, mở mắt.

“Khuynh Quốc?”

“Ừ, anh đây. Nào, mở miệng ra, uống thuốc giải trước, uống rồi sẽ không đau nữa.” Hần dụ dàng nói, đem viên thuốc giải nhét vào trong miệng cô.

Cô nuốt viên thuốc xuống, hơi thanh tỉnh, lập tức nhớ đến chuyện kia, tức giận đau lòng bắt lấy tay hắn: “Anh không sao chứ? Có bị... Có bị...”

“Không có, hần căn bản không có thời gian làm xong, anh chẳng qua chỉ bị hôn, coi như bị chó dại cắn mấy cái ấy mà.” Hần châm chọc cười cười.

“Đừng cười! Không cho cười... Chuyện như vậy, đừng nói nhẹ nhàng như thế...” Cô tức giận trách móc, vươn tay vuốt ve khuôn mặt của hắn, tìm đến môi hắn, dùng đầu ngón tay giúp hắn lau đi hơi thở cùng dấu vết của Du Nhận.

Hần ửng sốt, mượn ánh sáng mờ mờ trong địa đạo, nhìn chằm chằm gương mặt của cô.

Cô lại khóc rồi, nước mắt màu đỏ rõ ràng vẽ lên trên khuôn mặt của cô hai vệt máu, nhìn mà khiến trái tim hắn quặn thắt lại đau đớn.

Mỗi lần cô khóc, đều là bởi vì hắn.

“Tri Lai... Đừng khóc...” Hần thật sự rất sợ nước mắt của cô, sợ thứ nước mắt màu đỏ mang dấu hiệu tử vong kia.

“Không được để cho bất cứ kẻ nào chạm vào anh, chà đạp anh nữa... Nếu như có thể, em thật muốn người trên khắp thiên hạ này đều mù hết, không nhìn được vẻ xinh đẹp này của anh, như vậy sẽ không có ai mơ ước anh, thèm muốn anh, như vậy, anh sẽ chỉ thuộc về mình em...” Cô mắt không chế nấc nhẹ lên, lần đầu tiên thể hiện ra sự tùy hứng cùng ham muốn chiếm hữu của mình, cùng với tình yêu nồng đậm của cô.

“Anh đã là của em rồi.” Hần khàn khàn nói xong, kéo cô vào trong ngực, cúi đầu mãnh liệt hôn cô. Cuối cùng cô cũng giống một người bình thường, cuối cùng cũng biết ghen tỵ, biết ích kỷ, cuối cùng cũng yêu yêu điên cuồng giống hần.

Tình yêu chính là phải như vậy chứ! Trung thành với dục vọng, trung thành với cảm giác, liều lĩnh...

Hắn vui sướng mà kịch liệt chiếm lấy đôi môi cô, hắn muốn cho cô biết, chỉ có nụ hôn giữa tình nhân với nhau mới gọi là hôn, môi chạm vào môi, phải có thêm gia vị tình yêu, mới có thể ngọt ngào, trừ này đó ra, những người chẳng liên hệ với nhau đụng chạm, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Văn Tri Lai biết rõ mình phải tỉnh táo, nhưng chuyện vừa rồi kích thích cô quá lớn, cô không cách nào chịu nổi khi những người khác hôn Đông Phương Khuynh Quốc, ngay cả chạm tới hắn, trong một chớp mắt đó, cô hiểu ra, cô còn yêu hắn hơn những gì mình tưởng tượng, yêu đến ghen tỵ với tất cả những người có thể nhìn thấy, yêu đến bất trị...

Bọn họ hôn nhau tha thiết, môi và đầu lưỡi giao hòa đến phân không rõ lẫn nhau, cho đến khi một tiếng vang nặng nề từ phía xa vọng lại, quá nhiều bọn họ, họ mới giật mình run sợ tách ra.

“Tiếng gì vậy?” Văn Tri Lai kinh hãi hỏi.

Đông Phương Khuynh Quốc ôm chặt lấy cô, trầm giọng nói: “Trong bí đạo này có cơ quan, tường đang chuyển động.”

“Tường?”

“Du Nhận muốn bao vây chúng ta, đi mau.” Hắn vừa nói vừa kéo tay cô bước nhanh về phía trước. Bọn họ đi dọc theo bí đạo hướng ra phía ngoài, lại phát hiện lối đi hình như không giống nhau, lúc tới hắn bị bịt mắt, vẫn bí mật nhớ phương hướng sau lưng, nhưng mà, đi được một lúc, kiểu gì cũng không tới được cửa ra. Hắn nhíu mày, dừng lại trước một lối đi giao nhau, cảm thấy có gì đó không đúng.

“Sao vậy?” Văn Tri Lai hỏi.

“Biến thành mê cung rồi, không biết nên đi thế nào.” Hắn thở dài nói.

“Nơi này, làm em nhớ đến lối đi trong lăng tẩm năm đó.” Cô thấp giọng nói, trong lòng mơ hồ dâng lên bất an.

Mặc dù cô không nhìn thấy, sức mạnh của Thiên Nhân cũng đã yếu ớt, nhưng vẫn cảm giác được như cũ, nơi này âm khí quá nặng, là một tử huyết, không lành!

Du Nhận xây dựng kho vũ khí ở đây, là cố ý, hay là thiên ý?

“Cái gì?”

“Lăng tẩm của công chúa là do em chọn lựa, phương vị, cấu tạo đại khái bên trong, em rõ ràng hơn so với bất cứ ai.”

Hắn nhìn cô, rất khó tưởng tượng nổi ra bộ dáng ngàn năm trước của cô là như thế nào.

Một thiếu nữ có pháp lực, quốc sư tương lai, nếu như không có sứ mệnh, hắn và cô sẽ gặp nhau sao?

Hoặc là, hắn nên cảm tạ lời nguyện rửa của Du Nhận, cho dù là dữ hay lành, đó cũng là duyên phận...

“Để ngăn chặn người đến trộm mộ, những người thợ đã thiết kế rất nhiều cơ quan, hơn nữa ở lối đi tiến vào lăng tẩm, lại càng thêm phức tạp, lợi dụng tường di động cùng với nguyên lý ngũ hành bát quái, có thể sinh ra hiệu quả mê cung.”

“Em nói là, Du Nhận cũng dùng chiêu này?” Hắn hỏi.

“Hắn là vậy. Lăng tẩm của công chúa năm đó, chính là do hắn giám sát...” Cô nói xong, trái tim lại trầm xuống. Nếu không phải ngại thân phận tướng quân của mình, sau khi công chúa chết gã nhất định rất muốn xâm nhập vào lăng tẩm công chúa trộm đi mỹ nhân từ của Thiên Công chăng?

“Như vậy? Giờ chúng ta làm gì? Trước mặt có hai con đường.”

“Đi bên trái, về phía thanh long, đó hắn là đường sống.” Cô nói.

“Được, đi.” Hắn nắm chặt lấy tay cô, đi về phía bên trái.

Nhưng mới đi không được bao lâu, lại là một đường cụt, lúc Đông Phương Khuynh Quốc không chút nghĩ ngợi đi về phía bên trái, cô lại đột nhiên hoảng sợ thấy không ổn, vội vàng kéo hắn.

“Từ từ... ”

Trong một sát na này, hai mặt tường bên lối đi đột nhiên bắn ra châm nhỏ, hắt kinh hãi, ôm lấy cô vội vã lẩn về phía sau.

Cô thở gấp trong lòng hần, nói: “Đây là một cái bẫy! Du Nhận biết chúng ta sẽ đi hướng này..”

“Du Nhận là thương nhân buôn vũ khí, hần tiếp xúc với vũ khí khoa học kĩ thuật kiểu mới cũng nhiều, địa đạo này đã được cải tiến, khẳng định là khó chạy hơn rồi.” Hần nhẹ giọng nói.

Rất khó chạy? Đúng vậy, năng lực biết trước yếu ớt nói cho cô biết, cơ hội còn sống để ra ngoài là... không!

Nhưng khiến cô kinh sợ chính là, tại sao giọng điệu của Đông Phương Khuynh Quốc lại bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ hần...

“Anh nghĩ, cho dù đi đường nào cũng giống nhau, bởi vì cửa ra sớm đã bị đóng lại rồi! Du Nhận ngay từ đầu đã không có ý định để chúng ta còn sống mà rời đi.” Hần lại nói. Cô không mở miệng, chỉ thấy rét run nơi sống lưng.

“Đi, chúng ta trở về thôi! Vừa đi vừa nói chuyện phiếm, mặc dù chỗ này rất tối, lại không có lãng mạn, nhưng mà chỉ cần có em ở bên cạnh, anh có thể không so đo.” Hần nửa đùa nửa thật, kéo cô đi.

“Khuynh Quốc...” Cái này chẳng buồn cười.

“Aiz, em nói xem trước mặt có ám khí gì không? Anh đoán nhé, có phải là có một cái hầm ngầm? Chính là cái kiểu sàn nhà đột nhiên mở ra như trong phim ấy...” Hần ôm lấy vai cô, chậm chạp đi tiếp, ngoài miệng vẫn thoái mái nói ra những lời vô nghĩa.

“Khuynh Quốc, đủ rồi!” Cô nghe không nổi nữa, tức giận quát bảo ngưng lại.

“Sao vậy?”

“Anh rốt cuộc đang làm gì? Đừng lãng phí thời gian, anh mau nghĩ cách trốn ra đi?” Cô thấp giọng kêu.

“Tại sao em chỉ nói anh mà không nói chúng ta ?” Hần giận dữ hỏi.

“Một mình anh đi, tương đối dễ dàng, em chỉ khiến anh bị liên lụy thôi...” Cho dù chỉ có một cơ hội mỏng manh, cô cũng hy vọng hần có thể rời khỏi nơi này.

“Một mình? Em còn chưa hiểu sao? Anh vì em mà tới, tới rồi, không có ý định sẽ đi, nếu có thể, tốt nhất chúng ta cùng đi ra ngoài, nếu như không được, thì cùng chết.” Ngữ khí của hần sâu sắc kiên định. Mang theo Sứ mỹ nhân giả đến, hần đã không nghĩ đến chuyện còn sống mà ra ngoài, dù sao sống hay chết hần đều không quan tâm, chỉ mong có thể ở bên cạnh cô.

“Không, em không muốn anh chết theo em, em hy vọng duyên phận của chúng ta kết thúc ở đây trong cuộc đời này thôi, đừng liên lụy đến kiếp sau nữa, trước khi lời nguyện của tướng quân được giải trừ, em cũng không cần yêu bất cứ ai nữa, cũng không muốn hại đến bất cứ ai nữa, để cho em một mình chết đi, anh đừng làm rối lên tiến vào trong luân hồi của em nữa, đừng dính dáng gì đến em nữa...” Cô kích động hô to.

“Quá muộn rồi.” Hần bỗng chốc ấn cô lên tường, lạnh lùng cắt đứt lời cô.

“Cái gì?”

“Ngay từ một khắc bị anh yêu kia, em nên giác ngộ, tình yêu của anh, so với bất kỳ lời nguyện rửa nào còn khó thay đổi hơn, sẽ không dừng lại, càng không có cách nào giải trừ, vô luận là sinh tử đổi thay, anh cũng sẽ đi theo đến cùng, vĩnh viễn không buông tay.” Từng chữ từng chữ của hần vang lên mạnh mẽ, giống như lời thề vĩnh hằng.

“Anh...” Cổ họng cô thít chặt, lệ rơi đầy mặt, nói không nên lời.

Thì ra là, tình yêu sâu đậm mãnh liệt nhất của con người, căn bản không khác nào một lời nguyện rửa, khắc cốt ghi tâm giống nhau, sinh tử cùng theo giống nhau, trừ người trong cuộc, không ai có thể lý giải được giống nhau, thậm chí, vượt qua ngàn năm, vĩnh viễn không thay đổi...

17. Chương 10 [hết]

Chương 10

“Ha ha, a a a, thật buồn cười...” Một tiếng cười âm trầm đột nhiên vang lên trong mật đạo, tựa như gần mà lại tựa như xa khó phân biệt. Cô cả kinh, Đông Phương Khuynh Quốc đã kéo cô vào trong ngực.

“Các người thật sự nghĩ rằng, ta sẽ để cho các người chết chung với nhau sao?” Một bức tường bắt đầu dịch chuyển, Du Nhận từ vách tường bên cạnh bước ra.

“Không thể nào! Cho dù chết ta cũng muốn chia rẽ các người!” Du Nhận dữ tợn nhìn chăm chăm bọn họ, giờ khẩu súng trên tay lên.

Văn Tri Lai thấy bị ai trong lòng, có lẽ, người chịu nguyên rửa sâu nhất, chính là bản thân Du Nhận.

Đông Phương Khuynh Quốc chắn trước che chở cho Văn Tri Lai, từ từ lui về phía sau.

“Ông cũng thật phiền phức, bản thân không chung thủy thì chưa từng nhắc tới, chỉ một mực trách người khác cướp đi người ông yêu, nói ra, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ ích kỷ cận bã!” Hắn lạnh nhạt nói, đối với sự quấy rầy lằng nhằng của Du Nhận đã vô cùng thiếu kiên nhẫn.

“Cái gì?” Du Nhận biến sắc mặt.

“Ông đặt thê tử năm đó của mình ở đâu? Một nữ nhân yêu ông đến sâu đậm vì ông thống khổ đến chết, lương tâm của ông không thấy bất an sao?” Đông Phương Khuynh Quốc chán ghét nói gã.

“Câm miệng lại!” Du Nhận biết, trong lòng gã hận công chúa, nhưng cũng sợ nhìn thấy nàng.

“Ông cho rằng công chúa không hận ông sao? Nỗi đau của nàng ấy ông hiểu được mấy phần?”

“Đáng chết, ta bảo người câm miệng lại!” Du Nhận mắng to.

“Muốn chết, một mình ông đi mà chết, tới địa ngục tìm công chúa mà sám hối đi! Ta thấy nàng đang đứng ở phía sau ông, dùng ánh mắt đau thương buồn bã nhìn chăm chăm ông đấy!” Khuynh Quốc cố ý chỉ vào phía sau lưng gã.

Du Nhận kinh hãi, tâm thần bất an quay về phía sau liếc mắt một cái, Đông Phương Khuynh Quốc nhân cơ hội đó đem Văn Tri Lai lui về phía sau, một mình lao nhanh về phía Du Nhận.

Du Nhận cảm giác sát khí ập tới, hoảng sợ quay đầu, thấy hắn lao tới, lập tức giờ súng ra bắn.

“Đoàng đoàng!”

Văn Tri Lai lui lại mấy bước chỉ nghe hai tiếng súng vang lên, lo lắng hô to: “Khuynh Quốc!”

Đông Phương Khuynh Quốc tránh thoát phát súng đầu tiên, nhưng bả vai vẫn bị phát súng thứ hai lướt qua bên trái, hắn nhẹn đau, một quyền đánh tới cầm Du Nhận.

“A” Du Nhận bị đau, lùi lại ba bước, định nổ súng, thì chân của Đông Phương Khuynh Quốc đã quét tới. Súng rời tay rơi xuống, gã vội vàng khom người muốn nhặt đã bị Đông Phương Khuynh Quốc một cước đem súng đá đi xa, gã giận dữ, trở tay đánh trả, Đông Phương Khuynh Quốc dễ dàng chống đỡ, một quả đấm nặng nề giáng xuống mặt gã.

“A...” Sóng mũi Du Nhận bị gãy, đau đớn ôm lấy mũi. Đông Phương Khuynh Quốc đang chuẩn bị giáng thêm một kích trí mạng, Du Nhận đột nhiên giơ tay lên, ném ra một nắm bột.

“Đây là?” Đông Phương Khuynh Quốc kinh hãi không kịp né tránh, chỉ cảm thấy đôi mắt mình tràn ngập nóng rực đau nhói, khê kêu lên lùi lại, đụng phải Văn Tri Lai.

“Khuynh Quốc?” Văn Tri Lai không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hừ, hôm nay ta sẽ cho gương mặt yêu diễm ghê tởm của ngươi nát bầy!” Du Nhận nói xong, nhấc súng nhắm thẳng mặt của Đông Phương Khuynh Quốc nổ súng.

Văn Tri Lai kinh hãi cả người run lên.

Mặt? Thiên Nhân đoán được khuôn mặt Khuynh Quốc sẽ bị hủy! Không

~“Không được!” Cô hoảng sợ hô to, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, bản năng đem Đông Phương Khuynh Quốc kéo về phía sau mình, trực tiếp dùng thân thể che phía trước hân.

Đoàng!

“Tri Lai” Đông Phương Khuynh Quốc sợ hãi thét lên cơ hồ áp cả tiếng súng vang.

Thân thể mảnh khảnh của Văn Tri Lai rung động bay về phía sau, cô mở to cặp mắt, thời gian phảng phất trở lại ngàn năm trước trong nháy mắt bị pháp kiếm cắm vào ngực đó, vị trí giống nhau, đau đớn giống nhau, hung thủ giống nhau,... Cô sớm đã biết, cô không trốn thoát khỏi cái chết, đây chính là lời nguyện rửa, là nỗi sợ hãi của cô, cũng là kết cục mà Thiên Nhân đã báo trước.

Trái tim, giống như muốn nứt ra, đoạn pháp kiếm bị chặt đứt kia, đang ngâm nga lời nguyện rửa...

“Ha ha ha... Văn Tri Lai, ta đã biết, cô sẽ vì tình yêu mà chết, đây chính là số mệnh của cô, bất luận đời nào kiếp nào, một khi cô đã động tình thì sẽ chết ở trong tay ta, cô yêu càng sâu đậm, thì chết càng thống khổ! Ha ha...” Du Nhận âm ngoan cười điên cuồng.

Yêu càng sâu thì chết càng thống khổ sao? Có phải là như thế này không? Khó trách cô lại đau đớn như vậy... Luyến tiếc như vậy...

Cô luyến tiếc Đông Phương Khuynh Quốc...

“Tri Lai! Tri Lai!” Đông Phương Khuynh Quốc run rẩy vươn tay ôm lấy cô, đau đớn kêu lên, hân muốn nhìn thấy cô, nhưng đáng chết, mắt lại không thể mở ra được.

“Thiên nữ tán hoa” ...

“Thiên nữ tán hoa” sẽ biến ngực của cô thành một lỗ thủng to!

“Khuynh... Quốc...” Cô khó khăn cố gắng nặn ra âm thanh.

Đông Phương Khuynh Quốc kinh hãi thờ hồn hển, ngây dại.

Cô còn sống, còn có thể lên tiếng...

Du Nhận lại biến sắc mặt thấp giọng hô: “Tại sao? Tại sao đạn của thiên nữ tán hoa không nổ tung?” Đông Phương Khuynh Quốc ngẩn ra, thì ra là đạn... không nổ.

“Vậy ta bắn thêm phát nữa, xem cô có chết hay không!” Du Nhận cuồng nộ nói. Đông Phương Khuynh Quốc nghe vậy kinh hãi, lập tức lật người ôm chặt lấy Văn Tri Lai, dùng toàn thân mình ngăn chặn che chở cho cô. Văn Tri Lai ý thức được động tác của hân, hé miệng dật ra một tiếng kêu đau đớn “Không...”

Không thể! Một mình cô chết là đủ rồi, cô không muốn hân cũng mất mạng!

Không muốn! Không muốn!

“Đoàng!”

Phát súng chí mạng kia, vang lên trong mật đạo, giống như khúc nhạc dạo của tử thần trước khi tới.

Trong một khắc khi viên đạn cắm vào lưng hân, lực đạo cường đại xỏ xuyên qua lồng ngực hân, đau đớn khiến hai tay hân phát run, nhưng hân vẫn không buông cô ra, cho dù có đau đớn hơn nữa, cũng không buông tay.

Cho dù “Thiên nữ tán hoa” sẽ khiến lồng ngực hân nổ tung, ngũ tạng không còn, hân cũng muốn cùng cô bên nhau chặt chẽ không rời.

Song, viên đạn vẫn không hề nổ tung, hai viên đạn giống như kỳ tích vậy không hề nổ tung!

Nhìn Đông Phương Khuynh Quốc cùng Văn Tri Lai ôm nhau trong vũng máu, Du Nhận kinh hãi đến tận đỉnh.

Tại sao lại như vậy? Một trên một phần nghìn tỷ số xảy ra sai sót kia, tại sao có thể hết lần này đến lần khác phát sinh vào lúc này, lại hết lần này đến lần khác phát sinh trên người bọn họ.

“Chết tiệt, làm sao không giết chết được các người? Ta không tin!” Gã không cam lòng, rống to, định sẽ nổ súng cho đến khi bọn họ nát ra mới thôi. Nhưng “Tạch” một tiếng, bên trong băng đạn đã không còn viên nào. Sự trùng hợp này làm trong lòng gã cảm thấy vừa kinh hoàng vừa lo giận, gã ném súng qua một bên, rút ra một thanh đoản đao giấu dưới giày, vẻ mặt xanh mét đi về phía bọn họ, lạnh lạnh nói “Đạn không nổ, các người cũng không thể sống được, ta sẽ ồi đưa một đao, chia rẽ các người, cho các người đến chết cũng không thể ở chung một chỗ.”

Chẳng qua là, gã vừa mới giơ cao tay lên muốn đâm Đông Phương Khuynh Quốc, một tiếng nổ lớn mãnh liệt đột nhiên vang lên!

“Ầm!”

Trong lòng hấn kinh hãi, sắc mặt vì sợ hãi mà trở nên trắng bệch, ngẩng đầu nhìn mật đạo đang chấn động lợi hại, càng thêm hoảng sợ, trong đầu linh quang chợt lóe, nhanh chóng cúi đầu cuồn cuộn nhìn chằm chằm vào Đông Phương Khuynh Quốc

Là hấn!

Trong chiếc rương da tiểu tử này mang đến, còn có một quả bom khác, một quả bom đã được hẹn giờ từ trước!

Hấn... ngay từ đầu đã muốn nổ tung kho vũ khí của gã...

Hấn... căn bản đã ôm quyết tâm nhất định phải chết mà tới đây...

“Người...” Sợ hãi cùng tức giận xỏ xuyên qua toàn thân gã, lần đầu tiên gã gặp phải một đối thủ điên cuồng như vậy

“Chúng tôi chết... ông... cũng không trốn thoát...” Đông Phương Khuynh Quốc thoi thóp nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

“Không! Ta không muốn chết! Không lấy được Mỹ nhân từ ta không thể chết được” Du Nhận cả kinh mở miệng hét to, lồng lộn nhấc chân chạy như điên về phía cửa ra.

“Oành!” Lại là một cơn chấn động rung chuyển, quả bom của Đông phương Khuynh Quốc làm cho thuốc nổ trong kho vũ khí cũng nổ theo, nhất thời thành phản ứng dây chuyền, uy lực mạnh mẽ rung chuyển cả địa đạo, vách tường bốn phía đã biến hình. Nơi này sắp sụp đổ, Đông Phương Khuynh Quốc biết, nhưng hấn chẳng cần quan tâm.

Hấn đang cười.

“Tri Lai... em sợ sao?” Hấn hỏi Văn Tri Lai còn chút hơi thở yếu ớt trong lòng.

“Sợ...” Văn Tri Lai suy yếu nói

“Có anh ở đây, em còn... sợ cái gì?”

“Sợ... anh chết...” Cô ghen ngào.

“Cùng chết... không tốt sao?”

“Không tốt... em muốn anh... còn sống.” Cô biết, không gặp cô, hấn sẽ không chết.

Bởi vì cô, hấn ngay cả lời nguyện còn sống đến năm ba mươi tuổi cũng không sống được.

“Thế giới không có em, anh cũng không muốn sống nữa” Hấn muốn ôm chặt lấy cô, nhưng đã không còn đủ khí lực.

Cô nghe mà toàn thân kích động, hai hàng lệ màu đỏ trên mặt tuôn trào.

“Đừng khóc... bất luận là người hay quỷ, anh cũng sẽ ở bên cạnh em...”

Cô cảm động nhắm mắt lại tựa sát người hẳn vừa khóc vừa cười. Trời long đất lở, từng đoạn trong mật đạo sụp xuống, cuối cùng cũng sẽ chôn vùi bọn họ. Đông Phương Khuynh in lên trán cô một nụ hôn cuối cùng, vẻ mặt không chút sợ hãi tràn đầy thỏa mãn. Lại nói, nếu như không thể sống cùng nhau, vậy thì cùng chết. Như vậy, cũng là một loại hạnh phúc.

Hạnh phúc mà hẳn muốn...

Bởi vì cửa ra đã bị đóng kín, Du Nhận hoảng hốt luống cuống chạy về một cái cửa ngầm trong mật đạo, lại đụng phải một người ở chỗ rẽ cuối cùng, người nọ hình như là từ cửa ngầm đi tới, cầm đèn pin trong tay, ánh sáng rọi lên mặt khiến hắn kinh hô: “Là ai?”

“Thật là, xây cái địa đạo quỷ quái gì thế này, tối mò như vậy, vào đã phiền toái, ra cũng phiền toái...” Một giọng nữ trong sáng hơi trầm trầm oán giận vang lên.

“Cô rốt cuộc là ai?” Du Nhận tức giận hỏi.

“Này chắc ông là Du Nhận? Bọn họ ở nơi nào?” Người nọ lại hỏi.

“Bọn họ? Cô... muốn tìm Đông Phương khuynh Quốc và Văn Tri Lai?” Du Nhận cảnh giác lui về phía sau, rút đoản đao ra.

“Đúng vậy, bọn họ đâu rồi?”

“Chớ tìm nữa, bọn chúng đều chết rồi, bị ta dùng thiên nữ tán hoa bắn chết!” Du Nhận cười lạnh

“thiên nữ tán hoa ? Ông lại dùng cái thứ vũ khí tàn khốc tạo nghiệp đó?” Giọng nói cô gái kia trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo. Lại thêm một trận chấn động, Du Nhận biến sắc, hô to “Chớ rầy rà, biến ngay! Mật đạo sắp sụp đổ, ta muốn đi ra ngoài...” Nhưng gã lời còn chưa dứt, một hơi thở bén nhọn trong nháy mắt ép sát, tiếp, đao trong tay bị đá rớt xuống, mặt bị trúng một quyền, bụng lại bị đập ột cái mạnh mẽ.

“Ah...” Gã phun ra một búng máu, đau đến co quắp nằm trên mặt đất, vạn vạn không ngờ được cô gái xa lạ này lại có thân thủ kinh người như thế.

“Không cho phép nói anh Ba chết, anh ấy không yếu mệnh như vậy” Cô gái cúi đầu lạnh giọng nói.

Lúc này bên ngoài cửa ngầm có một người chui vào, vội vã hô to “Tiểu Cửu, mau, địa đạo sắp sụp rồi!”

“Thập Tứ, anh mang vị Phò mã này ra bên ngoài giao cho Đại thiếu gia, em muốn vào xem một chút.” Tiểu Cửu quát lạnh một tiếng, nghiêm túc giao phó.

“Cô muốn vào bây giờ sao? Quá nguy hiểm!” Thập Tứ kêu lên.

“Anh Ba còn ở bên trong, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Tiểu Cửu nói.

Thập Tứ biến sắc.

Điều cấm kỵ thứ nhất của Đông Phương lang, tuyệt đối không được bỏ lại Lang Vương, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

“Muốn đi cũng là tôi đi, tôi là hộ vệ của Tam thiếu gia, lại không để ý đến cậu ấy cẩn thận...” Thập Tứ trầm giọng tự trách.

“Ha ha... bọn chúng sẽ bị chôn sống ở đây! Đây là kiệt tác của Đông Phương Khuynh Quốc ,ai bảo hắn đánh nát kho vũ khí của ta... Là hắn tự làm tự chịu, hắn cùng Văn Tri Lai phải chết không thể nghi ngờ! Bọn họ không thoát khỏi lời nguyện rủa của ta, không thể nào sống, tuyệt đối không thể sống được... ha ha ha..” Du Nhận nhin đau, âm ngoan cười to. Chẳng qua là gã mới cười được mấy tiếng, Tiểu Cửu liền nín lấy cổ áo gã, hung hăng ném gã lên tường, gã mới há mồm kêu lên, đã bị một họng súng nhét thẳng vào miệng.

“Còn sửa linh tinh nữa, tôi bắn cho nát họng!”

Gã hoảng sợ hít một hơi, theo ánh đèn, nhìn chằm chằm gương mặt rõ ràng rất trẻ, lại khiến cho người ta không rét mà run.

Trên mặt kia, rõ ràng có một vết sẹo dài...

“Tiểu Cửu, Đại thiếu gia giao phó, phải để gã sống.” Thập Tứ vội nói.

“Sống? Như vậy chỉ cần không chết là được rồi.” Tiểu Cửu cong khóe miệng lên, xoay mình nhắm trúng đùi Du Nhận nã một phát súng

Du Nhận đau đến ngã quỵ, ôm lấy bắp đùi điên cuồng la hét.

Thập Tứ lắc đầu thở dài nói: “Cô mau đưa hắn lên, tôi đi tìm người.”

Dứt lời, Thập Tứ phóng về phía mặt đạo.

Tiểu Cửu biết rõ Thập Tứ đi lần này lành ít dữ nhiều, nhưng chân mày cũng không nhăn lại, bởi vì chín hộ vệ phải bảo vệ cho Lang vương là chuyện đương nhiên. Cô không trì hoãn nữa, một tay túm lấy cổ áo Du Nhận, kéo đi, lấy súng áp giải gã ra khỏi cửa ngầm. Ngoài mặt đạo, hầu như toàn bộ thành viên Đông Phương gia đã có mặt đông đủ, Đông Phương Phong Hoa đến sân bay nhận được điện thoại trên đường trở về nhà, biết được Đông Phương Khuynh Quốc hành tung không rõ, liền phái người đưa mẹ về Đông Phương cư trước, mà Đông Phương Thiên Kiêu, Hắc Tĩnh và Triệu Mộ Hiền lại kiên quyết muốn đi cùng anh, cùng nhau gia nhập hàng ngũ tìm kiếm.

Lại vừa đúng lúc Tiểu Cửu trở về, cô chỉ huy Đông Phương Lang đi tìm khắp Đài Loan, bởi vì kho quân hỏa của Du Nhân được giấu dưới mặt đất, khiến bọn họ tốn không ít thời gian mới tìm được nơi này, toàn bộ nhân viên tập kết ở đây, cùng thủ hạ của Du Nhận triển khai một cuộc đại chiến.

Chẳng qua là, trên mặt đất là một nông trường bình thường, Tiểu Cửu từ trong miệng Mã Hải bức hắn nói ra cửa ngầm địa đạo, vừa mới vào liền nghe thấy một tiếng vang lớn rất rõ ràng.

Vậy nên, lúc cô đem Du Nhận ra ngoài, Đông Phương Phong Hoa lập tức vội hỏi:

“Tiểu Cửu, Khuynh Quốc cùng Tri Lai đâu?”

“Anh Ba cùng Tri Lai tiểu thư có thể đã trúng đạn, Thập Tứ đang ở trong tìm bọn họ.” Tiểu Cửu nhẽ nhủ mày.

“Trúng đạn?” Sắc mặt mọi người biến đổi.

“Du Nhận dùng thiên nữ tán hoa, đó là loại đạn nổ, nếu như bọn họ thật sự trúng đạn rất có thể đã...” Tiểu Cửu không nói tiếp...

Đông Phương Phong Hoa cả kinh hít một hơi lạnh, chẳng lẽ Khuynh Quốc cùng Tri Lai đã...

Đông Phương Tuyệt Thế sớm đã lửa giận ngút trời, hắn trực tiếp nắm ở cổ Du Nhận lạnh lùng quát hỏi “Là ông giết anh Ba của tôi?” Cặp mắt Du Nhận đột nhiên chấn động, có nói cũng không ra tiếng. Trên thực tế gã vừa nhìn đám lính đánh thuê cùng bọn thủ hạ toàn bộ ngã xuống đất, đã kinh hãi vạn phần, lại gặp được nam nhân của Đông Phương gia người nào cũng tuyệt sắc bức người, càng thêm sợ hãi không thôi.

Đây chính là lời nguyện của Thiên Công đối với Đông Phương gia bọn họ sao?

“Nói mau! Bọn họ ở đâu?” Đông Phương Tuyệt Thế gia tăng lực đạo.

“Tuyệt Thế, cậu buông hắn ra trước đã.” Đông Phương Phong Hoa quát nhẹ.

Đông Phương Tuyệt Thế bực tức buông tay, Du Nhận nằm trên mặt đất thống khổ ho khan thở dốc.

“Ông muốn có sứ mỹ nhân đứng không? Đáng tiếc ông đã uống phí tâm cơ rồi, sứ mỹ nhân đã sớm bị bể nát.” Đông Phương Thiên Kiêu ngồi ở xe lăn nhìn chằm chằm Du Nhận.

Du Nhận lập tức ngẩng đầu lên, khàn khàn nói “Không thể nào...”

Đột nhiên gã ngây dại, ánh mắt nhìn chằm chằm cô gái ở bên cạnh Đông Phương Thiên Kiêu, cả người cứng lại

Gã nhận ra... Nhận ra linh hồn tương tự kia, nhưng... tại sao lại xa lạ như vậy?

“Là thật, bởi vì sứ mỹ nhân là do tự tay tôi đánh vỡ.” Hắc Tĩnh lạnh lùng thốt lên.

“Mỹ nhân từ bị đánh vỡ? Bị cô đánh vỡ?” Gã thủy chung không chớp mắt một cái, chăm chăm nhìn cô gái xinh đẹp, nhìn tay cô trước sau vẫn nắm lấy bàn tay người đàn ông bên cạnh, nhìn cô... lạnh nhạt, giống như cho tới giờ chưa từng biết gã.

“Cô... là Thiên Công?” Du Nhận run giọng hỏi, trong lòng thất vọng vừa đau vừa hận, Thiên Công của gã làm sao có thể biến thành nữ nhân.

“Tên tôi là Hắc Tĩnh.” Hắc Tĩnh mặt không chút thay đổi.

“Không, cô là Thiên Công, ta biết.” Du Nhận kích động kêu,

“Đó đều là chuyện đã qua, tôi cũng đã quên rồi, cả đời này tôi chính là Hắc Tĩnh.” Hắc Tĩnh lạnh lùng thốt ra.

“Không thể, cô không thể quên ta! Ta là...” Du Nhận vội la lên.

“Tôi biết ông là phò mã của công chúa năm đó, nhưng bây giờ tôi chẳng có chút ấn tượng nào với ông cả, tôi cho tới giờ còn chẳng nhớ rõ trông ông như thế nào.” Hắc Tĩnh không chút tình cảm nào nói.

Du Nhận giống như bị đánh lén một cái, sắc mặt chết trắng.

Người gã tha thiết yêu thầm tưởng niệm đến ngàn năm, đến chết cũng không thể quên, thế mà tới giờ chưa từng chú ý đến gã.

Thì ra, gã ở trong lòng Thiên Công, căn bản không có chút ấn tượng nào, từ đầu tới cuối cũng chỉ là tự gã đơn phương tình nguyện...

Như vậy, gã rốt cuộc đang làm gì? Một ngàn năm qua, đau khổ đi tìm cuối cùng chỉ là một đám bọt nước, một phần hư vô sao?

Thật buồn cười... quá buồn cười... một trận tức cười, gã điên dại cười to, đột nhiên cảm thấy hết thảy mọi chuyện đều không còn ý nghĩa nữa, kiếp trước, kiếp này gã lãng phí bao nhiêu thời gian bao nhiêu năm tháng bị đau đớn hành hạ? Làm sao gã có thể cam tâm? Gã không cam lòng! Sau khi đã trải qua vô số thống khổ hành hạ, tại sao gã không có được bất cứ cái gì? Ông trời không thể đối với gã như vậy được, cho dù một chút thôi cũng được, một chút hận... cũng được...

“Cô không nhớ ra được sao? Vậy ta sẽ để cho cô bắt đầu từ bây giờ ra sức mà nhớ ta! Nhớ con người của ta.” Gã điên cuồng kêu gào, lấy ra một quả lựu đạn được giấu trong người, mở chốt ra.

Trong nháy mắt, hai tiếng súng vang lên, cộng thêm ánh bạc lóe lên, viên đạn của Tiểu Cửu găm lên bờ vai của gã, đao hồ điệp của Đông Phương Tuyết Thế chặt đứt ngón tay gã, mà một phát súng trí mạng trúng ngực, là đến từ khẩu súng trên tay Hắc Tĩnh.

Ánh mắt của cô như băng, tuyết đối lạnh lùng, không có chút cảm giác nào, ngay cả một chút xú trí nhớ cũng không muốn lãng phí vì gã.

Gã trợn to đôi mắt, khó tin rằng, mình sẽ chết ở trong tay của Thiên Công...

“Hết hy vọng đi! Trên thế gian này, chỉ có duy nhất tình yêu, là không thể cưỡng cầu”

“Là ai?” Ai đang nói chuyện với gã

Gã quay đầu nhìn nơi âm thanh phát ra, công chúa! Thê tử của gã năm đó, đang cùng thân ảnh của một cô gái chồng lên, lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt, không còn hận thù nữa, lại càng không có tình yêu.

Cả người gã run lên, quá khứ đủ chuyện thoáng qua như một giấc mộng, mà gã, nên tỉnh lại rồi... Nhắm mắt lại, gã rốt cuộc cũng buông xuống chấp niệm, ngã xuống phía sau, chết ngay tại chỗ. Cũng ngay lúc đó, lại một tiếng nổ tung, cả mặt đạo âm âm sụp đổ rơi xuống, Đông Phương Phong Hoa sợ hãi kêu lên, thanh âm khàn khàn “Khuyh Quốc!”

Cát bụi quay cuồng, tràn ngập cả bầu trời, cùng quần trái tim mọi người vào bi thương kinh hoàng.

Chẳng lẽ cuối cùng phải hy sinh mạng người, mới có thể giải trừ lời nguyện rửa, mà yêu hận tình thù kia trải qua ngàn năm, nhất định phải đổ máu mới có thể hóa giải.

Mỹ nhân từ đã bị hủy, Du Nhận đã chết, tất cả ân oán, có phải đến đây là kết thúc chăng?

Không ai có đáp án.

...

Trong bóng tối, có chút ánh sáng yếu ớt. Giống như là lối ra, dẫn dắt cô. Đó... là cái gì?

“Là một nguyện vọng ta tặng cho cô, Tịnh Y” Một thanh âm mềm mại truyền vào trong tai cô.

“Công chúa?” Là công chúa đang nói với cô.

“Ngàn năm trước, cô giúp ta, đây là tạ lễ của ta.”

“Tạ lễ?”

“Tịnh Y, cô không có tâm nguyện gì sao?”

“Tâm nguyện? Ta...” Tâm nguyện của cô?

Có! Đương nhiên cô hy vọng ông trời có thể để cho cô cùng Đông Phương Khuynh Quốc cùng nhau còn sống.

Không phải là yêu nhau sau đó cùng chết, mà là còn sống để yêu nhau.

Không cần lâu dài, chỉ cần cho bọn họ một khoảng thời gian, một khoảng thời gian tốt đẹp hạnh phúc.

“Đã vậy thì cầu xin đi!”

“Cầu xin?”

“Trong mắt cô vẫn còn pháp lực, chỉ cần cô thành khẩn cầu xin, sẽ được thực hiện, cho nên, cầu đi...” Trái tim cô khẽ kích động.

Chỉ cần cầu xin là được sao?

Chỉ cần cầu xin thành tâm, cô cùng Đông Phương Khuynh Quốc có thể cùng sống sao?

Nếu như có thể, vậy cô nguyện ý dùng kiếp sau của mình, cầu xin thiên địa, cầu xin quỷ thần, cầu xin sức mạnh vô hình kia...

Đời này, có thể cho cô cùng Đông Phương Khuynh Quốc một chút thời gian cùng sinh mệnh.

Để cho cô, có thể dùng đôi mắt chân chính của mình, nhìn hắn...

Giống như đáp lại lời thỉnh cầu của cô, hai mắt cô nóng rực lên, nhất thời, trong mắt cô xuất hiện một hình ảnh, trong đó, Đông Phương Khuynh Quốc nắm tay cô, bước vào vườn xoan xinh đẹp vô cùng trong Đông Phương gia...

Đây là mộng sao?

Vẫn là dự đoán cuối cùng của Thiên Nhân dành cho cô?

Hình ảnh trong nháy mắt biến mất, đôi mắt của cô đau như dao đâm, hai đạo hồng quang huyết sắc tóe ra trong mắt, hóa thành hai đoạn kiếm, lóng lánh trước mặt cô...

“Kiếp sau giảm thọ, đổi lại lời cầu nguyện của cô, kiếp này các người còn có mười năm... hãy yêu nhau hết mình đi...” Âm thanh của công chúa bay xa, cuối cùng cùng mảnh vụn đồng thời biến mất vô hình! Mười năm... là đủ rồi... Cảnh vật, tối lại sáng, sáng lại tối. Sau đó, không biết qua bao lâu, cô lại nghe thấy tiếng tim đập.

Thình thịch! Thình thịch!

“Đạn trong thân thể hai người không hề nổ, hơn nữa còn có thể bình yên lấy ra, thật đúng là kì tích” Có người đang nói.

“Kính người hơn là, mật đạo bị sụp mà không có đề đến bọn họ, ngay cả Thập Tứ cũng thấy quá thần kỳ.”

“Chúng tỏ mạng của hai người bọn họ còn chưa tận, đúng không?”

“Đúng vậy, cảm tạ ông trời, bọn họ còn sống.”

Còn sống sao! Cô cùng Khuynh Quốc đều còn sống...

Thật tốt quá... thật tốt quá...

“Tri Lai...” Một tiếng gọi vô cùng thân thương vang lên cạnh cô.

Khuynh Quốc tỉnh lại, hẳn đang gọi Văn Tri Lai.

Ngực cô rung động mạnh mẽ, quay đầu, từ từ mở mắt ra, trước mặt một mảnh sáng lạn, mà trong khung cảnh đẹp mắt đó, tuyệt mỹ dung nhan mà cô yêu chân thành, trọn đời khó quên đó, đang mỉm cười đối diện với cô.

** Toàn văn hoàn. **

*** Cuối cùng bạn cũng đã hoàn bộ này rồi ~~ Đây là bộ truyện không có yếu tố hài hước đầu tiên mà bạn làm (trái với chủ trương truyện bựa của bạn), trong quá trình edit cũng có một số vướng mắc, tuy chưa lột tả hết được cái hay của truyện cũng như giọng văn đặc sắc của tác giả Bồng Vũ, nhưng cũng hy vọng truyền tải được 80%.

Văn Tri Lai và Đông Phương Khuynh Quốc cuối cùng cũng được còn sống mà yêu nhau, tuy với chúng ta thì đó chỉ là mười năm ngắn ngủi, nhưng với họ thì đó là cả quãng đời hạnh phúc. Bạn nghĩ là đây đã là một cái kết mỹ mãn rồi, yêu nhau và được ở bên nhau, hạnh phúc cũng chỉ đơn giản như thế mà thôi. Hy vọng là sau khi đọc truyện, mọi người cũng sẽ cảm nhận được những gì như bạn cảm nhận, không chỉ có tình yêu sinh tử giữa Đông Phương Khuynh Quốc và Văn Tri Lai, mà còn có tình yêu đơn phương đầy chấp niệm của Du Nhận cùng đọng lại ấn tượng rất sâu với bạn, tình yêu có thể khiến người ta không màng sống chết vì nhau, cũng có thể khiến người ta mù quáng theo đuổi, cuối cùng thì mỗi nhân vật đều có một cái kết xứng đáng ỉn.

Bộ này được tiến hành từ hồi tháng 8 năm ngoái, và do một số trục trặc, truyện cũng đã bị kéo dài đến tận bây giờ, với độ dài của một bộ mười chương mà nói thì tốc độ tiến hành bộ này đúng là rùa bò sên chạy:)) cảm ơn mọi người đã thông cảm, theo dõi và ủng hộ truyện cho đến bây giờ, cũng đặc biệt cảm ơn Trúc Tử Anh đã giúp mình hoàn thành bộ truyện này. Hẹn gặp lại các bạn trong những câu chuyện thú vị khác
~~***

14.8.2011 – 8.3.2012

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

freezeheart_6200 – vuthungoc – auduong_yy

(Tìm – Chỉnh sửa – Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sinh-tu-kien>